

SERKEFTİN

ŞEHİT TEKOŞİN
ARKADAŞIN
GÜNCESESİ

- HPG YAYINLARI -

Serkeftin

Serkeftin

Serkeftin

3

- HPG Yayınları -

Serkeftin

Serkeftin

Basıldığı Yer: Roj matbaası
Basıldığı Tarih: Haziran 2006

Serkeftin

ÖNSÖZ

Tekoşin arkadaş kitabının ilk sözünü de, son sözünü de söylemiş ve yazmıştır. Bize, onun yüreğinden kopup gelenlerle yazdıkları üzerinden birkaç şey söylemek, yazmak düşünüyor sadece. Çünkü her şeyin en iyisine kendisi inanmış, yapmaya çalışmış ve yazmıştır.

“Her insan önce insan olduğunun bilincinde olmalıdır.” diye başlıyor günlüğünün ilk sözleri. Önce bir kadın, sonra bir devrimci ve bir komutan! Her türlü egemenlik karşısında asla boyun eğmeyen ve kendini özgürlük dağlarına ulaştıran yiğit, kahraman kadınlarımızdan biridir Tekoşin.

Nice Kürt kadını bedenlerini uçurumlara bırakarak, kendini asi dağlara vurarak düşmana teslim olmamanın destanlarını yazmışlardır. Ancak hep bu destanları tarih sayfalarından birer birer silmek, tarihi değiştirmek ve bu direnişleri anlamsızlaştırmak isteyenler de olmuşlardır. Bir kadının savaş meydanına attığı bir eşarbinin kavga durdurmaya yettiği bir tarihi gerçekliği kendi bedenlerini meydana katarak ödemesi, kan siyaseti yürütenleri ürkütmeye yeter de artar bile. Düşmanı ilişkilerine kadar ürküten tek gerçeklik bugün Kürt kadının Kürdistan dağlarında yarattığı direniş destanları olmuştur. Kadının dağlarda hiçbir kölelik zincirini kabul etmeyerek özgürlüğü ve halkının kurtuluşu uğruna gösterdiği fedakârlık Tekoşin arkadaş şahsında da sembolleşmiştir. Tekoşin arkadaşın gözlerindeki her ışıltı, saç tellerindeki sevdâ ve yaşamındaki mücadele ruhu Der-sim dağlarında umutlarımızı güçlendirmiş ve bağlılıklarımıza bağlılık katmıştır.

Tekoşin arkadaşın günlüğüne yansıyanlar onun yüzündeki aydınlık, içteki bütünlüğü ve uyumu olmuştur. Sevgisini, özlemlerini ve umutlarını gün gün yazmaktan çekinmemiş, içindeki şair bilgeliğini hepimize göstermiştir. İlkelerinden hiçbir zaman taviz vermeksizin Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilke ve ölçülerini

kendisinde tutarlı kılmıştır. Onları sevmiş, sevdalanmıştır. Kendisini özgürlüğe en yakın yolda bulmuştur. Hemen Dersim'e kanatlanmak istemiştir. Her günü şiir olmuştur. Yoldaşlarıyla güzel sesini ve yüreğini paylaşmıştır. İşte özgürlüğe kanatlanmanın adı budur dercesine. Bizlere kanat takıp uçmayı öğretmiştir günlüğünde. Hep sevgiyi tarif etmiş, Kürt kadının onurlu mücadelesinde sevgi dolu devrimci bir öncü komutan olmuştur.

Ş.Tekoşin içinde bulunduğu mücadele gerçekliğinde kendini tanımlamış ve bulmuştur. Kavgası ne gerektiriyorsa onu yapmasını bilmiş, Önderliği, halkı ve yoldaşları gibi güçlü durmayı bilmiştir. Gerilla hayallerimizi zeytin gözlü, güleç yüzlü bir sevda kadını bezemiştir. Öykülerimize yeni bir öykü, şiirlerimize şiirler katmıştır. Ve söyleyemediklerimizi, düşünüp de dillendiremediklerimizin dili olmuştur Tekoşin arkadaş.

8 Şehitlerimiz bizi katarken kervanlarına artlarına bıraktıkları şiirleri ekmek kırıntılarını toplayan kuşlar gibi topluyor ve yüreğimizi onların beslendikleriyle dolduruyoruz. Aynı türküleri söylemek, isyan ezgilerini mırıldanmak, aynı sözleri yeniden yazmak için gökyüzünün mavisine, onun çocuksu ve en temiz kadın duygularını okuyoruz yeniden. Ş.Tekoşin arkadaşın intikamını umuda yolculuk edasıyla tutuyoruz ellerimizde. Yollarımızı Ş.Tekoşin'e daha çok yakınlaştırıyoruz şimdi...

HPG YJA STAR ANA KARARGÂH KOMUTANLIĞI

Serkeftin

UMUT TAZEDİR GÜLÜM

9

Kod Adı: TEKOŞİN TOLHİLDAN

Gerçek Adı: RUHAL AKYILDIZ

Doğum tarihi ve yeri: 1980-Mazgirt

Katılım tarihi ve yeri: 1997-Dersim

Şahadet tarihi ve yeri: 1 Ağustos 2004

Dersim-Zel yaylasında şehit düştü...

Bir Murathan Mungan şiiri karşılıyor bizi ilk patikasında Tekoşin'in. İlk Karanfil topluyoruz şimdi, onun gibi Dersim'de şehit düşenlerin çiçeklerini...

KARANFİL

*Kulağında karanfil taşıyan halkımın oğulları
Atların gidiyoruz
Buğulu bir şafak vakti yeniden düşüyoruz yollara
Eski zamanlarda olduğu gibi
Dersimiz tarih. Unutmayın kaldığımız yeri yenilmedik daha
Masal alın koynunuza. Belki dönemeyiz uzun zaman.
Masallar hatırlatır size doğduğunuz yeri ilişkiler iklimini
Çocukluk taşınabilir bir şeydir
Alınsa da elinden geçmiş
Tütün ve tarih koyun torbanıza
Kekik ve dağ ateşleri
Şafağın bin yıllık anlamını
Suların ve çağların sesini ezberleyin
Bilinmez otların adını batırda tutar gibi
Ten rengi aya bakın son defa
Yani geride yaşanmış ve yaşanacak bütün yaz geceleri
Kaçak âşıkleri, uçurum bakışlı firarları
Mağrur eşkıyaları saklar gibi
Kilitleyin yüreğinizin gizli kalelerini
Anka ve anabtar, ikinci bir emre kadar
Kaf dağının ardına gitti
Kulağında karanfil taşıyan halkımın oğulları
Toplayın çadırlarımızı eski zamanlarda olduğu gibi
Çağ geliyor
Çağ çöküyor
Gidiyoruz
Dudaklarınıza ninni, ıslık ve destan alın.*

Serkeftin

Siyah sunnet çekin gözlerinize
Alıcı kuş telekleriyle
Ki ışırsın yaprak yeşili gözlerinize kazırdığımız
Farz olan öfke
Çapraz asın tüfenkelerinizi
Çağın dışına sürdüğü eski masallardaki eşkıya resimleri gibi
Yurdundan ve yüzyulundan
Kovulmuş çocukların taribinde
Gelenek kimi zaman başkaldırma biçimi
Teni tarçın kokulu halkımın oğulları
Atlanın bizi bekliyor ay akşamları
Daha yola çıkmadan eksiksiz anlatın çocuklarınıza
Akımızda kalanları
Ağzılık, tespih ve tabaka bırakın
Yolları ayrı düşmüş arkadaşlara
Belki görüşemezsiniz bir daha
YÜKSEK KUŞLAR DORUKLARI SEVER
ÖLÜMSE ÇIPLAK KALDIĞI DAĞLARI
Atlı bozkırların sararmış bühyalarını
Eski sözcüklerin yüklü çağrışımlarını
Yanımıza alın.
Sabahı karşılayın her günkü sabahı
Gülümseyin yüzünüzün sığmadığı kuşlu aynalara
Mayın diye gömün yüreklerinizi
Ölülerinizi verdiğiniz toprağa
Vedalaşın denklere toplanmış geçmişinizle
Unutmayın göçmen tarihlerden
Yerleşik zulümlerden geçilerek
Varıldı yüzyılın eşliğine
Sonra gece nöbetçilerinin yüksek rakımlı
Yalnızlığı alın
Yalnızlık kullanışlı bir şeydir bazen iyi gelir
Gerektiğinde yalnız olmayı bilmeyenlerin
İnanmayın beraberliğine
Sonra sabır

Serkeftin

*Mazlumların ve bilgelerin tarihsel emanetidir
Her yerde yeni anlamlarıyla denenir
Ve her çağın hurafeleri vardır
Kurban alır kurban verir
Geçer devran takvimler el değiştirir
Gün gelir zulüm de göçer
Zaman örter her şeyin üstünü
Uzâğı gören çocuklar bilir gelecek uzun sürer
Ath ay akşamları
Sönmüş yanardağlar
Gecenin ormanında ilerleyen
Ölülerin rüzgârı
Yanık fısıltılar
Gelecek günlerin düşünüyü kuran
Kaç tarih çadır kurup sökmüş burada
Yalnızlık kalmış yadigâr
Bir de gökyüzü
Gökyüzünün mayınları yıldızlar
Hem saklar hem açıklar
Çobanyıldız, Samanyolu kervan kurar
Kapı komşumuzdu burada
Gittiğiniz yerde de parlak mı bu kadar?
Şimdi menzili yurt tutanlar
Ne yollar ne yıllardan geçeceksiniz
Çiçek atın yenilmiş asilere
Güvenin her çağda ve her yerde
Uzakları iyi bilen çocuklara
Kenar adamlarına ateş insanlarına
Birliğimiz dağılmasın göç yollarında
Ey gurbete çıkmış halklar!
Ath ay akşamları
Kalın şayak bir gece, esiyor rüzgâr
Gidiyoruz geleceği olmayan bir yere
Ardımız sıra esiyor ölülerin rüzgârı
Daha şimdiden başka yerlere gömülenlere*

*Gidiyoruz kalın şayak bir gece
Geride ne çadırlar ne tarih ne saltanat
Yalnızca rüzgârın sesi bizi uğurluyor
Ay sürmüş alnına bütün ölülerin
Yatıyorlar kimsesiz koyaklarda
İlk vuruldukları sıcaklıklarıyla
Sanki dokunsalar birinin omzuna
Hep birden her şeye yeniden başlayacaklar
İlerliyor gece, geçiyor ay
Nesnelerin boşalan dünyasında
Yer değiştiriyor aydınlık, tarih, mevsimler
Kimsesiz kayalıklarda ölüler ve ay
Kulağında karanfil
Teninde tarçın
Gözlerinde göç var
Döner bir gün Anka
Kilidinde döner anahtar*

SEVGİ VE ANLAM SÖZLERİ

“Sevginin olmadığı yerde ölümün ürperten, yürekleri donduran soğukluğu vardır.

Sevgi; yaşamın öz suyunu toplayıp akmaktır damarlara. Büyümek, olgunlaşmak, var olmaktır. Var olmak için kendini katık yapmaktır. Paylaşmak, kendinden çıkıp başkası olma, başkasına yaşam suyu akıtmaktır. Başkasında yaşamaktır. Bu olmadan insanın da olmayacağı, var oluşun da olmayacağını bilmektir.

14 Paylaşmak; her şeyden önce karşıdakini sevebilmesini öğrenmek, onda kendini görebilmektir.

Sevgi; kendini tümüyle adamaktır.

Sevgi; yaşam kaynağıdır.”

Önderlik

“...seni ne zamandır derin bir tutku, sarsıcı bir ihtiras, büyük bir aşkla seviyorum. Seni eksilmeyen bir arzuyu, yaşlanmayan bir yenilik, ölümsüz bir şiddetle seviyorum. Seni hiç sönmeyen bir ateş, hep uğuldayan bir vadi, dinmeyen bir yara, susmayan bir nehir, bütün zamanlarda esen bir rüzgâr gibi seviyorum.”

Murathan Mungan

Aşk, sevdiğiniz kişinin mazarını de ele geçirmenizi ister sizden. Aşk, birlikte yaşanmamış zamanları da ele geçirmek ister.

İKİ BIÇAK

*İki bıçak seç kendine
Biri yaralamak için
Biri öldürmek
Pusu kur gözlerinin karanlık gölgesine
Biri sevmek için
Biri ihanet
İki yürek seç kendine
Biri yaşamak için
Biri gizlenmek
Bir korkak, bir kaçak, bir firar
Kaç kışın sen sevdiğim çocuk
İçimdeki bıçak bir kere daha dönüyor
Olduğu yerde
Kalırsan sel basar yapraklarımı
Gidersen uçurum çiçekleri açar kalbimde
Kimi zamanlar olur sevgilim
İki bıçak bile yetmez bir tek ölüme*

Murathan Mungan

Serkeftin

*Kımsalını bozmak istemeyen
Üzgün bir deniz uzanıyor
Yüreğinin sabbilerinde...
O sabbiler ki yakamoş öyküleri
Barındırır içinde
Ve de duman sarısı sıcaklığını...*

(M. arkadaş)

16

“Anlamak gerçekten yapılması gereken anlayış düzeyinde bir açıklık getirmektir.

Anlamayı bilmek demek, sözün gereğini yerine getirme gücünde olmak demektir.

Anlayabilmek, kesin değişme ile birlikte olmalıdır.

Büyük anlam, büyük değişmeyi beraberinde getirmek durumundadır.

Anlamak en büyük dönüşümdür.

Bu kadar eksiklik ve yanlış varsa onları ortadan kaldırmak için gerektiği kadar anlamak, anlamak, anlamaktır...”

Önderlik

BİR DÜŞ

*Bu gece bir kurşun sıktım gökyüzüne
Bir yıldız düşürmek içindi
Yanıma gelmesini istediğim için
Yarasını saracaktım sonra
Ona dağları anlatacaktım
Özlemimi salacaktım yüreğine
Türkülerin söyleyecektim sevdaların
-sevdahlıların-
Tüm hasretliklerin inadına
Sımsıkı kucaklayacaktım
Bu gece bir yıldız düşürdüm yeryüzüne
Özlediğim için
Düşüncede olsa paylaşmak için
Hayal de olsa
Yanıma gelişi güzeldi*

-Aliboğaz-

“Koskoca sınırsız bir gelecek an’da gizlidir
Özgür olan, aşk-zafer bağlantısında
İstedğine ulaşındır.
Özgürlük ulaşmaktır ama zafer ve aşk gerçeğinde bu
kanıtlanırsa...”

Önderlik

(İbrahim Yoldaş’a;)

ÖZLEMİN DÜŞÜ

*Seni yine hissettim yaşadıklarında
Bir adı olmalı bu günün
Yeni doğan bir bebeğe ad koyar gibi
Sendin bu günde yeniden doğan
Özlemimin son bulduğu bir seziydi bu
Ellerimi yumruklaştıran bir his
Beyazın içinde siyahı aramak gibi bir şey
Bir yandan geliyordun,
Ve bir yandan ben
Olmayıp da var olabileceğine inanıyordum
Bir anda güneş oldun
Bir anda karda yanan ateş
Bu güne bir ad koymalıyım
Çünkü bugün seninle yaşadım
Sadece seni aradım
Gelişini bekledim karlı yamaçlardan
Buz kaplamış Tağar’ın akışından
Her an eriyebilirdi
Ve her an eritecektin sanki
Duruşum sırlısklam*

*Gözlerimde yorgunluğun örtüsü beliriyordu.
Kar taneleri düşüyor
Düştüğü an yanıyordu sanki
Gün geceye devrildiğinde
Bekleyiş sonunda gelen gerçektir
Üşüyordum
Kar yanmıyordu
Buzlar eriyemezdi
Güneş hiç görünmemişti oysa
Yine de bu günün bir adı olacak
Bir kış gününde başlayan
Ve günün sonunda gerçeğe dönüşen
Gün özlemin düşü olsun*

-Aliboğaz-

2000

20

Başkanım;

Toprak sıcak. ...soluğunda yeşile boyanıyor yeryüzü.
Sular çağlıyor, hiç dinmiyor türküsü kulaklarımızda... Ağaçlar
tomurcuklarda can buluyor. Güneşe adeta naz yapmakta... Kuşlar
çığlık çığlığa...

Dağlar en güzel elbisesini kuşanmanın sabırsızlığında,
Bahar, tarihimizin diriliğini...
Güneş seni anımsatmakta...

Tekoşin

Uçan kuşlar konsun senin göğüne...

(Yeğenim'e)

DİCLE

*Ve yürüyordu bir kentin kaldırımlarında hayat
Silkinir gibi kabuğundan
Nazlı bir yürek yeniliyordu kendi kendisini
Bir su gibi akan
Ve akıp giden zamanın ardından
Mahsum bir yürüyüşle günlere...
Daha tanıyamadan
İlk dudaklarının kıpırtısında
En güzel sözcükleri öğretmeden sana
Sevimliliğinin bebek çağlarında
Sevinmeden seninle
Çok uzağında büyüyeceksin hayatın ellerinde
Anlayacaksın sonra
Ben de daha küçüğüm büyüyeceğim
Hadi birlikte büyüyelim seninle
Birlikte büyütelim en güzelini içimizde
Sen güzelce küçüklüğünü
Ben senin için özgürlüğü
Sonunda nasıl olsa buluruz birbirimizi*

MERHABA

*Bir mevsimin özlem yüklü havasından
Merhaba sana.*

*Terin, umudun, sevginin ve tutkunun
Kanın karıştığı topraklardan merhaba
Karanlığında uğuldayan kimsesiz seslerin
Aydınlığında beliren sıcak birliktenliklerin
Kucaklaştığı mevsizlerden merhaba
En güzel selamımdır bunlar sana
En güzel ve tatlı uzaklıktan yoldaşıma...
Birazdan güneş doğacak gözlerinde
Kırpiklerinde okşayış belirecek
Gün yüzün aydınlanacak birazdan
Yarını çeker atarsın üzerime...*

-Ovacık-

2000

YAŞAMA DAİR

....

Koskoca bir gelecek yüklendi omuzlara ve sınırsız yürümenin sırrına vardı ayaklar. Kutsanacak sevdalara çırılçıplak basmayı öğrendi bakışlar. Durak bilmeyen zamanın akışında çekip giderdi en güzelleri hiç vedalaşmadan. Savrulan yellerden alırdık o ılık nefeslerini ve özlem acıyla bütünleşir ve yaşadıkça özlem güzelleşirdi. Bazen geceler saçlarını anımsatır, yıldızlar uzaklıklarını hatırlatır ve sabahları ipe çekerdik. Sabahlar da hasretlik kokardı. İşte onlar 'yüreklî kabramanlar' böyle gelir giderdi. Bazen sıcak namluları avuçlarımıza atıp alev saçan yerinden çekerdik içimize barutun kokusunu. İşte bu anlarda da gelirdi onlar.

Her gün değişik bir güzelliğın keşfinde belirirlerdi. İnancımıza, kavgamıza, sevdamıza ek olur; yüreklerimizin en derin, en sıcak ve en saf yerini sahiplenirlerdi. Onları dağların havasında olduğu gibi soluyor ve onlara özgürlüğün adında sesleniyorduk. Onların adı 'Özgürlük' çoktan konulmuştu.

*Onlar çağlayan ırmakları kıskandırırdı
Gözleri sevdaya, gülüşleri aşka çağırırdı
Kor gibi sıcak, bahar kadar taze
Onlar türkülerinde sevgiler dağıtırlardı
Kavgada mevzi taşıydı onlar
Namluda yağlı kursun
Eylemde sancılanan intikamdı
Onlar militandı yaşamanın...*

ÖZGÜRLÜĞE

*Geleceksin bana
Belki bir seher vaktinin kızılığında
Belki de bir kış gününün alacakaranlığında
Gelmediğin zamanlarda
Türkülerini gönderirsin bana rüzgârlarla
Dinlerim sesini
Bana kalan dağların doruklarıyla
Ara sıra kuş sürüleri geçer yanımdan
Gönder sevgini kanatlarıyla
Çeker alırım onların kanatlarından
Sevdanın yumuşaklığını usulca
Geleceğim ben de
Karanlık değil, aydınlık dolu yüreğimle
Utancı değil, başarıyı andıran gözlerimle
Çekeceğim seni içime...*

Kadın kurtuluş ideolojisinin birinci ilkesi; *doğduğu topraklarda yaşamaktır*. Yani güncel deyimle *yurtseverlik*.

İkincisi; *özgür düşünce, özgür irade*.

Üçüncüsü; *özgürlüğe dayalı bir yaşam paylaşımı için örgütlülük*.

Dördüncüsü; *Örgütlülükle birlikte mücadele*.

Beşincisi; *yaşamın estetikle, güzellikle olan ilişkisidir*.

(Rozerin'e)

DÜŞENE

*Acıyan kanıyor ve kanayan yanağında kuruyordu
Söylemiştim bitimsizdir ayrılıklar
Geçmez geceden, ne de gündüzden
Biliyor musun?
En parlak yıldızın adını umut koydum
Görebiliyor musun?
Görünüyor ufukta şafak
Şafakta gelecek aydınlıklar
Ve yeni bir günün kanatları altında
Devinir amansız zamanlar
Yine de gürül gürül çağlıyor yaşamak
Hep sıyrılarak pençesinden sömürünün
Durmadan güneşe yol almakta
Canımdan bir parça daha aldın
En kıyamadığım yanıma.
Bedeli ağır kavgam
Vazgeçilmez sevdam
Sana ne diyeyim ki
Uğruna düşenlere selamlar...*

.....

*Hayat bize mutlu olma şansı vermedi sevgili
Biz kendimizden başka herkesin üzüntüsünü
Üzüntümüz, acısını acımız yaptık çünkü
Dünyanın öbür ucunda hiç tanımadığımız
Bir insanın gözyaşı bile içimizi parçaladı...*

(...) Çünkü bilincin önderliğinde değilse coşkular, sevinçler; fayda yerine zarar verir halkıma...

-Yılmaz Güney-

Erdal ve Zilan arkadaşlara;

ATEŞ VE SICAK

*Özgür Kürdistan'da yeşermek için
Toprağa düşen tohumdu onlar.
Saçlarının her telinde bir gül
Gözlerinin ışıltısında nergisler yeşertecek
Erdal ve Zilan
Gülen gözlerin, gülümseyen dudakların tebessümünde
Yaşamı sevenlerdi onlar ve gülüşleriyle sevdirenlerdi
Severdi onlar
Sevdaydı onlar
Sarı sıcak bir yürekti Zilan
Ateşin rengiydi Erdal
Alınlarından dökülen ter umudu andırırken daba
Henüz rengini bilmez iken kanın
Kendi kanlarının rengine bulandılar
Kızıl'ı tanıdılar
Gökyüzü mü desem onlara
Yoksa mavi mi?
Yoldaşlığın ateş topuydu onlar
Yoldaştılar hani paylaşılan
Hani kucaklaşılan bir ömür
Ateşin rengiydi Erdal
Sarı sıcak bir yürekti Zilan
Ben şimdi türküler söylerim adlarına
Şiirler yazarım Erdal'a, Zilan'a
Yaşanır mı bir daba
Yaşansın diye bir daba
Dağlar ağlayabilir mi?
O gün ağlamıştı dağlar
Gökyüzü çıldırmıştı, ağlıyordu bulutlar
Sonrası düşlerim
Kurşun yağmurları*

*Göğüs kafesini parçalayan soluk alışverişleri
Kan düşer candan toprağa -can düşmez
Düşer mi can umutluysa
Düşer mi can sevdalıysa
Bir bebeğin nazlılığında yaşam
Bir gencin çılgınlığında kavga vardı onlarda
Vardı coşku
Vardı yaşamlarında aydınlık
Bahar kadar
Bilinen bütün mevsimler kadar
Yüreklere taşmış
Sarı sıcak bir yürekte Zilan
Ateşin rengiydi Erdal
Ve devrim bir gülüştü onlarla*

*-Ovacık-
1998*

* 22 Eylül 1998 tarihinde A. Ovacık'ta köy görevine giderken düşmanın denetimine girip ani baskında şehit düştüler.

Zilan; karşılık gözetmeksizin, sınırsız katılımı ve yüzünde eksik olmayan, yaşamı kucaklayan tebessümüyle sınımsız bir yoldaştı.

Erdal; 18 yaşında, şehit Cudi birliğinin moral kaynağı, duruşuyla, düşüncesiyle ve tüm benliğiyle ateş gibiydi.

“Yazdık yazdık okumadılar. Söyledik söyledik anlamadılar. Başka şey söyledik, onlar başka yaptılar. İnanmadılar ama yürüdüler. Tanımadılar ama bağlandılar. Anlamadılar ama alkışladılar. Çok koştular ama hep yerinde saydılar. Çok okudular ama kargayı geçemediler. Bunlara uymayana deli dediler. İşte tarihle böyle oynadılar.”

Önderlik

DERYA

Aküyordu durmayan sular gibi
Ilık bir rüzgâr olup esiyordu
Deniz oluyordu
Dalgaların kıyıya çarpması misali öfke doluyordu
Gözleri bakarken hep bir şeyler anlatıyordu
Susmuyordu
Susuşa çığlık oluyordu
Gökyüzünü seviyordu
Başını yukarı kaldırdığında önce gülümsüyordu
Sonra öpüyordu bir sevgili gibi
Öpüyordu geleceğin aydınlık dolu düşünüyordu
Hiç usanmadan
Denizler hep mavi
Güneş hep sıcak
Gökyüzü hep aydınlık olacak diyordu
Belki de daha sonsuza dek anlatacaktık
Ama her defasında son sözü olmuyordu
Son sözünü
Dağların en ıssız yükseltilerinde
Her gece yanan ışıkların
Söndüğü an'a saklıyordu
O hep devrime uzanıyordu

* Kaç defa silahını dolunaya doğrultup onu vurmak istediğinin nedenini sorduğumda, onun olduğu zamanlarda yoldaş yitirdiğini söylerdi Derya Ağır.

Şiir tekniği, duygu ve imge zenginliği açısından son yıllarda okuduğum en güzel şiirler olduğunu tüm samimiyetimle belirtiyorum. (Düzyazılar için de aynı şey geçerli) Ama kendini entelektüel anlamda geliştirdiğin oranda hem içerikte daha bir zenginlik gelişecek hem de karamsar hava, çaresizlik yerini coşkulu bir umuda, inanca bırakacaktır.

Yıldızlarla çok ilgileniyorsun. Sana yıldızlarla ilgili bir şiir yazıyorum.

DELİKANLIM

30

*İyi bak yıldızlara
Belki onları bir daha göremezsin
Kollarını ufuklar gibi açmayı beceremezsin
Delikanlım
Senin kafanın içi
Yıldızlı karanlıklar kadar güzel
Kudretli, korkunç ve iyidir.
Senin kafan ve yıldızlar
Bu kâinatın en mükemmel şeyidir.
Delikanlım
Sen ki ya bir köşe başında
Kurşuna dizilecek
Ya da bir darağacında can vereceksin
İyi bak yıldızlara
Belki onları bir daha göremezsin
Kollarını ufuklar gibi açıp geremezsin
Nazım Hikmet*

Sessiz serin köylerin cıvıltısıdır çocukluğum
Gürültülü kentlerin caddelerinde
Sessizce yok olur gençliğim
Kontrolsüz bir mekaniktir artık insanlar
Ve çarkları nefretle parçalanmış değirmenin
Olgunlaşma döneminde bunalımdır zaman
Eğitim-öğretim kurumlarında bıraktım habersizce
Annemin kirlenmiş becerilerini
Ve çanta-civata arasında sıkıp söktüm
Babamın tütün sarısı dişlerini
“İlkel komünal toplum, yaşasın sosyalizm” diye bir ses
Perdenin arkasından yankılanıyor
Ve üniversite kürsüsünde resmi ideoloji
Sokak ortasında kirlenmiş bir bildiri
“Eşitlik, özgürlük, tam bağımsızlık, ülke” diyor
ve sokaklarda köleci toplum yürüyor
Arapsaçı satıyorum almaz mısın abi!
Teknoloji çağında tek ürün vermiyor
Karmaşığın anplektiği, karışımın analizi
Tanrı ayağa düştü, ölüm artık var mı?
Bilgi satılıyor kapitalist fuar reyollarında
Biyoloji, filoloji, patoloji ve lalatoji
Asit yağmuru yağıyor plazaların üstüne
Ve radyoda uçak kaçırma sansasyonu
“Bölücü terörün kökünü kazıyacağız”
Yalnızlığın senfonisi çalıyor şimdi plakçalarda
Ve “açlığın tiyatrosu” sahnelerde tam gişe
Ekonomik bunalımın sözü mü olur ülkemizde
IMF reçeteleri mevcut tüm ülkemizde
(S. arkadaş)

**“UMUT
ZAFERDEN
DAHA DEĞERLİDİR.”**

Önderlik

*Geceme ay,
Gündüzüme biraz güneş sal
Onurunla yaşa ne olur
Sen hep böyle kal
Sermayem sevgimdir gülüm
Onu da sen al
Ben de seni şu yüreğime salmışım...*

EN GÜZEL ÖZLEM

*Doğanın senfonisinde söylenecek
Kavganın en güzel türküsü
Gök gümbürdese de
Sular çıldırsa da ritimsiz bağırtılarla
Her daim yabancı olunmayacak söylenenlerin
Kavganın türküsünde sevda çoğalacak
Bir kibrit çakımı gibi tutuşacak gelenlerle
Çocuklar yanacak
Baştanbaşa bir ülkenin harabelerinde
Kimsesizlik canlanacak
İnsan onuruna sürülmüş leke
Kimsesiz bırakılmış kitap sayfaları okullarda
Kırık camlar bitik çeşmeler
Ve daha binlerce resim asılacak yüreklere
Birbirine bağlanmış kollar, dünyalarca yürek
Bekledikleri ve özledikleri aynı umutlar
Susmazlar, yorulmazlar, unutmazlar geçmişlerini
Bir tek yaşayan bilir onları
Yaşamın akışkanlığında gider geliri yenileri
Gelir gider çırılçıplak serüvenleri
Soğuk ve renksizlik
Zerresini taşıyor üzerinde duruşların
“Sevdam” deyip basıyorlar bağrına özlem devini
Sözleri zaman ve mekânı tanımadan çıkar ağızlarında
Sınırlar ve korkular
Baş edemezdi özlem sözcüklerine
Ve en güzel özlem
Özgürlük vermeyi sevgiliye hediye*

-Dersim-

03.05.2001

Ve sana gözlerinin karasında güzel görüntüler bahşetmek için;

“GİTME

34 *Işığın söndüğü yerde gülüşlerin aydınlatır
Payımıza düşen keder, sevinçlerimizden kalır
Bir daracık yerde kaldım, sensiz dağlarım devrilir
Uçarken yollarda ölen kuşların çığlığı kalır
Gitme, dağlar öksüz kalır
Gitme, yıldızlar azalır
Gitme, bu şarkı yarım kalır
Gitme, yüzün bende kalır
Gitme, çiçek susuz kalır
Gitme, bu şarkı yarım kalır*

Hazan şimdi genç ömrüm, bir temmuzun ortasında. Geçerim bu kıyametten, gönlünüzde sızı kalır. Bu şehri seninle sevdim, sevgim ateş ortasında. Beni sensiz bir başıma koyup gitme yazık olur.”

“GİTME

*Gitmeler bir tek bizi eksiltir ve inancı
Güzelliğin hiç durmadan uzaklaşır
Gökyüzü kararır
Dünyayı kim sarar biz böyle kirliyen
Gidersen yüreğini de al git
Bende seni kanatır
Sonra reyhan rengi bir acı kalır
Dostluklardan, sevgilerden geriye yalnızlık kalır
Yalnızlık büyütür
Sonra çürütür yalnızlık
Gitme gitme gitme...
Bu seveda sığmayacak ömrüme biliyorum
Ah ne yazık
Sığar sandılar bu yüzden erken gittiler
Dünyayı sevgiyle kuşatırız yeniden
Gidersen inancımı bırak git
Sende beni kanatır
Sonra reyhan rengi bir acı kalır
Dostluklardan, sevgilerden geriye yalnızlık kalır
Yalnızlık büyütür
Sonra çürütür yalnızlık
Gitme gitme gitme...”*

ÇIĞLIK

*Önce insanı sevdim
Sevgiye inandım
Sonra paylaşımları, yoldaşlıkları
Koştum, koştum
Kavgada seni buldum
Başım yıldızlarda
Sesim sonsuz çığlık
Düştüm bir karabuluta
Güldüm bulutum dağıldı
Dağlarda yalnızlığımda
Gülüştün sonsuz paylaşımca
Elimi tutsan çoğalırdım
Dudakların bahar balı
Göğsümde gün sıcağı
Alanlarda sesin devrim devrim
Haydi, savur saçlarını rüzgâra
Tenim, canım, gülüm, günüm
Gün güne kavuşur gülüm
Ten cana ben sana gülüm
Bu dağlar, sokaklar gülüm
Ülkem, halkım özgürlüğe kavuşur.*

Bir fotoğraf düşledim.
Karşılıklı duran iki insan üzerinde
Bakışmalarda inanç ve ciddiyet sezdiren
O fotoğraf yaşadığım en kutsal an olurdu
Başkan Apo'ya uzanan elimin resmi
Tam tutacakken çekilseydi

Bütün duygular büyüklükleri ve güzellikleri oranında yazılırlar.
Bir resim ve O resimdeki güneşten insanın gerillasına. Uzanan eli
tutuşturmuş mudur kanını gerillanın. Neler hissetmişti! Kendimi

37

koymak istedim yerine koyamadım. Onun hayali binlerce soru
yığdı üzerime, ezildiğimi hissettim. Ama özlemim bu benim. En
güzel, en yüce ve gerçek. Bir gün mutlaka tutacağım ellerinden.

**-Dersim-
18.05.2001**

*Pas tutmaz ki göğün mavisi
Yağmur
Şimşek
Tobum
Bin çiçek açar sesim
Sesim kurşuna dizilemez ki!
Korkmuyorum inan karanlıklardan
Aydınlığın yalnızı olabilir bedenim
Sunuyorum tüm varlığımı yoluna sevdamin
İstedğim kadar onunla
İstedğim müddetçe hiç kopmamacasına var olabilirim
Eğer istersem büyütebilirim küçüklüğümü
Sesimden başlatabilirim çığlık olmayı
Evet istersem;
Tutunabilirim en ince dalına bile hayatın
Hayat'ı kırmayabilirim
Yüreğimde tutsak olan sadece seni değil
Bütün gizlerini içimdekilerin
Özgürlükçüsü olabilirim istersem
Sadece kendime ait hiçbir şey değil
Eğer istersem diinyalara verebilirim
Ama görüyorsun ki sevgim
Yetiniyorum sadece
Öyleyse inancın olacaksa
Olsun sevgimi büyüteceğime
Yıllanır belki hasretlik
Olsun!
Yıllar gereklidir özgürlüğe ve güzel sevgiliye!*

Serkeftin

Aşksız ve paramparçaydı yaşam
Bir inancın yüceliğinde buldum seni
Bir kavganın güzelliğinde sevdim
Bitmedi daha sürüyor o kavga sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek
Bir inancın yüceliğinde buldum seni
Bir kavganın güzelliğinde sevdim
Bir kez budadılar körpe dallarımızı
Bir kez kırdılar
Yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
Bir kez korkuya boğdular zamanı
Bir kez ölüm dediler
Yine doğumdayız işte yine sevinçteyiz
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek
Adnan Yücel

O gördüğüm genç işçiler ne kadar da darlaşmış ve yaşlanmışlar. Aç ve açlığın zihniyetine pazarlamışlar yüreklerini. Yüreklerinde açlık inanılmaz görüntülerde. Daha bilmiyorlar sitemin ve isyanların tek başına doyurucu olmadığını. Öylesine bağlanmış ki elleri, kolları ve yüreklerine zincir, onu kırmak ölmek gibi bir şey kendilerince. Anlaşılabilir, değer biçilebilir duyguları yok denecek kadar az. Var olanlar da satın alınmış ya da çirkef sistemden parasız bağışlanmış. İşte onlarla yetiniyor ve tatmin oluyorlar. Onlara gördüğümüz ve tattığımız duygulardan verebilmek, onlara yaşamın ölüm olmadığını anlatabilmek, parayla satın alınmış bir sevgilin

(çok parayla ulaşılabildiğine göre çok değerli) değersiz ve yıllarca insan değil hayvan kurulacak birliktenlik olduğunu ya da olacağını kavratılabilmek, kısacası onları, o genç insanları, insanca yaşama yollarına sürebilmek biz insanlık savunucularının zorunlu bir görevi. Onları bu düşüncelerle değerlendirmek öylesine, öylesine zorlu anlar yaşattı ki bana. Bir yandan utandım kendimden. Onların gerillaya yaklaşımlarını sevdim sadece. Onları, işçi gençleri öylece gerçekten sevdim. Utanç ve sevgi bir arada...

Roza'ya;

*Sen türkülerini söyle
Ve yükselsin sesin her yerinde hayatın
Sesin koşsun üzerine bütün yalnızlıkların
Çünkü ellerinde
Çünkü gözlerinde binlerce yürek
Haykırış olup belirmekte
Sen yüreğinin sesini dinle
Kuş cıvıltısını andırır iyi dinlediğinde
Sesini ver soğuklara, karlara, yağmurlara
Yüzünü Güneşe verir gibi
Bırak uyusun sıcaklığından acı yüzler
Ve sensiz sabaha duran
Uzun sonbahar geceleri
Sen yine türkülerini söyle
Yürü akşamlar ile
Sevindir dolunaylı gecelerde seni bekleyenleri*

42

Götür onlara üzerinde taşıdığın hediyeleşik değerlerini
Kavgada kazandığın sevmelerini
Bahar tazesini umutlarını, yarınlarını götür
Bir tek sende kalmasın
Çünkü ihtiyacı var senin gibi var olmak isteyenlerin
Gel gülüm isyankâr duygularla
Gel gülüm anlamlı paylaşımlarla
Gel yürekli kız
Devrim akan damarlarınla

GÜZEL HAYAT

Sığınyorum bütün aydınlıklarına
Orada özlüyorum
Atıyorum kendimi yarınlarına
Orada seviyorum
Al beni yar gibi kollarına
Güzel sevdam!
Sığınyorum atfedilen güzel sevdalara
Orada büyüyorum
Ve her gece güneşin koynundayım
Sımsıkı bağla beni varlığına
Güzel kavgam...

**-Dersim-
2001**

ÇOCUKLAR-SIĞINAKLARIM

*Çocukluğum
Masumiyetim
Zararsız haylazlığım
Ve ona dair ne varsa istedim ki
Gelsinler üstüme üstüme
Su gibi çırılçıplak bir yürekten
Kuş cıvıltısı ezgilerimle türkülerden
O minicik ellerimden geleceği
Yeni baştan almak istedim kendimden
Bir sığınak gibi onlar
Ve her sığındığımda
Sanki kocaman oluyorlar*

Serkeftin

*Büyümesin çocuklar
Büyümesin çocukluğumun düşleri
Hem sonra nasıl yaşayacaklar
Bu gece
Gökyüzü, yıldızlar ve karanlık
Gözlerimin içinde
Yarınları bekle diyorlar gözlerime
Ve ben direnişe sığınıyorum
Çocukları bırakıyorum yalnızca kendilerine
Onlar büyümesin yaşasınlar diye
Tek başına ve çırılçıplaktı yaşamımız
Çocuklar gibi seviyorduk
Çocuklar gibi bakıyorduk
Gülüşlerimiz gülüyordu sabiden
Çünkü o zamanlar çocuktuk
Şimdi o sevmelerden istiyorlar
O gülüşler
O bakışlardan
Öyle renkleri kuşandı ki yaşantımız
Öyle çoğaldı ki yalnızlığımız*

44

*İstesek de veremeyeceğiz
Çok gerilerde kalan kendimizden
Çünkü büyüdüük artık
Büyüyoruz,
Büyümekteyiz.
Bir sarmaşık gibi uzadı boyumuz
Bağlanılası şeylere dolandık
Kimi zaman da yanlışlara sardık kendimizi
Yine de dolana dolana dağlardaydık
Oysa dağlarda yaşamak
Tutkulu bir sevda
Ölümüne bir aşkla yaşamaktır
Büyüdükten sonra ve büyüdüükçe*

Serkeftin

Gölgelerimizle birlikte
Yürümekti payımıza düşen
Aşktan sıcak arzuların peşi sıra
Koşarcasına
Bizdik
Birbirimizindik
Her birimiz özgürlüğün peşinde hepimizdik
Böyle bilinirdik
Ve böylece sevilirdik
Yani çocuklar her zaman özgürlüktür
Ama büyüyecekler
Onlar da çocuklardan mı isteyecekler
Yok yok
Özgürlük güneşten düşecek
Bütün insanlığın üstüne

“Bütün mevsimler tutsak düşse de yangına
Her bahar Dicle’yi emzirir dağlar.
Bahar Dicle’nin dağları kucakladığı yerde başlar.
Alışamam ölüme, alışamam
Ölüm insana aykırıdır alışamam
Susmak insana aykırıdır susamam
Yanı başımda ölüm çalıyor kapıları duramam
Çığlık olmak
Ama her sessizliğe
Çığlık olmak insana yaraşır
Ölüme direnirim, tırnağımla dişimle
Ama alışamam ölüme
Bir başına ölmek önemli değil
Bir gül bırakabilmek arkadan gelenlere
Tek başına bir mum devirir geceyi
Tek bir can nelere nelere verilmez ki
Nedir bu sancı nedir?
Hasretin yine başladı

Serkeftin

*Sol yanım seninle birlik
İşgal etmişsin yar ömrümü
Ateşin düşmüş canıma
Sen benim içimde
Ateşin düşmüş canıma
Sen benim içimde
Ben Diyarbakır içinde ağır ağır yanarım
Dönerim bitmez
Geçerim bir mermi gibi candan
Yar senden geçemem
Nasıl da özlemişim sevda çeker canım
Yangındır gayrı
Bir uçtan bir uca sarılır her yan
Yeşile sarıya kırmızıya*

*Dağlar damar damar olmuş
Akar memleketin bağına
Bugün keskin bıçak ağzı olsa da gökyüzü
Bahar düşmüştür dağlara
Mavi erguvan dallar fışkırır topraktan
Can yürümüştür dallara
Gayrı dört mevsim bahardır dağlardan akar
Ne durursun ma
Görmisen kar erir her yanda
Ne durursun ona
tilili çek çek tilili...”*

46

Tüm yeryüzünün yeşile boyandığı an asıl bahar o zaman yaşanacak yüreklerimizde. Kimimiz içimize çektiğimiz dirilen doğanın havasıyla yaşama, yoldaşlara, gidenlere ve kutsal saydığımız özgürlüğe bir mevsim daha yaklaşmanın anlamını hissedeceğiz. Kimimiz kışın donuklaşan soğğun etkisiyle yıpranan bedenimize, düşüncelerimize, dünyalarımıza sıcaklığını, canlılığını, coşkunluğunu çekmeyi amaçlayacağız bahar mevsiminin.

İmralı'yı düşleyeceğiz kuşların ezgisiyle. O yeşerten, can veren

Serkeftin

yürekten insanı.

Dünyamızı yeniden sorgulayacak, kendimizin kurumuş yanlarımızın yeni baştan keşfine çıkacağız belki de...

Engüzel şiirler ve en güzel sözler göndereceğiz özlediklerimize. En güzel türküleri söyleyecek kavganın gidenlerin ardından.

Bir kez daha solumayı başardık baharı. Çoğaldıkça çiğliklaşan suları dinlemeyi, tomurcukların büyümelerini sabırsızlıkla beklemeyi, yeşilin açık rengini, Nisan'ın gelip geçici çileden çıkartan sağanaklarını bir kez daha yaşamayı başardık.

Dersim'de en yaşanılmalı, kavgayı da en anlamlı, sevdayı da en duygulu pratikleştirmenin başlangıcıdır bu zamanlar. Yeter ki var olduğumuz sürece hak edileni yaşatmayı amaçlayalım ve gerçekten canımızla, kanımızla O'nunla olabilelim. Başkan Apo ile...

10 Nisan 2001

Hüzünlerimizin, durağanlığımızın, yoğunluklarımızın adı yok. Gelip geçici oluyorlar çünkü. Güzeli, çirkini bir arada barındıran ve bunun karşısında bir tarafta yer bulmanın zorluğunda çırpınırken bunun yanında öylesine büyük bir ustalıklarla güzeli ve yaşanılır olanı önümüze çıkaran bir yaşam gerçekliği var ki, her defasında yenik düşürüyor bizi kendisine. Karşı koymak ölmek gibi bir şey. Karşı koymak sadece acı çektirmek oluyor kendi kendimize.

Sürükleyen, yaşama değer inançlarımız her şeyden önce hataların önüne geçirtse de bizi bize kırdırtsa da sonuçta acı çektiriyor, acı çekiyoruz onların karşısında. Nedenlerini tespit etmek zor değil, zor olan ve "acı"yı yaratan bu nedenleri yıkmak. Acılarımızın da, mutluluklarımızın da anlamlı olması için kendimizden önce amaç ile olabilmeliyiz. Gerisi onun dayattıklarıyla yaşamaktır.

17 Nisan 2001

“Anlamak sevmektir”

Tolstoy

Nisan ayını yarılıdık. Uzun süreden beri durmadan yağan yağmurların da sonu geldi. Gökyüzünün mavi, güneşin yakıcı sıcaklığından vadinin yamaçlarını kaplamış yeşile bakmak, suyun köpüklü akışını seyretmek öylesine güzel oluyor ki. Arkadaşlar eğitimedeler, ben bugün nöbetçiyim. Bu yönlü onlardan şanslı da sayıyorum kendimi.

48 Bir kış kopuk kaldığımız arkadaşları bekliyoruz. Onlar geldiklerinde eğitimlerimiz, kongre belgeleri çerçevesinde daha yoğunluklu gelişecek. Bayan arkadaşlar olarak PJA belgeleri üzerinde yoğunlaşmayı, tartışmayı esas alıyoruz. Bunu yaşamdan kopuk ele almayı, yaşam içerisinde belli bir düzene, disipline ve en önemlisi bizim için gerekli olan birliktenliğe doğru gitmesi moral verici. Çeşitli zorlanmalar olsa da mücadeleden vazgeçmemek parça parça kazandıracak bize. Kaybetmenin vereceği zorlanma hiç kaldırılmayacak.

Öğleden sonra Beritan, Dorşin arkadaş daha önce kitap okumak için gittiğim kayalıktaki yeri işgal ettikleri için ben de başka bir yer keşfine karar verdim. Hemen ikisinin alt tarafındayım. Beni fark etmediler ta ki ben sesleninceye kadar. Kitap okuyayım derken uyuyakalmışım. Uyanır uyanmaz hızla mangaya geldim. İçtimadan sonra kopuk arkadaşlarla bağlantı kurulduğunu duyunca hepimiz çok sevindik. Arkadaşlar kısa bir süre sonra ulaşacaklar bize.

Akşam, geçmişte şehit arkadaşlarla söylediğimiz birkaç parça söyledikten sonra günü bitirdik.

20.4.2001

Şu an genel birlik toplantısı yapılıyor. Birçok değerlendirmede gerçeklik gün yüzüne çıktı. Aslında gerçekler her zaman açıkta duruyor ama esas olan gerçeğe uyma sorunudur. Yaşamda yapı-yönetim arasında ve birçok anlamda her zaman karşılaştığımız, karşılaşılabileceğimiz sorunlar üzerinde dönüp dolaşmak, bunları gündemimize oturtmak, asıl yoğunlaşmamız gereken şeylerin önüne koymak eski tarzı tekrarlamak gibi bir şey. Son süreçteki genel eğitimler bu anlamda sonuçsuz kalıyor, tatmin etmiyor. Ortak ve asıl ihtiyaçlara sürüklersek birbirimizi -ki o da net- yukarıda belirttiğim sorunlar arada eriyecektir diye düşünüyorum.

49

Toplantı öğleden sonraya da sarktı. Sonuç itibarıyla inandığım tek şey, eyaletin kadro değişikliğine ve yapının da parti eğitiminden geçmesi gerektiğine daha fazla inanmak oldu.

Bayan arkadaşlar olarak da bunun zorunluluğu daha yakıcı bir şekilde kendini dayatmakta. Belli ölçülerle, belli düzeylerde bizim için gerekli olan yoğunlaşmalara çeksek de birbirimizi, bunun ciddi sonuçlar verebileceğine inanmak biraz zor geliyor.

En iyisi yola çıkmalı...

21.04.2001

“Akıllı insan düşündüğü her şeyi söylemez fakat söyleyeceği her şeyi düşünerek söyler”

Aristo

KADINDA REDDEDİLMESİ GEREKEN ÖLÇÜLER

50

- Özgür kadının yaratıcısı Başkan Apo’yu bir ideoloji, kişilik ve yaşam tarzı olarak görmeyen, O’nu yaşamsallaştırması gereken bir çizgi olarak ele almayan; geleneksel, bireysel, tasarrufçu tarzda kendine göre yaklaşarak muğlaklaştıran;

- Özgürlüğü bir ihtiyaç olarak görmeyen, ona yanılığ, abartılı, kolaycı ve emeksiz yaklaşan, kendi bireysel çıkarları temelinde kullanmaya çalışan ve özgürlüğü erkekten bekleyen;

- Egemenlikli sisteme tabi olan, bu sistemi çözmeye, sorgulama ve onunla mücadele etme ihtiyacını duymayan ve sistemi kişiliğinde içselleştiren;

- Zorluklar karşısında yenilgi psikolojisine giren, çaresiz güçsüz kalan, çabuk teslim olan ve zorlukları güce dönüştürmeyen;

- Kurtuluşu toplumun ve cinsin kurtuluşunda değil bireysel kurtuluşa gören;

- Kendi özünden uzaklaşarak, kendi gerçeğine yabancılaşan ve doğallığını yitirdiği için ikiyüzlülüğü yaşayan, sorunları aşmamada ısrar eden, bununla mücadele etmeyen;

- İlkesizliği ve inisiyatifsizliği ile yanlış yapan, başkalarının yanlışlığına ortak ve alet olan, iradesiz, boyun eğmeci, dengeci, liberal ve uzlaşmacı, istediği sonucu alamayınca da protestocu yaklaşan;

Serkeftin

- Cinsini sevmeyen, küçük gören, güvenmeyen, erkeği tercih eden ve onun karikatürü, karakter taşıyıcısı olan, kompleksli, karpisli, kıskanç, didişmeci, dağıtıcı olan;
- Kendisini mülkiyet temelinde sunan, buna dayanarak güç olmak isteyen, güdülerinin ve duygularının esiri olan ve gasp edilen;
- Yaşamın tüm görevleri ve engelleri karşısında ertelemeci yaklaşan, ilkeleri geleceğe, alışkanlıkları güncele bırakan;
- Yaşama iddiasız, amaçsız ve umutsuz yaklaşan ve yaşamı bir mücadele olarak ele almayan;
- Günceli yaşamayan, kendisini geçmişe ya da geleceğin ucuz hayallerine bağlayan, tarihten kopuk, an'ın sorumluluğunu ve zorunluluğunu hissetmeyen;
- Kendi geriliklerini görmeyen, nedenlerini hep dışarıda arayan, gerekçelerle kendisini kandıran, tutucu ve dogmatik olan;
- Emeğe bilinçle yaklaşmayan, kölece ya da hamalvari yaklaşan, emek hırsızlığı yapan, emeğe fırsatçı, inkârcı, kaba ya da kolaycı yaklaşan;
- Yaşama geçiştirmeci, idareci, plansız, disiplinsiz ve örgütsüz yaklaşan;
- Kendini eğitmeyen, geliştirmeyen, bilinçsizlikte ve dönüşmemekte ısrar eden;
- Erkeğe kaba retçi, tepkici yaklaşan ve dönüştürücülüğü esas almayan;
- Özgürlüğe kendi sınıf ölçüleri ve bireysel ölçülerle yaklaşan, onu daraltan, mücadeleyi bu sınırlarda tutan, partileşmeyen;
- Cins mücadelesinin ortaya çıkardığı değerler üzerine rantçılık yapan, kadın yapısının duygularını istismar ederek erkekle ittifak geliştiren;
- Cins mücadelesini stratejik temelde ele almayan, diyalektik yaklaşmayan, uzun vadeli bir mücadele olarak değerlendirmeyen ve inançsız yaklaşan

KADINI REDDEDİYORUZ!

Kış sürecinin kopukluğunun son bulduğu, Doğu güçlerinin bir araya geldiği süreç son buldu ve Dersim’de bir bahar daha tanık olduk ayrılıklara bugün. Kongre belgeleri üzerine gelişen toplu eğitimler, sonrası düzenlemeler ve manga niceliğindeki güçlerimizin her biri alanlarına dağıldılar. Yedi bayan arkadaş ve beş erkek arkadaştan oluşan Güney grubu, Erzurum eyaletine gidecek olan arkadaşlar ve birkaç gün sonra eyaletten ayrılacak olan B. Arkadaş ve yanındaki birkaç arkadaş ve yine geçici de olsa bizden ayrılacak olan Doğu karargâhı (üç kişilik) kaldık geriye. Yani en sonunda biz (Güney grubu) kalacağız yalnızca buralarda.

52

Kutsal ve onurlu mücadelede en alışılmadık ve en zorlu anlar oluyor vedalaşmalar. Düşünceler labirentinde en çok istemediklerimiz, lanetler yağdırdığımız şeylerin dolaşması, hüznün gerekçesi oluyor ve her şeye rağmen ‘Serkeftin’le sıkışan ellerin egemenliğinin her zamanki gibi doruklaştığı an yine bizim anımız oluyor.

Sayıları az olsa da sevda dediğimiz Dersim yetinecek onlarla ve onlar da inanç, umut, özgürlük, sevgi ve kararlılıkla bilenmiş yürekleriyle, elleriyle, gözleriyle kucaklayabilecekler sevdalarını. Daha sıkı ve hiç bırakmamacasına sarılmaları gerektiğini biliyorlar onlar. Duruşlarının diriliği, bakışlardaki inanç parıltısı her zaman yanımızda olacak. O çok istedikleri ve özledikleri yere, yoldaşlara götüreceğimiz onları beraberimizde.

Hak ettiğiniz güzel yarınların yaşanması ve yaşamanız için Serkeftin yoldaşlar.

**-Dersim-
13.05.2001**

Bahar yağmurları dinmek bilmiyor. Güneşli güzel günler hasretlik çektiriyor adeta insana. Bazı arkadaşlar espri düzeyinde de olsa bıkkınlıklarını “Yağmurlar insanı intibara sürüklüyor.” biçiminde ifade edip gülüyorlar, gülüyoruz.

Konumlandığımız arazi parçasında yaşananları izlerken çok değişik ve çeşitli görüntüler yakalamak ve anlam vermek, düşünmek diğer güzel bir yan. Arkadaşların kimisi şifre hazırlamayla, kimisi ot ve odun toplamakla, kimisi mangadan mangaya uğramakla hareketliliklerini sergilerken; kitap okuyanlar, yazı yazanlar, müzik dinleyenler, tavla ve top oynayanlar vs. birçok şey... Sıkıntı yaratan hava durumu hareketsiz kılıyor.

Bayan arkadaşlar olarak tek beklentimiz ve özlemimiz varmamız gereken yere bir an önce yürümek. Bu düşüncenin ve istemin hepimizde var olması coşku ve umut veriyor. Yaptığımız hataların acıları düzeyimiz ve kapasitemiz oranında ağırdı ve bundan sonra da tek adım atmadan umutsuzluğa, artık duygularımıza baş eğmeden ne olursa olsun partimize doğru yürüyeceğiz. En güzel duygular doğru ile birlikteyse kazandırır, eğer duygular yalnız ise alır götürür insanı istediği her yere. Boşluğa, anlamsızlığa hatta ölüme bile. Bu süreçte, alanda dokuz kişi kalmamız ve çıkışı bekleyeceğimiz zamanların nasıl geçeceği yoğunlaşması hâkim. Şu an yanımızda kalan arkadaşların da çok yakında ayrılacakları gerçeği ister istemez hüznü bir hava yaratıyor üzerimizde. Onları özleyeceğiz, zorlanacağız ama bizler güçlüyüz ve geleceğiz üstesinden.

**-Dersim-
14.5.2001**

PJA muhaberesini dinlemek için yukarı çıktık. Muhabereden sonra nöbetçi olduğumu öğrenince nöbet yerine çıktım. Nöbetim bitince Erzurum'a gidecek olan arkadaşların mangasına gittim. Ş. arkadaşla geliştirdiğimiz sohbet anlamlıydı benim için. Bayan arkadaşlara ilişkin gözlemleri ve değerlendirmeleri objektif ve gerçekçi. Anlamak zor değil ama yine acı çektiren ve beynimi zonklatan Dersim'de yedi bayan arkadaş, ama yedi yıl PJA'nın uzağında kalmış bayan arkadaşların değerlendirmesiydi. PJA'ya olan uzaklığımız bir gerçek. Mücadeleye ve yaşama cins bilincinden uzak katılımı sürüklenme düzeyinde kaldık. Ama Ş. yoldaş ne olursa olsun gerçekler bambaşka. Öğrendiğimiz, bilince çıkardığımız kadarıyla uygulamak bile sınırlı. Ayakta kalabilmenin koşulu öylesine dar ve sıkıcı ki. Lanet olsun gitmeliyiz işte. Yaklaşımım karamsar bir tablo açığa çıkardı. Beceriksizliğimizi, düzeysizliğimizi neden yapabiliyoruz, yoksa imkânsız değil hiçbir şey. Beceremiyoruz. Anlamlı yaşamda, varlığımızı anlamlı yaşatmaktır değerli olan. Bunun için gitmeliyiz.

Masmavi ve güneşli bir gün... Erzurum eyaletine gitmesi gereken arkadaşları uğurladık bugün. Şu an tek yoğunlaşmam arkadaşların sağlıklı bir şekilde ulaşmaları. Öğlen saatinde hareket etmeleri fazlasıyla terletecek onları. Katlanacaklar artık. Geç bile kaldılar çünkü çalışmalara.

Kürdistan'da kadın gerçekliğini ifade eden bir parça dinledim. Ölümle benzeştirirken Başkanım, iliklerime kadar hissettim büyüklüğünü. Vazgeçilmezliğini özgürlüğün. Masmavi ve güneşli bir gün demiştim. Yürekten bir kez daha geçtin tüm benliğimden. Keşke her günde seninle çarpsaydı yüreğim.

Başkanım; yürüyüşüm ışığa ulaşana kadar.

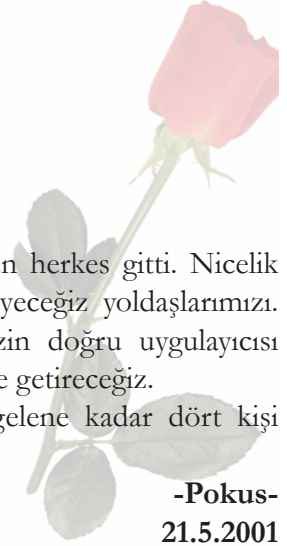
Yanlışa doğru, doğruya doğruyla!

Vuruldukları yer boş bir köy. Gömüldükleri yer ise yine vuruldukları yer. Şimdi aileleri cenazeyi ısrarla istemekte. Ailenin duyguları ne düzeyde farklı olursa olsun bir gerilla için en anlamlısı bir uçtan bir uca terli ve kanlı toprağında yatmaktır. Daha önce de böyle bir durumla karşı karşıya gelmiş, bir arkadaşın cenazesini ailesine götürmek için yattığı yerden kendi ellerimle çıkartmışım. O zaman soğukkanlılıkla kapıldığım duygular bunlardı. Düşüncemin hala öyle olmasına rağmen, bugün aynı iş için girmek zorunda kaldım. Mezarları tam bilinmediği için tüm aramalarımıza rağmen bulamadık. Yerlerini net bilen arkadaşların gelişi beklenecek artık.

Dizginlerini koparmış bir at geldi aklıma. Onu yakalayıp yatıştırmalıyım. Terbiye edinceye kadar sıkı tutmalıyım onu. Hiçbir şeye zarar vermemeli çılgınlaştığında. Ama o özgür de olmalı. İşte duygularım da böyle bugün.

**-Pokus-
20.05.2001**

İşte başladı yalnızlık. Gitmesi gereken herkes gitti. Nicelik olarak azalmamız elbette zor olacak, özleyeceğiz yoldaşlarımızı. Ama bizler umutlu ve yoldaşlık sevgimizin doğru uygulayıcısı olacak, üzerimize düşen görevlerimizi yerine getireceğiz.

Beş arkadaş göreve gittiler. Onlar gelene kadar dört kişi kalacağız noktada.

**-Pokus-
21.5.2001**

“Ayrılıkları dayanılır kalan, hep bir umut ışığı olarak yüreğin derinliklerinde saklı tutulan, bir gün mutlaka buluşulacağına duyulan özlemden başka bir şey değil. Yoksa insan rubu dayanamaz ayrılığa. En katılmışmış yüreklerde dahi bir gün geri dönme, buluşma özlemi olmazsa, yaşayamaz, tüketir kendini.”

Gerilla günlüğü-Özgür Halk

YARINA OLAN İNANÇ BÜYÜK İSE DÜNE DE BUGÜNE DE BÜYÜK YÜKLENİLİR

Büyük bir zayıflık ve yetersizlik olarak değerlendirilse de bugün ne yapacağımı bilemedim. Aram, Ruçem ve Medya arkadaş telefon için tepeye çıktılar. Öğleden sonradan beri yalnızım noktada. Hep bir şeylerle uğraştım ama hepsi boş şeylerdi, bir nevi zaman geçirmektir. Gececek biliyorum. Güçlü olacağım.

**-Pokus-
23.5.2001**

Karanlıkla birlikte telefon için çıkan arkadaşlar geldiler. Korkunç ama tahmin ettiğimiz haberler getirdiler. Bingöl ve Serhat'ta kayıpların yaşandığını öğrendim. Bir şey yaptığım yok. Sadece düşünüyorum ve bu çok zorluyor. Gerçekten artık şahadet haberleri kaldırılmıyor. Yeter artık gitmeyin be yoldaşlar ne olur!

24.5.2001

Dört kişilik yalnızlık bugün bitti. Göreve giden arkadaşlar bizlere ulaştılar. Getirdikleri bilgilere göre düşman bilgiye dayalı hareketliliğini sürdürüyor. Halkın yaklaşımlarından memnun görünüyordu hepsi. Onlardan gelişmeleri aldıktan sonra biz de duyduğumuz şeyleri anlatınca ben mutfağa ekmek yapmaya onlar da dinlenmeye çekildiler.

**-Pokus-
25.5.2001**

“Suskun olan ya hiçbir şey bilmiyordur ya da içinde bir şey saklıyordur.”

59

“Özgürlük ve bağımsızlık özlemlerimizi gerçekleştirenceye kadar yaşanmayı asla kabul etmeyeceğiz”

Önderlik

Zehir de olsa gerçekleri içebilmek lazım.

Gece saat 11.00 ve ben uyuyamıyorum. Sivrisinekler çileden çıkartıyor. Ama uyuyamayışım onlardan kaynaklı değil. Düşüncelerim rahat ve yoğun. Sabaha doğru uzun süredir bizden kopuk olan A.K.M. arkadaşların ulaşmalarını bekliyoruz. Bugün arkadaşlar telefon için tepeye çıktılar. B. arkadaşla konuşulmuş, aldığım haberler umutlandırıcıydı. Sonuçta hedef olacaksa uzaması fazla sorun değil. Hava sıcaklıkları bunaltıcı ve insanın yerden bile kalkası gelmiyor. Yeni bir hareket tarzı belirlememiz gerekiyor kendimize. Sanırım arkadaşların ulaşmalarıyla kısa sürede yapılacak toplantıda netleşir. Doğru ve sağlıklı planlar geliştirmek açık ve net tartışmayı gerektirir. Bakalım kaçımız kendimizden uzak yaklaşabileceğiz.

15.6.2001

60

Bir çalışma için yaklaşık on beş gündür kopuk olan arkadaşlar bu sabah ulaştılar. Durumları iyi görünüyordu, birazcık zayıflama olsa da. B. arkadaşın telefon randevusu hem de şifre işleri olduğundan dolayı telefon için C. D. ve ben tepeye çıktık. Sabah 10.00'da çıktık aşırı sıcaktan terlerimizi patıkaya dökme dökme tırmanmaya başladık. B. arkadaş aramadı. Şiyar arkadaşla şifre işini hallettikten sonra birkaç arkadaş ve aile aramasından sonra noktaya döndük. Akşam yemeğinden sonra toplantı pozisyonu aldık. Geçirdiğimiz süreç ve hareket tarzımız üzerine değerlendirmeler yapıldı. Toplantı gidişatı ve değerlendirmeleri yüzeysel karşıladım ama asıl dikkat edilmesi gereken noktalar anlayış düzeyinde ortaya konuldu diyebilirim. Tartışmamız 11.30'a kadar devam etti. Resmîyet sonrası da sohbet biçiminde tartışmalar geliştirdi arkadaşlar. Ben uyumak için ortamdaki çıktım.

16.6.2001

Uyanır uyanmaz ekmekçi olduğum söylendi. Hava bulutlu ve rüzgârlı... Sineksiz bir gün olacağı için seviniyorum. Atakan arkadaş bugün harekete geçmeyi düşünüyor. Ruçem arkadaşın yaptığı hamur maya tutmadığı için akşama kadar zamanımız mutfakta geçti. Akşama doğru arkadaşları en iyi dileklerimizle uğurladık. Hozan arkadaş da onlarla gitti. Grubumuz şu an derli toplu ve arkadaşlar gider gitmez Ş. Xelil noktasına geçtik. Olduğumuz yerde keşif ve su sorundu. Eski noktaya geldiğimizde havası bir başkaydı. Güzel olan çok şey yaşandı ve hala bize yataklık yapıyor.

61

17.6.2001

*“Güçlü duygular büyük paylaşımlarla gelişir.
Büyük yürek
akışı paylaşmaktan geçer”.*

Önderlik

Serkeftin

62

Üç gündür ben, Ruçem ve Cemal arkadaş diğerlerinden ayırız. Görüşme işlerimizi halletmeye çalıştık ama sonuçsuz geri döneceğiz. İstesem de bir şey yapamıyorum artık. Özlem denen şey var ya, işte o sarmış bütün benliğimi. Duygularım öylesine karmaşık ki zorluyor. Ha bire yeni nedenlerle çoğalıyor ve beni görünümünden görünüme koyuyor. Her neyse yaşanılır ve aşılabılır durumlar.

Bugün karanlıkla birlikte hareket edeceğiz. Uzun ve zorlu bir yol var önümüzde. Şimdi saat 4.30 uyumalıyım.

20.6.2001

Zifiri karanlık yürüyüşümüzü oldukça zorluyor. Boğazı geçip her seferinde mola verdiğimiz köye ulaşınca daha fazla yürüyemeyeceğimizi anladık. Uygun bir yere çekilip sabaha doğru hareketlenmeye karar verdik. Ciddi bir yetersizlik yaşadık. Uyandığımızda saat 6.00 olmuştu. Uyanır uyanmaz hemen dürbünle görünen sırtları keşfeder etmez arkadaşları uyandırdım ve yola koyulduk. Gündüz hareketliliği karanlığa göre kolay ama geç uyandığımız için güneşe yakalandık, bu kötü oldu. Neyse sıcaklığın etkisiyle aşırı halsiz bir vaziyette arkadaşlara ulaştık. Ulaşır ulaşmaz bir iş için gittiğimiz ama halledemediğimiz konu hakkında arkadaşlar yeni bir şey söyleyince o yorgun halimle tepeye (telefona) çıkmak zorunda kaldım. Benimle Dorşin arkadaş geldi. Beklemediğimiz ve bizi oldukça sevindiren görüşmeler yaptık. En sonunda ... aramasıyla ve 'Gel' demesiyle hızla kendimizi aşağı bıraktık. Zaman kaybetmeden bugün dün ayrıldığımız yere gitmek gerekiyordu. Cemal ve Saadet arkadaşla birlikte yola çıktık. Ulaştığımızda gece 11.00 sularıydı. Üzerimde ağır bir yük gibi duran, kaygılandırıcı ve korkutan iş gerçekleşti ve olumsuzluk yaşamadan ve yaşatmadan bitti.

21.6.2001

Ertesi günün akşamı arkadaşlara ulaşmak için yola çıktık. Yürüyüşte onları düşünüyordum. Her ikisi de duruşları, duyguları ve düşünceleriyle saygı ve anlamlı bir sevgi uyandırdılar içimde. Kısacık ve çabucak geçen o anda doldu yüreğime bu düşünceler. İki de güzel ve umut doluydular. İstemediğim ve beklemediğim hiçbir yaklaşım sergilemediler, tam tersi onur ve gurur duydum. Onlara layık olacağım ömrümün sonuna kadar.

Tekrar boğazı geçtikten sonra bu sefer farklı bir yerde mola verdik. Gece yine kapkaranlıktı. Bir süre dinlendikten sonra yola devam ettik ve sabah saatlerinde tekrar arkadaşlara ulaştık. Yaşadıklarımızı onlarla da paylaştıktan sonra dinlenmeye çekildik. Sivrisinek ve aşırı sıcaktan dolayı hiçbir şey anlamadığım dinlenme sonrası arkadaşlarla dereye, banyoya indik. Birkaç günün yorgunluğunu giderdi bu. Akşama doğru Aram arkadaşın telefondan inişiyle Çiya arkadaşın şahadet haberini ve düşmanın yağmak haberini aldık. Büyük bir istekle bağlantıyı bekliyorum, bekleyeceğim.

24.6.2001

*Gözlerin bir çığlık, bir yaralı haykırış
Gözlerin bu gece bir masal kuşu
Konar düşlerime*

Kahvaltıdan sonra yüksek bir kayalığa çıktım. Nedeni sivrisineklerden kaçış ve rahat dergi okumaktı. Akşam 4.30'da indim aşağıya. B. arkadaş cihaz bağlantısına çıkmıştı. Durumlarının iyi olması sevindirdi.

Aram, Medya, Dorşin ve Beritan arkadaş göreve gittiler. Bir saat sonra kan ter içerisinde geri dönünce kesin düşman var ihtimalini verdik. Bu arada bir yandan toparlanıyoruz tabii. Ama işin aslı bu değil. Dorşin ve Beritan arkadaşlar keşif için önden çıkmışlardı. Beritan arkadaş birden ortadan kayboluyor, uzun süre görünmeyince diğer arkadaşlar hızla noktaya dönüyorlar. Tam hareket için hazırlık yapıyorduk ki silah sesi geldi. Hemen ardından Beritan arkadaşın sesi. Biraz rahatladık. Beritan arkadaş yanımıza ulaştığında neden silah sıktığını sorduk. O da kendisinin sıkmadığını söyleyince dürbünü ve silahımı kaptağım gibi keşif yerine çıktım. Etrafta bir şey görünmüyordu. Geri döndüğümde Diren ve Ozan arkadaşı görünce iyice rahatladık. Oldukça hareketli bir gündü.

Çorbaya doğradığımız kuru ekmeklerin yumuşamasını bekledik. Akşam yemeğimizi yedikten ve çayımızı içtikten sonra muhabbet başladı. Her zamanki gibi çeşitli ve renkliydi.

25.6.2001

*Seni düşünmek güzel şey
Seni düşünmek umutlu şey
Seni düşünmek
Dünyanın en güzel sesinden
En güzel şarkısını dinlemek gibi bir şey.*

Nazım Hikmet

Bugünde yeni bir şey yok. Geçmişin güzel ve sıcak görüntülerini düşledim nöbet kayalığında. Üstü harman yerini andıran bu kayalığı çok seviyorum, ama şimdi geride bıraktıkları var kafamda gerisi yalnızlık. Daha sonra Cemal arkadaş elinde defter kalemle geldi yanıma. Başkanlık konseyinin verdiği talimatı çoğaltmak için yardım istedi. İsteksizce kabul ettim. Ve cihaz saatine kadar yardımcı olduktan sonra bırakıp aşağı indim. İki gündür bulunduğumuz alana ilişkin yalan çatışma ve kayıp haberleri düşündürdü. Sanırım en doğrusu burayı terk etmek olacak bizim açımızdan. Hem fazlasıyla da kullandık zaten. Dün ava çıkarken yanıma uğrayan Ozan ve Diren arkadaşlar akşama doğru bizden ayrıldılar. Çoğalttığımız talimatı götürmeleri çok iyi oldu. İyi özümserlerse görevlerini yerine getireceklerine inanıyorum. Artık bu adamlar çok olmaya başladı. “Ölüm her zaman öfkesini en yiğitlerin üstüne kusar” diye bir sözü vardı dergideki yazısında Fuat arkadaşın. Yıllardır içimizde taşıdığımız acıları amaç pahasına sindirmesini bildik yıkılmadan. Gitmesi gereken, verilmesi gereken bedel tereddütsüzce sunuldu özgürlüğe ve şimdi kazanma noktası. Yüklenmeliyiz.

26.6.2001

Serkeftin

***“Bir sır gibi saklarım seni
Bir yemin, bir gizli düş gibi
Ben bu yükü taşıyım sen git...”***

Saat 9.00’da yapılacak toplantı son saatinde hasta arkadaşların belirmesiyle boşa çıktı. Görev grubu belirlendikten sonra Saadet, Beritan, Dorşin arkadaş ön hatta konumlanan Xebat arkadaşın gücünün yanına gittiler. Amaç, arkadaşları ziyaret etmek. Telefona da çıkılması gerekiyor. Medya arkadaş rahatsız olduğu için doğal olarak Cemal arkadaş ve ben kalıyoruz geriye. Zorunluluktan ve isteksizce çıkmak zorunda kaldım. İstemsizliğim kaygılarımdandı. Göreve gidecek arkadaşları uğurladıktan sonra bir matara su alıp çıkmaya başladık tepeyi. Asıl işlerimizi halledemedik. Şiyar arkadaş kapalıydı. B. arkadaş aradı kısa süren bilgi alış verişinden sonra karanlığa kalmadan aşağı bıraktık kendimizi. Medya arkadaş yalnızdı. Hemen bizden sonra giden diğer arkadaşlar geri geldiler. Xebat arkadaşgilin yanında birlikte yaptıkları planlama sonucunda alanı yarın terk edeceğiz. Buna çok sevindim işte. Kötü bir şey var o da sigarasız kalacağız, tükenmek üzere.

27.6.2001

Bir şiir bir şarkı ya da en güzel sözcükler sınırlılığında hiç olmadı güzel olan. Bütün bunların sürekliliğinde, romanlarda, hikâye ve masalarda hiç son bulmadı yazgısı, hep üredi, hep büyüdü. Sonsuza kadar da söylenecek ve yazılacak insana layık olan. Çünkü kana karışmıştır bir kez insanlaşmak. Bu geleceğin en güzel düşünüyü canlandırır kafalarda. Adı inanç.

Pokus'u terk ediyoruz. Hazırlıklarımızı yapıp toparlandıktan sonra dereye indik. Son kez her zaman girip iki kulaç attığımız göle girdik. Daha sonra çay yapıp içtikten sonra 1.30 saat ileride atlarla bizi bekleyen arkadaşların yanına gitmek üzere harekete geçtik. Yüklerimiz çok ağırdı. Havanın aşırı sıcaklığı arkadaşlara ulaşıncaya kadar telef etti. Tüm erzak ve çantalarımızı atlara yük yaptıktan sonra asıl hedefe doğru yol aldık. Tam 12 saat süren, sonunda bitkin düşüren alana gelmeyi başardık. Gece saat 4.30. Rüzgâr tüyler ürperten şiddet ve soğuklukta. Güneşi beklemeden kendimizi vadiye bırakmamız en doğrusu. Rüzgârdan kurtulma isteminin verdiği hızla vadide ilerlerken hava tam aydınlanmış ve bir çay içebilmek, biraz da dinlenmek üzere su olan bir yer aramaya başladık. Artık yürüyecek durumda olmadığımız için su olmamasına rağmen demir atmak zorunda kaldık. Isınmak için büyük bir ateş yaktıktan sonra ateşin sıcaklığı ve yorgunluğumuzun iyice bastırmasıyla oturduğumuz yerde uyumuşum. Bir ara uyandığında birkaç arkadaş da öylece uyumuşlar közün etrafında.

28.6.2001

Uyandıığımızda saat 11.00 civarlarıydı. Hemen eşyalarımızı toparlayıp bir şeyler atıştırdıktan sonra suyu olan noktaya doğru hareket etmeye başladık. Yorgunluk, halsizlik, sıcak ve susuzluğun etkisiyle güçlükle yürüyorum. Noktaya ulaşır ulaşmaz Ruçem arkadaş çay ve yemekle uğraşırken, ben o zamana kadar uyuyakalmışım olduğum yerde. Arkadaşların seslenmeleriyle uyandım. Yemek ve çaydan sonra acı tütün ilaç gibi geldi. Xebat arkadaş ve grubu akşama doğru noktaya geliyorlar. Sabah haberim oldu. Çünkü hiç uyanmamışım.

29.6.2001

Kalabalık bir kahvaltı ortamında tadı bir başka oluyor yemenin, içmenin ve sohbet etmenin. Biraz noktayı tanımak için patıkaya girip yürümeye başladım. Daha önce fazla kullanılmadığı için ağaçlar kapatmış, ağaçlardan savunmalı yürümek zorunda kalıyorum. Hemen karşıma açık yemyeşil küçük bir yer çıktı. Güneşte gölgesiz vuruyor oturdum. Kısa bir oyalanmadan sonra geri döndüm arkadaşların yanına. Tavla müsabakaları başlamıştı. Büyük cihaz açıldı kimse çıkmadı bugün. Yeni alanımızda bağlantı sorunu çıkacak galiba. Yine de telefonu denemek için birkaç yere çıkmak gerekiyordu. Öğle yemeğinden sonra Aram, Medya ve ben noktadan çıktık. Arazinin girintili-çıkıntılı yapısı içerisine girdiğimizde, güçlükle çıktığımız sık ormanı telef etti bizi. Tam bir daire çizmemize rağmen şebekeyi bulamadık. Artık arkadaşlar büyük cihaza çıkmazlarsa daha uzakları deneyeceğiz. Yorulduk ama araziye iyice tanımış olduk. Arkadaşların yanına geldikten sonra üç kişilik bir grup köy görevine gittiler. (Xebat arkadaşın biriminden) Gece 11.00'e kadar oturduk arkadaşlarla. İçerik her zamanki gibi renkliydi yine. Uygunun bastırmasıyla ortamdan çıkıp uyumaya karar verdim hem de geç olmuştu. Bir saat sonra nöbetçi olduğum için kaldırdılar ve nöbetimde göreve giden arkadaşlar geldiler. Akşam yemeği yiyememiştım. Arkadaşlarla oturup yemek yedikten sonra nöbetimi Kinem arkadaşına devredip uyudum. Öncesi tatlı düşüncelerle beraber.

30.6.2001

*Titresin bir mum alevinde o eski günler
Bir gümüş çerçeveden seyret yine maziyi
Bir nezaketli ince söz duyarsın belki
Nerede hani?
Bir şiir gibi narin ve sevdalıydı geçen o zaman*

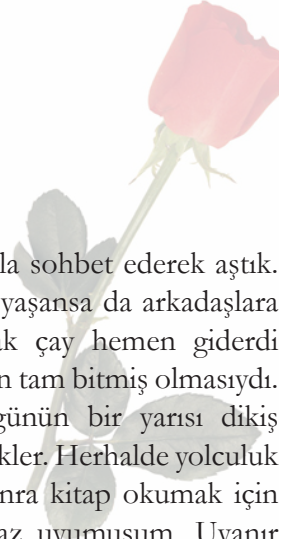
Can yoldaşım! Anlaşılmıyor ya da anlaşılmadı şimdiye kadar ki bütün söylemler. Bir daha söyledim bugün. Neden ihtiyaç duyuluyor yoldaşlık yerine çirkinliğe. Ağlamaklı oldum bugün yaptığımız toplantıda. Birazcık yüreğimizin en temiz olduğu anda neler yaptığımıza bir dönüp baksak bitecek her şey inanıyorum ama bir türlü bakamıyoruz aynaya bakar gibi içimizdeki yanlışlara. Zaman ve sabırla birlikte çabalarla devam etmek kalıyor yaşamımıza. Seni özledim, çok özlemişim.

70

Toplantı sonucunda ikiye ayrılıyor. Dört kişilik bir grup (Aram, Cemal, Dorşin ve Ruçem ark.) bağlantı ve ihtiyaçlar için bugün çıkacaklar. Beş bayan arkadaş olarak noktada kalacağız. İki kişi akşama doğru kamp yerine ineceğiz. Bunlardan biri ben olabilirim. Xebat arkadaşın birimi de bugün ayrılıyor bizden.

Şu anda kamp yerinin altındaki dereyiz. Yolumuz düştü, kampımızı da ziyaret ettik. Bütün sığınakları teker teker dolaştıktan sonra viraneye dönmüş ama yaşanılanları hala taze olan kampımızı terk ettik. Bir daha görebilme şansını yakaladığımız için Medya ark. ve ben mutluyuz. Sanırım karanlık olmadan noktaya ulaşıyoruz. Yaşanılan bütün anıların canlılığıyla anımsıyorum...

**-Dersim-
1.7.2001**

Bir saat süren yokuşu Medya arkadaşla sohbet ederek aştık. Noktaya giren patikada çok az bir şaşırma yaşansa da arkadaşlara ulaştık. Epey terlemeden sonra köz, sıcak çay hemen giderdi yorgunluğumuzu. En çok üzen haber akünün tam bitmiş olmasıydı. Cihazı dinlemek için bile kalmamış. Bugünün bir yarısı dikmiş dikmekle geçti. Çanta tamirâtı ve çeşitli sökükler. Herhalde yolculuk yakınlaştı, onun hazırlığı diyoruz. Daha sonra kitap okumak için keşif yerine gittim ama okuyamadım. Biraz uyumuşum. Uyanır uyanmaz mangaya gittim. Yapacak bir şey yok. Ama içimde güzel bir beklenti var. Bakalım yanılacak mıyım? Şu an derenin kenarında yalnızım. Temizlik yaptım ve elbiselerimin kurumasını bekliyorum. Koskocaman ve çoğunluğu çırılçıplak kara parçasında beş kişi kalmanın sıkıntı yaratabileceği düşünülebilir ama hiçbirimiz çaktırmıyoruz bile birbirimize. Çünkü olması gereken bir yalnızlık ve bizim için önemli olan bir an önce Güney seferi. Bir an önce duyacağımız olumlu gelişmeler umudumuz oluyor.

Umut tazedir gülüm

Umut içimizde susturulamayacak kadar yürekli

2.7.2001

Beş kişi kalmanın verdiği psikolojiden midir nedir hepimizde her an arkadaşların çıkıp geleceği beklentisi var. Kitap okuyoruz daha çok. Daha doğrusu ben fazla okuyamıyorum. İki-üç gündür gözümün şişmesi ve onun ağrısı izin vermiyor. Her ne ısırılmışsa kötü ısırılmış. Günler hızla ilerliyor. Kırık dökük bir radyomuz var ancak müzik dinleyebiliyoruz. Onun dışında her şeyden kopuğuz. Daha dört gün var arkadaşların dönmesine.

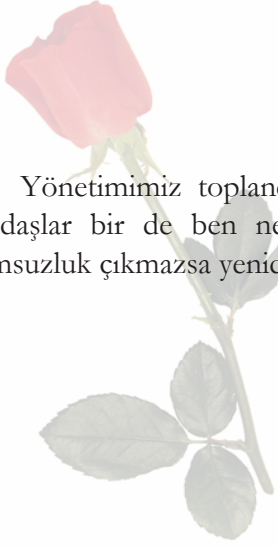
4.7.2001

En lanetli şey kişinin sürekli kendisiyle tutarsızlık içinde yaşamasıdır.

Önderlik

Daha önce içimde bir beklentinin olduğunu söylemiştim. Dün akşam saatlerinde Sinan ve Xebat arkadaş aniden çıkageldiler. Ciddi bir gelişme yoktu onlarda. Sadece üç tane katırları kaçmış peşlerine düşmüşler. Tabi üzüldük. Arkadaşlar mangada sohbet ettiklerinden dolayı Kinem arkadaş üst tarafta uyuyordu. Ben de uyumak için yanına gittim. Diğerleri mangada uyumuşlar. Gece yarısı garip seslerle uyandım. Önce domuz zannettim, aldırılmazlıktan geldim. Sivrisineklerden dolayı battaniye yüzümü kapatmış. Ses yinelenince kafamı çıkarıp yukarıya bakmamla iki metre ötemde bir kişinin oturduğunu gördüm. İçimizden biri kesin değil. Onu anladım da... Soğukkanlılıkla ona bakıyorum o da bana bakıyor. O anda aklımdan çok şey geçiyor tabii. Arkadaş cin, peri neyse... ‘Kimsin sen’ diye sordum cevap vermedi. Bir daha sessizce bakındık birbirimize. Bir daha yüksek ses tonuyla kimsin sen dememle bağırması bir oldu. Sesinden tanımaz mıyım Aram arkadaş. Onların geleceğini beklemiyordum. Zaten onun bağırmasıyla diğer arkadaşlar korkup birbirlerine sarılıyorlar. B. arkadaşın geleceğini işlerini de oradan halledeceğini söyleyince diğerlerini sordum. Arkadan geliyorlar, kendisi önden gelip bizi korkutmayı planlamış. Tabi karşısına ben çıktığım için üzüldü. Dorşin, Cemal ve Ruçem arkadaşın gelmesiyle ay ışığından faydalanıp bir çay yaptık. Geldiklerinde saat gecenin ikisiydi. Sabaha kadar oturduk. Moral verici oldular arkadaşlar.

Yönetimimiz toplandı. Görev var bugün. Cemal, Beritan arkadaşlar bir de ben netiz. Yaklaşık iki gün sonra eğer bir olumsuzluk çıkmazsa yeniden buradayız.

6.7.2001

Arkadaşlarla tekrardan buluştuk. Herhangi bir olumsuzluk çıkmadı, ama görev boyunca birçok olumsuzlukla karşılaştık. Sonuç boş pratik. Arkadaşlara doğru yol alırken, içte kemirici bir huzursuzluk hâkimken, ha bire kendimi ve yanımdakileri rahatlatmaya çalışıyorum. Bu arada beklediğimiz arkadaşlar da gelmediler. Bugün görev boyunca çıldırtan şiddetle süren baş ağrısı geçti ve kitap okudum bir de her an bekledim.

9.7.2001

Sabah Cemal arkadaşıyla oynadığımız tavlada 5-0 yendim onu. Kitap okudum biraz. Daha sonra uyumak istedim ama Aram arkadaşın çağırmasıyla gittim. Bazı konularda yardımcı olmamı istedi. Cemal arkadaş da yanımızda ve üçlü bir tartışma gelişti. Olabildiğim kadarıyla Aram arkadaşı rahatlatmaya çalıştım artık bilemiyorum. Bugün tepkileri giderdiğim gün oldu benim için. Kendimi Güzin Abla gibi hissettim ama sonuçları kendini gösterdi anında. Daha sonra tekmil toplantısında resmiyet havasında verilen özeleştiriler ve eleştiriler doyumsuz bir tat verdi adeta bana. İnsanlarla doğru temelde uğraşmak ne kadar güzel. Biraz da güçlü olsam...

Arkadaşlar görev için ayrılıyorlar. Bu akşam geri dönebilecekler. Umarım diğerleri de katılırlar yolda onlara. Bekleyeceğim.

10.7.2001

Korkunç güzellikleri hedeflemiş ve peşi sıra insanı sürükleyen çekiciliğindeki yaşamımızda korkunç çirkinliklerle yaşanılır mı, yaşanılır. Küçük ve kuş gibi beyinler yaşam der buna ancak. Güzel ile çirkinin birliktenliğinde birinin ötekisiyle savaşımı sınırsız. Sadece güzel olanla yaşamak, var olmak, bunun bir amaç olduğunu anlayıp kanıksamak ve yürümek anlamlı ve olması gereken, kabul görendir. Sadece kan dolaşımının vücutta durmaması amacıyla yaşam çirkin, anlamsız ve reddedilendir. Anlamsız ve hiçbir değer taşımayana karşı savaşım vermektir bizim işimiz. Çoğu zaman güzel olan çirkinleşti, var olan yitirildi. Kendini arayan ve mal etmek isteyen kaybolup gitti göz göre göre. İnsan en hassas yerlerinden vuruldu yitti gitti. Lanet olsun daha ne kadar sürecek bu anlamama sorunu. Yaşadıkça sürecek ama hiçbir zaman yitirilmeyecek kavgalı ve sancılı inanç.

Kendimi iyi hissetmiyorum bugün. Düşüncelerimin boğucu bir boyuta götürdüğünü hissediyorum. Bu da beni güçsüzlüğümle yüz yüze geldiğim anlamına mı geliyor? Lanet olsun bir daha. Ama güçlü olacağım inanç sonsuz güveniyorum.

*İnsanların içindeyim
Seviyorum insanları
Hareketi seviyorum
Düşünceyi seviyorum
Kavgamı seviyorum
Sen kavgamın içinde bir insansın
Seni seviyorum
Aydınlığın içindeyim
Seviyorum aydınlığı
Eşitliği seviyorum
Paylaşmayı seviyorum
Kavgamı
Kavgamı seviyorum
Sen kavgamın içinde
Bir insansın sevgilim
Seni seviyorum*

Nazım

Dün sipariş almak için Saadet ve Dorşin arkadaş köye gittiler. Ondan önce Ozan, Ruçem ve Kinem arkadaş aynı yöne ama farklı bir görev için gittiler. Ulaşmaları aynı günde bekleniyordu ama Saadet ve Dorşin arkadaş geri gelmelerine rağmen onların dönmemesi endişelendirdi hepimizi. Gece Xebat arkadaşın sesiyle uyandım. Saat sabaha yaklaşıyor arkadaşların hala gelmemiş olması nedeniyle tedbir alma yaklaşımını esas alıyordu. Daha sonra Aram arkadaş ve bizler de toparlanmaya çalıştık. Saadet arkadaşın tepkisel ve ciddiyetsiz yaklaşımı moralimi bozdu ama Medya arkadaşla çantaları derli toplu yapmaya çalışırken, çıkageldi arkadaşlar. Rahatladık. Tahmin ettiğimiz zorlanmalar yaşamışlar. Xebat arkadaşın gücü bugün ayrılıyorlar yanımızdan. Bizler de bekleyişle kalacağız baş başa. Her şeyden habersiz kalışımız ister istemez beklenti psikolojisine büründürüyor bizleri.

12.7.2001

77

Yaklaşık dört gündür yazmıyorum. Nedeni ise beklediğimiz arkadaşların yanımıza ulaşmaları. Hemen arkalarından Atakan arkadaşın ulaşması ve Güney'e gidişin tahmin ettiğimizden erken olacağını haberini getirince, bu ara verdiğim zaman zarfında yaşadığım en coşkulu anlarımdı. Geçirdiğimiz pratik süreç değerlendirmesi, yürüyüş gruplarının netleştirilmesine ilişkin planlama toplantısıyla doğru bir sonuca gittiğimiz inancıyla hareket anını bekleyeceğiz. Bayan arkadaşlar olarak ikiye ayrıldık. Düzenlenişimizde beklemediğim gelişmeler yaşandı. Birinci grup sorumluluğunda dört arkadaşla gidiyorum. Diğer grup Saadet arkadaş sorumluluğunda üç arkadaş. Hatalı ve yetmez yanlarımız sonucu yaşadığımız geçmiş sancılı zamanların inadına mutluyum. Geçmişin o yıpratıcı ve etkilerinin her an her şeyimize yansıtma tarzımızdan bir an önce kurtulacağımız için mutluyum. Yedi bayan yoldaş olarak birbirimize karşı yetersiz yoldaşlığımızdan kurtulacağımız için mutluyum. Harekete geçmemize birkaç gün var. Son hazırlıklardan sonra yürüyüş başlayacak.

Ey Güney kuşu!..
Havalan
Çıkalım
Dersim topraklarından
Götür bizi
Adını hasret koyduğumuz topraklara...

DERSİM

Dersim'de
Dersim ile olacak
Yıllar
Yaşanılanlar sonuç olacak
Ve koynunda yatan
Güzel insanlarla
Yoldaşlara yoldaş olacak
Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak
UNUTMAYACAĞIM

İnancınız dağ gibi, umudunuz deniz gibi olmalıdır

Önderlik

*Dağlar avunmasın
Sızlamasın kimse
Dolmasın gözleriniz
Daha çok dövüşeceğiz
Haydi!
Şimdi bir tek ağızdan
Onlar ölmediler
Onlar yaşamdır
Yaşam kavgadır
Kavgadağdadır
Dağ yürektir
Yürek her yerdedir
Zulmün ve vahşetin
Olduğu her yerde
İsyan etmek DEVRİM'dir.*

Mazlum Doğan

Yedi kişilik yol grubumuz ve eyalet güçlerinden iki arkadaş olmak üzere, coşku ve hüznün karışık atmosferinde vedalaştık yoldaşlarımızla. Birbirimizi kaybedene kadar el salladık, en iyi dileklerimizi bağırarak ulaştırmaya çalıştık onlara...

Kendinize iyi bakın yoldaşlar!

Yaklaşık bir saat uzaklaşmıştık ki Aram arkadaş domuz pususunda başarılı çıktı. Vurduğu domuzu temizleyip taşıyabileceğimiz kadarını yanımıza aldıktan sonra kalan eti orada bırakıp yolumuza devam ettik. Taşlık ve sarp dereye ağır adımlarla ilerlerken, derenin sonuna doğru akşam yemeği için mola verme kararı aldık. Hemen et doğramaya başladık Amed arkadaşla. Harun arkadaş yamaçlara tırmanıp yakmak için ardıç ağacı toplamaya başladı. Ateşinden, közünden ve sıcaklığından apayrı bir zevk aldığımız meşe ağaçları bizden uzakta ama Cemal arkadaş akşam soğuk olur diye meşe getireceğini söyleyip yukarı çıktı. Islık sesi ve hemen karşı yamaçtan gelen atlı arkadaşları görmemiz sevince boğdu hepimizi. Alan lojistik grubunu böyle tesadüfen görmemiz gerçekten çok sevindirdi. Sadece bu kadar da değildi. İki saat önce vedalaşıp ayrıldığımız arkadaşlar da biz yola çıktıktan bir saat sonra noktalarını değiştiriyorlar. Tesadüf bu ya. Cemal arkadaş meşe odununa giderken onlarla karşılaşılıyor ve hepsiyle bir kere daha vedalaşılıyor. Yanımıza geldiğinde onlardan iki arkadaş getirdi. Elleri boştu, odunu unutmuştu Cemal arkadaş. Bayan arkadaşlar çiçek göndermişler her birimize. Diğer arkadaşlar da hepimize bir şeyler toplayıp göndermişler. Biz de et almak için gelen iki arkadaşla aynısından onlara gönderdik. Koşup yanlarına gitmek gelse de içimizden, doğru değildi. İkinci kez daha fazla zorlanabilirdik. Alan üslenme birimi yanımıza geldiler. Son gelişmeler ve düzenlemelerden haberdar olmadıkları için şaşkınlık ve her şeye rağmen görüşme şansından mutlulukla çaylı sohbet doyumsuz oluyordu ama saat 10.30 ve biz hareket etmek zorundayız. Alan gücü alanın isminin PJA alanı olacağını belirttiler. Ayrılırken her biri iki elleriyle sıktılar ellerimizi ve el fenerinin yardımıyla dereyi atlattıktan sonra

yürüyüşün ilk gecesi hep beraber söylediğimiz şarkılar eşliğinde ilerliyordu, ilerliyorduk.

PJA alanını kaplayan gökyüzü sık ormanları andıran yıldızlarla dolu. Onlara bakarken en parlak olanına umut dedim. Bir sonraki molada yıldızların azaldığına dikkat çekti Harun arkadaş. Bulutlar...

Uzun bir yokuş olduğundan dolayı arkadaşlar oraya Çıkkık baba ismini takmışlar. Oradan geçeceğiz ama patikayı bir türlü bulamadık. Çabaların boşuna olduğuna tam ikna olunca yarına bıraktık ve uygun bir yerde kalmak en doğrusu olur diyerek uyuduk.

**-Dersim-
18.7.2001**

81

Konumlandığımız yer kuş uçmaz kervan geçmez sadece tek tek ardıc ağaçlarının olduğu çırılçıplak bir arazi. Güvenlik sorunumuz yok. Yolumuzu şaşırıp bu dola girdiğimiz için “Belki de buradan geçen ilk gerilla grubu biziz.” belirlemesini yapınca Cemal arkadaş hepimiz güldük. Erzurum eyalet güçleriyle bağlantı kurmamız gerekiyor. İlk deneme için saat 12.15’de Aram ve Amed arkadaş zirveye çıktılar sonuçsuz geri döndüler. Akşama doğru ikinci bir deneme için Aram ve Amed arkadaş bir daha çıktılar. Buralarda fazla oyalanmak istemiyoruz. Bir an önce arkadaşlarla buluşmamız her açıdan çok iyi olacak ve umutla onları bekliyoruz. Gün boyu güneşten korunmak için ağaçlar bulup kefiyelerimizle gölgelik yaptık. Daha ilk günden rengimiz değişti. Esmer tenli yolcular olduk artık. Bugün de buradayız. Hareketimiz muhabere sonucuna göre netleşecek.

19.7.2001

Serkeftin

Aram ve Amed arkadaş muhabereden döndüler. Bağlantı kurmuşlardı fakat asıl önemli kısım yarına erteleniyor. (Muhabere günü olması dolayısıyla) Çam ağaçlarının közü yığılmış üst üste. Gece nöbetçiler ya da üşüdüğümüzde rahatça ısınabilmek için közün yanında yatmayı yasakladıktan sonra yerlerimizi alıp uyuduk. Gece nöbete kaldırıldığımda soğuktan donmuştum. Közün yanına gittim ama sönmek üzereydi. Kömürleri canlandırdıktan sonra Harun arkadaş soğuktan etkilenmiş biçimiyle yanaştı. Arkasından Cemal arkadaş ve Aram arkadaş da gelince çukurdaki kömürleşmiş közler alev alev canlandırıldı. Bu gece yalnızca Aram arkadaş soğuğa karşı direniş sergiliyor. Köz yasağını yanlış anlıyor ve çok üşümesine rağmen köze yanaşmamayı tercih ediyor. Sabah yasak işine tepkiyle yaklaşınca yaklaşımı açığa çıktı. Epeyce güldük böylece.

20.7.2001

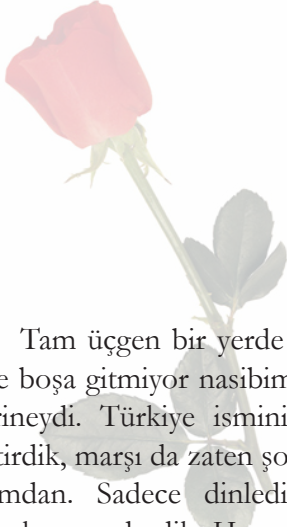
82

Bugün hep beraber ayrılıyoruz bu noktadan. Muhabere kurulacak yer ön hattımız olduğu için bağlantıda netleştireceğimiz randevuya doğru hareket etmeyi planladık. Aşırı sıcak yürüyüşümüzde zorlayıcı olsa da boğaza ulaştık. Arkama dönüp baktığımda Zel dağının asi ve sade görünümü büyüleyiciydi. Son bakışımızdı ona ve Dersim coğrafyasına. Son kez el salladık Dersim'e ve artık kayboldu gözümüzden. Hava kararmadan bir ateş yakıp karnımızı doyurduktan sonra muhabere için ayrılan arkadaşlara doğru hareket ettik. Muhabere sonucunda en fazla dört gün bekleyeceğiz. Keşke böyle olmasaydı ama anlam vermek zor değil. Olur böyle şeyler... Yarın mala Sabri'ye gidip erzak getireceğiz başka da dayanağımız yok çünkü. Bu gece yine soğuk olacak. Bir süre sonra alışırız herhalde.

Hava daha tam aydınlanmamıştı bile. Kırılan odun sesleriyle uyandım. Cemal arkadaş ateş yakmaya çalışıyor çok üşüdüğünü anlatan sesler çıkartarak ilk etapta ateş bile zorla ısıtıyordu. Soğuğu fazla abartmıyorum. Çok yüksek ve zozanlı bir arazideyiz. Gündüzleri çok sıcak geceleri çok soğuk. Hele kışın geçit vermez

buralar. Geçen kış karın aniden bastırmasıyla harekete geçmiş, hedefe çok zorlanarak varmıştık. Korkunç bir gündü. Daha dört gün buralarda bekleme ihtimalinin yüksek olması nedeniyle erzak getirmemiz gerekiyor. Bildiğimiz mala Sabri'de bir miktar erzak var. Üç kişi (Ben, Cemal ve Harun ark.) sabah 9'da hareket ettik. Yanımızda bir miktar un vardı. Sacımız olmadığı için kalan arkadaşlar hamur yapıp bizi bekleyecekler. Çık çık babanın dik inişinden, bir saatte mala Sabri'ye ulaştık. En son bıraktığımız gibi öylece duruyordu. Depoyu Harun ve Cemal arkadaşlar açarken ben burada yaşadıklarımızın hatırına dolaştım her tarafını. Sonra üzerinde ekmek yapmak için bir teneke bulduktan sonra yeterince erzak alıp yola çıktık. Öğlenin kavurucu sıcaklığı altında çık çık babayı tırmanmak hayli yorucu oldu. Tam zirveye ulaşmak üzereydik ki sevimli bir karaca ile karşılaştık. Harun arkadaş tek bir mermi sıktı ama vuramadı. İkincisine izin vermedim. Karacalar en rahat av yapılan keçi türü. Mermi patladığı an şaşkınlıktan mıdır kaçmıyorlar. İkinci sefere vurulmaları kaçınılmaz. Onlara özgürlük layık görülmuş, özgürlük geliyor akla onlarla. Kurşun sıkılmasına karşıyım. Eti çok güzel olsa bile. Arkadaşlar dağınıkta döndüğümüzde. Kinem ve Dorşin arkadaş çevreyi seyretmek, keşif yapmak için yükseklerde dolaşıyor. Aram arkadaş av için çıkmış, Medya ve Aram arkadaşlar tenekeyi alır almaz ekmek yapmaya başladılar. Yemeğimizi yedikten sonra kaldığımız yeri değiştirip 50 metre aşağısına kaydık.

Tam üçgen bir yerde konumlandığımız için rüzgâr nereden gelse boşa gitmiyor nasibimizi alıyoruz. Kız başı sohbeti Türkiye üzerinedi. Türkiye ismini değiştirdik. Bayrağındaki tek yıldızı eleştirdik, marşı da zaten şovenizmin alası vs... Tek kelime çıkmadı ağzımdan. Sadece dinledim. Kendimi tutmayıp konuşaydım kesin kavga ederdik. Her neyse dinlemek de güzeldi. Sabah keşif saatlerinde dürbünsüz baktım ufuklara. Bir şey görünmüyordu ve fazla uzatmadan diğer arkadaşları uyandırıp ateş yaktık. Yol boyunca sigara içmeme kararı aldım bugün. Hemen arkamdan Dorşin ve Harun arkadaş da bana katıldılar. Yeni katılımlar da her an olabilir tabi. Amed ve Aram arkadaşların bağırıtı sesleriyle onlara doğru baktık. Erzurum eyalet güçleriyle bağlantı kurduklarını söylemeleriyle akşam yemeğimizi yer yemez harekete geçtik. Karanlık olmadan biraz yol almamız iyi oldu. Çoğu zaman otlardan kayarak eğlenceli bir tempo ile noktaya giden vadinin girişinden biraz ilerledikten sonra uygun bir yerde kalıp sabah hareket etmeyi uygun gördük. Bu arada yenik düştük sigaraya yeniden başladık.

22.7.2001

86

Dersim geride kaldı artık. Bütün yaşananları, yoldaşlıkları yüreğimizin en doludizgin köşesine yerleştirme ve gizlercesine sadece hatırlamak kalıyor geriye.

Sabah saatlerinde eyalet güçlerinden iki arkadaşıla buluştuk. Bilgi alışverişinden sonra hareket saatini belirleyip temizlik yaptık. Saat üçte çıkacağımız yola hazırlanıyoruz.

23.7.2001

Medya arkadaşın ayaklarının yanması arkadaşın zorlasa da grup yürüyüşüne engel olmuyor. Dorşin arkadaş hedefe ulaşınca kadar yürümede ciddi zorlanmayacağına benziyor. Kinem arkadaş Güneye gelme noktasında istemini belirtmesi doğalında zorluk çıkartmayacak. Olumsuz anlamda etkileyebilecek her türlü olasılığa (gerek iç gerekse dış) kutsal yürüyüşümüzün hatırına yüreğimizle karşı koymak, güçlü durmak esas yoğunlaşma noktası olmalı diye düşünüyorum ve sonuna kadar yetebildiğim kadar kendime sonra kendimi diğer yol arkadaşlarıma her anlamda adanmak olacak amacım. Bu düşüncelerle yürüyüş daha da tatlı bir maskeye bürünüyor ve güç denen şey avuçlardaymış gibi dokunulur bir hal alıyor. Bulduğumuz araziye yabancılığımızdan mıdır bilmiyorum ama yürüdükçe bir türlü ulaşamıyoruz noktaya. Biraz da açlığın etkisi olsa gerek tempo da yavaştı. Dereden karanlıkta yürümek de apayrı bir zorluk. Bir-iki defa iki taşın arasına sıkıştı ayağım, bir süre sonra zorlasa da alışabildim. Kinem arkadaşın bitkin yürüyüşünü görünce cebimde sakladığım şekeri yemesini önerdim, başta itiraz etti ama iyi geleceğini söyleyince yedi. İşe de yaradı. Dorşin ve Medya arkadaşın ayakları yandılarından dolayı biraz ağır yürüyorlar ama rahatım. Kendilerine yüklenebilecek, kendilerini yürütebilecek güçte ve bilinçte olduklarına inanıyorum. Erkek arkadaşların sorunları yok zaten. Yolumuzun üzerinde yarı yıkılmış bir kilise vardı. Hemen bakmak için ona doğru yürüdük. İçinde özel yapılmış mezarlar vardı. Karanlıktan dolayı tam inceleyemedik ama duvarlarında kocaman beş parmağı belirgin el resimleri dikkatimizi çekti. Fazla diğer arkadaşları bekletmeden yola devam ettik ve nihayet ulaşmak üzereyiz. Suyun kenarında son molamızı verdikten sonra noktaya çıktık. Şafak sökünce alandaki birimden diğer arkadaşlarla buluştuk. Eyalette yaşanan son kayıplar, sayılarının koskocaman bir alanda beş kişi olması ve bütün bunlara rağmen moralli sıcak görünüşleri bizlere de moral verdi. Kendilerini bu denli toparlamaları saygı uyandırdı içimde. PKK ile yaşamak, güzelleşmek ve insanlaşmak için yaşamaktır.

Burada düşman hareketliliği çok yoğun. Arazinin derinliklerine kadar küçük birimler halinde sızabiliyorlar. Yoğunlukta ise kontra birimler aktif. Arkadaşları nicel anlamda hafif oldukları için bir de hareket (faaliyet) alanlarının geniş olması doğasında yoğun hareketli olmalarını gerektiriyor. Düşmana takılmamada bir avantaj bu. Çok yoruluyorlar ama seviyor ve inadına yaşamak istiyorlar. Erzurum'da düşman zafer kazanmanın aşkıyla yanıp tutuşmakta ve can alma peşinde bitirmek istiyor. Arkadaşlar bunun bilincindedeler ama rahatsız olduğum en göze çarpan tarzları küçük cihazı çok fazla kullanmaları. Tartışmalarımızda ifade ettik tabii.

Akşama doğru tekrar nokta değiştireceğiz. Arkadaşların inisiyatifine bağlı hareket etmek zorundayız. Çünkü alan gücü onlar. Güvenlik nedeniyle daha sağlam arazilere götürecekler bizi. “Kutsal yolun yolcularısınız, güvenliğinizi almak en önemli meselemizdir” belirlemesini yapan Renas arkadaş duygulandırdı. İz çıkartmamaya özen göstererek ilerliyoruz. Patıkayı ya da caddeyi kullanmadığımız için otların içinde, yamaçlarda düşe kalka telef olduk. Gideceğimiz vadinin girişine yirmi dakikalık bir mesafe kala iki arkadaş öncü çıktı. Tam girişinde geçen sene iki arkadaş şehit düşüyor. Öncülerin arkasından yolumuza devam ediyorduk. Arkadaşlar durdular merakla öne çıktım. Tam olduğumuz yerde şehit arkadaşların vuruldukları yeri tarif ediyorlar. Ürperdiğimi hissettim. Daha sonra düşmanın pusu atış tarzını, konumlanmalarını anlattıklarında gerçekten korkunç bir ölüm. Pusu yeri düşman açısından mükemmel. Zaten arkadaşları tam içlerine alıp vuruyorlar. Bir yarısı öfke bir yarısı inanç ve inat bir de hırs. Düşüncelerle yürüyorum. Her an her şeye alışmış vadinin görünümünü incelerken gözlerim, her yan ne kadar da sessiz ve sakindi. O güzeldi. Sıcakta da yürümüştür, soğukta da yoldaşlarım. İlkinde terlerini koklar gibi ikincisinde titrer gibi soğuktan. Noktamız suyun karşı yamacında. Sudan karşıya geçmek için ona yanaştık ama onu geçmeden önce eğildim suyundan içmek ister gibi ama ben öpmek istedim dudaklarından tıpkı diğerlerinin öpücükleri gibi.

*Bir sabah daha
Uyanıyor gecedен
Bir gece daha
Yeniliyor aydınlığa
İşte bu sabahın uyanışında sana günaydın
Gün ağır ağır yürür gibi
Devrilir ya karanlığa
Ben de günlerde hızla uzaklaşırım geridekilerden
Geleceklerde kucaklaşmak umuduyla*

Yok artık geriye çeken yanılgılarım. Peşinden koştuğum duygularımdan çok az kaldı. Bitti artık ağlamalarım. Düşüncelerim takılı kalmıyor tekrarlanan görüntülere. Hani önceleri beynimi çatlatan göreceli ne varsa şimdi vız geliyor yüreğime. Adım adım büyüyecek nazlı bir bebek gibi bakacağım küçümsemeden. Yüreğim yürüyecek götürecektir bedenimi oraya. Sonra en güzel yiyeceklerle beslenecek. Tadına varmak için yaşamak istiyorum.

Yarıncı bağlantıya kadar buralardayız. Netleşecek durumlara göre harekete geçer geçmez devam edeceğim yol yürüyüşündeki günlere. Bugün Dersim'den kurye olarak bizimle buraya kadar gelen Azam ve Amed arkadaşlar Dersim'e dönüyorlar. Onların yerinde olmak güzel olurdu ama bizim olmamız gereken yer orası değil. Bunu Dersim'de kaldığımız sürece çok iyi anlamıştım. Bir selam vereceğim onlara, Dersim'e iletinler, her yanına söylesinler yeter.

26.7.2001

Azam ve Amed arkadaşları Dersim'e geri uğurladık. Dersimle bağlarımız tam kesildi böylece. Umarım sağlıklı ulaşırlar. Biz de nokta değiştireceğiz bugün. Kendimi iyi hissetmediğimden dolayı hareket için dinlenmeye çekildim. Her hareket edişimde yüksek üzerinde tek ağaç bile bulunmayan boğazları aşmak zorundayız. Patika ya da rahat yol yok. Eskinin uygulanmasına çektiği acılar yüzünden izin yok. Acı çekmektense zorluklara katlanmak binlerce kez daha güzel. Alacağımız malzemeleri çantalarımıza paylaştırdıktan sonra noktayı terk ediyoruz. Boğazın altına kadar dereden çıkıyoruz. Suların aşındırmasıyla ortaya çıkan delikli kayalıklardan sızan sular çok hoşumuza gitmişti. Bu arada birbirimize gösterip ne kadar güzel olduklarını da onaylatıyoruz. Evet son dik yokuşun başladığı yerde çay-yemek molası. Orayı aşmak için enerji gerekli. Ağır ağır adımlarla esen rüzgârın serinliği eşliğinde tırmanış başladı. Önden giden arkadaşları fark edip can havliyle son sürat kaçan dağ keçisi, korkudan bize bile aldırış etmeden sırtın diğer tarafına bıraktı kendini. Aram arkadaşla keçinin arkasından bakakalırken tam hızlılığına dikkat çekeceğim sırada "Bizde tehlike anında örneğin bir pusuda böyle oluyoruz" deyince güldüm. Keşke böyle olsaydık. Yokuş dik olduğundan dolayı yürüdükçe boğaz uzaklaşıyor gibigelse de sonuçta aşılmaya mahkûm. Boğazın yirmi metre altındaki kayalıkta havanın kararmasını beklerken oturduğumuz yerdeki kayalıktan yavru bir kartal havalandı gökyüzüne. Yükseldi ve kanat çırpışları son bulup gökyüzünde süzölmeye başladı. Onu dalıp seyretmek muhteşemdi. Aydınlık ve karanlık arası boğaza çıktık. Bizim işimiz üzerine ayrılan üç arkadaşla bağlantı kurduk sabaha doğru bize ulaşacaklar. Yüksek zozanlarda akşam saatlerinde yürümek bir başka oluyor hele bir de dümdüz patika olunca. Biraz ötede ölü bir koyun bulduk patikanın kenarında. Çoban fark etmemiş olsa gerek çünkü yeni ölmüş. Çok ender rastlanan küçük ormanlar dışında koskocaman yüksek ve çıplak arazilerde bizden başka çobanlar ve yaylacılar yaşamını sürdürmekte. Alan güçlerinin dışında bizler gece yanan el fenerlerini ve ateşlerini gördük sadece onların. Havanın aydınlanmasıyla birlikte noktaya vardık. Yorgunluk dayanılmaz olmuştu üzerimde bu defa.

Beklediğimiz diğer grup akşama doğru bize ulaştılar. Getirdikleri haberler biraz canımı sıktı. Daha bir haftaya yakın süre bekleyeceğiz.

28.7.2001

Üç gündür sabit bir noktadayız. Dersimden ayrılışımız 14 günü buluyor bugün. Beklemek hoş olmasa da bekleyeceğiz sabırla.

En sıkıcı, en yaralayan, düşündürten ve giderek direngenliğe iten sorunlar var. Galiba öğrendim doğru yaklaşım belirlemenin yöntemlerini. Mevcut sorun ya da rahatsızlıkları gündemleştirmek, tartışma konusu yapıp da çözüm eğilimlerine girişmenin zemini yok denecek kadar az. Hatta çözüm yerine daha da çözümsüzlüğe, bunalıma ve daralmalara yol açacağını düşünüyorum inanarak. Uzlaşacağım, dengeleyeceğim, ilgileneceğim. Ama ilkelere zarar verilmesine asla izin vermeyeceğim.

Ve sonra sabır;

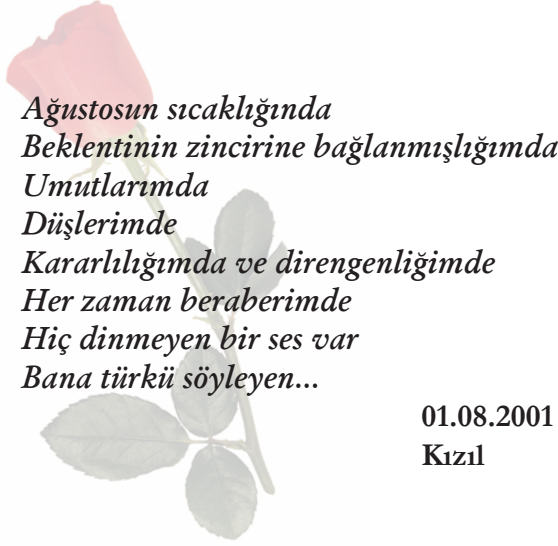
Mazlumların ve bilgelerin tarihsel emanetidir diyor bir şair şiirinde. En gerekli şey sabır çok önemli bu süreçte. Güney'de yaşayan kutsal yoldaşlar olumlu ve olumsuz bütün katılımla her şeyim sınırların ardındaki yanan ateşin sıcaklığına ulaşmak, ulaşmamız için. O zaman bir of çekeceğim ve öylece atılacağım bütün değerlerin kucağına.

İstem, yürek, umut, gülüşle aşacağız bütün dağları.

En yüce ve en sıcak yoldaşlık tebessümüyle merhabalaşmak üzere...

31.7.2001

Kızıl

*Ağustosun sıcaklığında
Beklentinin zincirine bağlanmışlığında
Umutlarımda
Düşlerimde
Kararlılığında ve direngenliğimde
Her zaman beraberimde
Hiç dinmeyen bir ses var
Bana türkü söyleyen...*

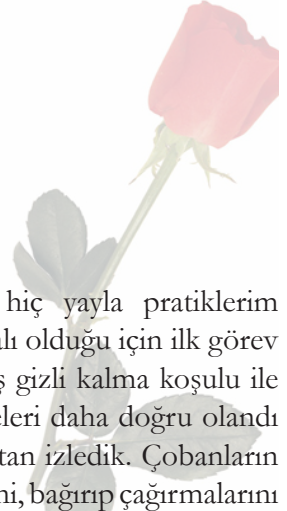
01.08.2001

Kızıl

Erzurum eyaletinde beklemede kalacağımızı tahmin edebiliyorduk, buna hazırlıklıydık da ama bu kadar fazla süreye hazır değildik. Bugünkü muhabereyi beklemekten başka seçeneğimiz yok. Yol grubumuzda herhangi ciddi bir sorun yok. Resmiyette tartışma zemini zaman zaman yakalanırken günlük olarak da yoğun ilgilenme noktasına dikkat etmeye çalışıyoruz. Şimdiye kadar ciddi düşman hareketliliğiyle karşılaşmadık. Bu arada öylesine sıcak, öylesine hoş sarmalıyor ki yüreğimi Dersim'in özlemi. Güç veriyor her düşleyişimde güce ihtiyacı olan benliğime. Yol veriyor kafamdaki yürüyüşüme. Sen ülkemde kutsal bir memleket, sevda memleket. Vazgeçilmez bir görkem! Seni büyüteceğim yüreğimde

2.8.2001

-Kızıl-

Gerillada olduğum süre içerisinde hiç yayla pratiklerim olmamıştı. Buralar tamamen yaylacılığa dayalı olduğu için ilk görev pratiğim gerçekleşti. Ben ve Kinem arkadaş gizli kalma koşulu ile gittik. Bayan olduğumuz için bizi görmemeleri daha doğru olardı çünkü. Sayıları beş yüzü bulan sürüyü uzaktan izledik. Çobanların kendilerince söyledikleri klasik halk türkülerini, bağırıp çağırma seslerini uzaktan dinledik. Harun ve Renas arkadaşlar çadırlara gittiler. Belirlediğimiz buluşma yerinde onları bekleyeceğiz. Çobanlar tam karşımızdaki tepeye getirdiler sürülerini. Çoban köpekleri durmadan havlıyorlar, yakınlarında olduğumuzu hissetmiş olmalılar. Ay dolunay. Loş ve parlak bir gece. Biraz dikkatli baksalar bizi görebilirler diye düşünüyorum. Biraz sonra başta ufaktan beliren ateş giderek büyüdü oldukları yükseltide. Kumkor ateşi, dolunay bir de gece gerçekten seyretmeye doyum olmuyordu. Birçok yoldaşın gecelerde özgürce ateş yakma hayalleri geldi aklıma. O özgürlük şimdi çobanlardaydı ama onlar hissedemezdi ki. Gece 1.30 sularında arkadaşlar geldiler ve noktaya doğru yol aldık.

Göreve giden Cemal ve Renas arkadaşların beklenmedik görüşmeler yapmaları (diğer birimle) ve getirdikleri bilgiler net olmasa da yürüttükleri tahminle 10–15 günü bulacak bir bekleyişe gireceğimize yönelik. Anlayış ve yaklaşım itibarıyla eleştiri zemini çok fazla ama olası hesapta olmayan nedenleri de göz önünde bulundurup hareket tarzımıza ilişkin doğru bir planlama yapma zorunluluğumuz var. Sabırlı ve hedefimizden saptıracak ya da geriye çekici düşünce ve yoğunlaşmalara en ufak bir zemin vermeden (şimdilik öylesi bir durum yok) beklememiz gerekecek. Mevcut durumda genel grup yaklaşımları ayrıca yönetim birliktenliği de olumluya gidiyor. Ayrıca bayan arkadaşlar olarak da özellikle amacımız ve buna yol alırken özgün rolümüz ve belirleyiciliğimiz üzerinde ayrılıklığa düşmeden, en ayrıntı gibi görülen davranışlarımıza kadar tartışma ve uyumu, birliktenliği yaratmaya çalışıyoruz. Kendimi her koşula göre hazırlıklı kılmaya çalışıyorum ve yanımdakileri de beraberimde bırakmadan. Kinem, Dorşin, Medya ve Tekoşin'in birliktenliği bambaşka. Başka yolu da yok, olamaz. Başaracağız.

94

4.8.2001

Kızıl

Adını türkü noktası koyduğumuz yerimizi fazla kullanmıştık. Değiştirme kararından sonra hazırlıklarımızı yapıp oradan ayrıldık. Bayan arkadaşlar olarak çobanlara görünmeme yaklaşımını esas aldığımız için tam da yolumuzun üzerinde konumlanmış olmaları tepelere vurmamıza neden oldu. Renas arkadaş muhabereye çıktığından dolayı kararlaştırdığımız buluşma yerine gideceğiz. Geceleyin ateş yakan çobanlara olan özentim şimdi yakacağımız ateşle son bulacak. Çaydanlığımızı ateşe koyduktan sonra etrafına çember atıp hem Renas arkadaşı hem de çayın kaynamasını bekliyoruz. Alışkanlık bu ya, kocaman ateşin yanında sigaramı kamufleli içmem arkadaşların dikkatini çekmesiyle epeyce güldük. Renas arkadaş geldi ve muhabere sonuçları bu sefer moral vericiydi.

7.8.2001

Hogır arkadaş 3-4 güne kadar yanımıza ulaşacak. Eyalet görevinden iki arkadaşı daha gördük. Bir süre yanımızda kalacaklar gibi görünüyor. Dünkü yol yürüyüşünde Medya ve Renas arkadaş derede takla attılar ve ikisi de dizkapaklarından aldıkları darbelerle sakatlandılar. Bu bekleme süresinde atlatırlar herhalde.

8.8.2001

Sayımız giderek fazlalaşıyor. Dört kişilik hareketli birim olan Cigerxwin arkadaşın birimi de yanımıza geldi. İki gün sonra gelmesi gereken Hogır arkadaşla netleşecek yolculuğumuzu bekliyoruz. Sorgulama, tanıma, öğrenme süreci oluyor bir nevi bu zaman. Genel anlamda ciddi sorunlarımız hala yok. Moral ve duruş sağlam ve rahatlatıcı görünüyor.

9.8.2001

... Yanışları tanımak, doğruları uygulamak, uydurukça yaşamamak için vazgeçilmez ve zorunlu öğrenilmesi gereken bir ilkedir PKK'de.

1999 geri çekilme sürecinde Erzurum'da (yani burada) korkunç gerilikler ve ilkesizlikler sendromundaki bizler bir kez dana geçti düşünce sistemimden. Köz sohbetinde Kemal arkadaş andık doyasıya. Bitmesini istemediğim tatlı bir dinleyişti sonuna kadar. Ne yaman bir çelişki gitti o sevilesi insan. Sadece bir süreçte çirkinleşmişti o ve bizler. Oysa geçen yıllarında yüreği, emeği, duyguları ve sevdaları hiçbir çirkinliği barındırmazdı. Yalnızca bir süreç, evet. Altın vuruş gibiydi. Çırlıçıplaktı gerçeklik ama o gitti. *"Ölüm öfkesini yine kustu yigİtlerin üstüne."* İbo'nun, Botan'ın, Kemal Zap'ın, İsa arkadaşın. Birbirlerinin katili oldular.

Belki olmaması gereken bir şey de diyemiyorum ama açıkçası bu eyalette kaldığımız sürece o günler dönüp dolaşacak tüm hücrelerimde. Lanet olsun.

10.8.2001

Lamec

*Bir söz bitişi gibi
Son buldu sevişler
Bir yaz güneşi gibi eritir hep
Bu terk edişler
Bir an duruşu gibi
Ömrün bitişi gibi
Vedalaşırken aşk ateşi gibi
Döner iç çekişler
Acı yüzler
Kurşun gibi izler
Son bakıştaki o gözler
Kaldı aklımızda*

Üzerine bant kapattığım yan taraftaki kelebek durup dururken defterin arasına sıkışmıştı. Sayfayı açtığımda öylece kalıplaşmıştı. Atmak istemedim. Pokus'ta uçuşan diğer kelebekleri hatırlatıyor şimdi. Eyalet gücü bir kez daha faaliyetlerine gitmek üzere yanımızdan ayrıldılar. Bu sefer Renas ve Rabun arkadaş yerine Munzur arkadaş yanımızda kaldı. Nazmiyeli kadro düzeyinde bir arkadaş. Tanımaya çalışıyoruz.

11.8.2001

Can yoldaşım!

Öylesine boğucu, öylesine sıkıcı ve sinir bozucu bir sorunla boğuşmaktan yorulmak üzereyim. Bütün düşünüp yoğunlaştığım yöntemleri uygulamama rağmen olmuyor ama yapmak istemediğim yaklaşıma girmeye zorunlu kalıyorum. Gerekli olduğuna inandığım an hiçbir kaygıya düşmeden koyacağım son noktayı. Ne kendimi ne de benim gibileri harcatmayacağım ucuz geriliklere. Bugüne kadar dişimizle, tırnağımızla, bütün yetmez yanlarımızla rağmen çıktık alınımızın akıyla. Hedef yüceltmek ise geri adım asla olmayacak. Sana söz yitik dostluk bunun da geleceğim üstesinden.

12.8.2001

97

Hogır arkadaş sonunda bize ulaştı. Hepimizde var olan sevinç karşılamaya da yansıdı. Daha önce hiç görmediği bir arkadaş. Hemen faaliyetimiz üzerine sorguya çeker gibi soru yağmuruna tuttuk arkadaş. Dayatmamız bir an önce yola çıkmamız yönünde. Bakalım ne olacak. Doğal, mütevazı bir görünümünü başlangıç itibariyle yakalayabildim. Özellikle bu önemli faaliyete ciddi yaklaştığı gerek tartışmalarımızda gerekse yaklaşımını anlatımında anlaşılabiliriyor. Beş veya altı arkadaş daha dâhil olacak bize. Dikkat etmemiz gereken birçok noktanın hatta ayrıntı gibi görünen birçok yaşanılabilirliği olası yetersizlikler üzerine yoğunlaşabiliyorum. Bunu diğer yoldaşlarımla paylaştığım sürece sağlıklı bir yürüyüş olacağına inanıyorum.

13.8.2001

Rençber arkadaş'a;

98

Merhaba yoldaş! Seni hiç tanımadım, hiç görmedim ama aynı yolun yoldaşlarıyız ve şimdi tanıyorum seni. Tesadüfen elime geçirdiğim bir defterde yangın gibi bir yürekle karşılaştım. Kimin bu diye sordum arkadaşlara. Bahar aylarında İsmail arkadaş ve diğerleriyle şehit düşen, Rençber arkadaşın günlüğü dediler. Bir deftere sığdırdığın umutların, hayallerin, inancın ve bağlılığın, direngenliğin güç oldu bana. Yitip gideceğini hissetinde mi bıraktın diğer yoldaşlara defterini? Bir öğrenci duyarlılığında okuyorum yazılarını bıraktığın için sağ ol yoldaş. Defterin burada kalırsa onu da toprağa gömecekler buna izin vermiyorum. Arkadaşlara belirtmem üzerine beraberimde gideceğimiz yere götüreceğim. Güney'e. Bir ömür yaşasın diye.

14.8.2001

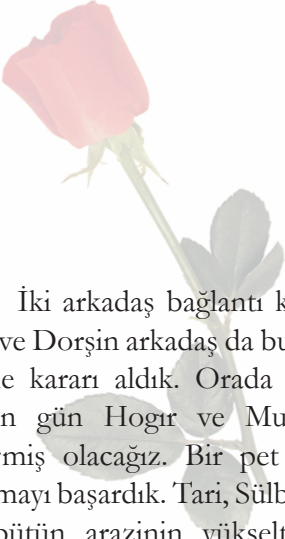
En son Rençber arkadaşına bir şeyler yazmıştım yürekten. Gerek yaşamı gerekse genel gelişmeleri değerlendirme ve gözlem gücü bunu da kaleme alışı değer biçilecek, saygı uyandıracak bir emek. Hele hele tüm yazılarını yıllardır “Çiçek” ismini taktığı beraber katıldığı çocukluk arkadaşına hitaben yazması her satırında ifade ettiği bağlılık gerçek arkadaşlık, gerçek yoldaşlığa örnek verilebilir. “Çiçek” bayan ismi ama o bayan arkadaş değil erkek arkadaş. İlk okuduğumda ben de yanılmıştım çünkü bir sevgiliye yazılan mektuplar gibi her sayfası.

Bu arada bekleyişimiz hala devam ediyor. Bugün 15 Ağustos. Kürt halkının doğum yıldönümü. Birbirimize yaptığımız sözlü kutlamalar dışında bir şey yapmıyoruz. Dersim’den çıkarken 15 Ağustos’u Güney’de kutlayacağız diyorduk. O görkemli kalabalığı, coşkuyu taçlandıran yoldaşlarla ama olmadı. Hala Erzurum’dayız. Eğer ulaşırsak bir dahaki sene tadacağız o mutluluğu. Umut her zaman tazeymiş. Umut zaferden de daha değerliymiş.

Telefon ve cihaz bağlantılarında ilk girişim boş çıktı. Üzüldük. Bugün bir daha deneyecekler başka yerlerde. Anlam verme noktasında sorun olsaydı gerçekten sabırsızlık korkunç zorlayıcı olurdu. Ne diyeyim bir an önce yola çıkma umuduyla. Görüşeceğiz yoldaşlar.

15.8.2001

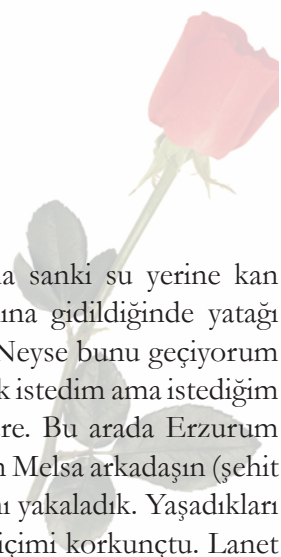
Lamec

İki arkadaş bağlantı kurmaya, üç arkadaş göreve (çadırlara) ben ve Dorşin arkadaş da bulunduğumuz alanın en yüksek tepesine gitme kararı aldık. Orada hem Dersim görünüyormuş hem de geçen gün Hogır ve Munzur arkadaşın unuttukları dürbünü getirmiş olacağız. Bir pet su, radyo, teyp alıp çıktık. 2 saatte ulaşmayı başardık. Tari, Sülbüs, Star, Dokuz kayalar, Zel, Munzurlar ve bütün arazinin yükselteleri hâkimiyetimiz altındaydı. Çığlık çığığa sevgimiz gönderdik bütün dağlarına Dersimin. Oradaki arkadaşlara selamlarımızı gönderdik özlem dolu duygularımızla ve en güzel dilekler diledik onlara. Güzel ve anlamlı bir gündü. Tepeyi bırakmak istemeyişimizden dolayı karanlığa kaldık. Noktaya gelene kadar telef olduk ama umurumuzda değildi. Akşam göreve giden arkadaşlar geldiler. Ayrıca alan biriminden Renas arkadaş da bize ulaştı. Dersim ile telefon görüşmesi yapmış bizlere selamlarını getirdi. Arkadaşların durumları iyiymiş. Hogır arkadaş sabah bize ulaştı. Ciddi bir sonuç yoktu ama Roj'un çağrıları varmış bu çıkacağımıza işaret ediyor. Evet, akü için iki arkadaş daha çıkıyor. Bu akü de bulunmaz Hint kumaşına benzedi.

Aram arkadaş en çok sıkılan ve bunu yansıtanlardan biri. Yaklaşımı tabii ki doğru değil aynı zamanda en çok sabırlı yaklaşması gereken de kendisi olması gerekiyor ama yapamıyor. Neyse yoldaşlar biraz daha dayanalım az kaldı.

16.8.2001

Lameç suyuna yüksekten bakıldığında sanki su yerine kan akıyor. Kırmızı akan bir dere oluyor. Yanına gidildiğinde yatağı baştan sona kırmızı taşlarla döşenmiş gibi. Neyse bunu geçiyorum sadece dikkatimi çeken bir görünüşü yazmak istedim ama istediğim biçimde ifade edemedim duygularımı deftere. Bu arada Erzurum eyaletine 1998 yılında sorumlu düzeyde gelen Melsa arkadaşın (şehit düştü) raporunu (raporlarını) okuma fırsatını yakaladık. Yaşadıkları ve yaşattıkları kaybettirdiklerini ifade ediş biçimi korkunçtu. Lanet olsun lanet olsun bin defa bütün geriliklere. Pek fazla düşüncelerimi belirtmek istemiyorum. Tek inandığım şey bu raporların partiye ulaşması gerektiği ama buradaki arkadaşlar neden ulaştırmama kararı alıyorlar? Üstelik mevcut pratik sahipleri (raporlarda ismi geçen arkadaşların hemen hepsi birlikte şehit düşüyorlar).

101

17.8.2001

Tam bir ayı bulan bekleyişimiz nihayet son buluyor. Bunun sevincini yaşıyoruz. Tek dileğim hiç durmadan devam etmek oluyor sonra.

18.8.2001

Harekete geçtik. Kalan arkadaşlarla içtimayla vedalaştıktan sonra “*Biji Serok Apo!*” sloganı alkışlarla arkamızdan devam edince duygulanmamak elde değildi. Lameç suyunun yatağından bir süre ilerledikten sonra patıkaya girerek ilerledik. İlk kalacağımız yer 97–98 kamp yeri. 36 arkadaş o yıl yaşanan bir kaçış yüzünden girdikleri çatışmada şehit düşüyorlar. Yıkılmış (düşman tarafından) mevzileri, sığınakları, roketlerle parçalanmış ağaçları ve hala mevzilerin etrafında duran roket ve bomba parçaları. Arkadaşların kara lastikleri, çürümüş çanta ve eşofmanları. Neyse günün sonuna doğru harekete geçtik. 1999 geri çekilmede kullandığımız yola inip yoldan devam edeceğimiz ve yine o yıl kullandığımız noktaya gideceğimiz söylendi. Eyalet gücü zaten noktamızın ismini Şehit Kemal noktası koymuşlar bile. Peri suyu çok bulanık akıyor bu defa. Ama o zamanki gibi çok değil. Suyu erkenden geçip noktaya gitmek istemediğimizden, kıyısındaki sızlıklarda bekleyip sabaha doğru geçmemiz daha uygun görüldü. Sabah 4’de uyanıp Peri’ye vurduk. Su sandığım kadar soğuk değildi. Bizden (bayan arkadaşlardan) sadece Kinem arkadaş ıslanmadı. Ata bindiği için. Erkek arkadaşların bir kısmı da şalvarlarını çıkarıp geçtikleri için ıslanmadı. (Daha önceden biz beklemiştik geride) Hav aydınlandığında noktaya ulaştık. Evet, burası çirkinliklerimiz kokuyor, burası ürkütüyor adamı. Dün verilen şifrede saat 8’de Roj talimat verecekti. Cihazı açtık ama kimse çıkmadı. Genel muhabere saatinde yetersizlik bizde çıktı. Şifreyi yanlış anlamışız. Ayrıca birinci grup arkadaşlara ulaşmış, onların adına çok sevindik. Biz de o günleri elbette göreceğiz.

İçim sıkılıyor daralmamaya çalışıyorum. Sonuçta susuyorum. Yöntemsizliklere girmeyeceğim. Kaldı ki neredeyse tepkilere varacak düşünce yoğunlaşması daha çok ileriye yönelik. İleridekilere yönelik. Ne yapsınlar arkadaşlar güç getiremiyorlar yani kötü niyet yok ortada. Neyse bir iki gün daha sabır var daha fazlasına bile.

Sadece istisnalarla değil birçok kere karşılaştığım ve her defasında çirkince bulduğum insana yaklaşımda sadece bir yön. Sadece bu yaklaşımla da net kendimizi PKK mücadelesinden uzaklığımızı görebiliriz. İnsanlık hareketi içerisinde insana yargılarla yaklaşım acaba güçsüzlüğün bir ifadesi midir? İnsan kendisinde birçok nedenden dolayı ortaya çıkardığı yargılardan dolayı başkaları tarafından (yine insan) bitirilmek durumunda mıdır? Hayır, bu PKK'nin anlayışı kesinlikle değil olamaz da. Bütün bu geçmişe bu yüzden bol miktarda insan tüketen sınıf savaşımı adına, yaşamı ve çizgiyi koruma adına, didişme, çekişme ve sonuçta "doğru"luk adına bir şey ortaya çıkarmamakla birlikte hem "yoldaş"lığa hem devrimciliğe ve de PKK'ye hançer misali saplandı, hala da saplanıyor. Yazık ediyoruz kendi kendimize ve birbirimize. Yazık ediyoruz birliktenliğimize, paylaştıklarımıza ve emeğimize. Çirkinliklere ve her türden kabul görmez yanlara karşı amansız durmak insanlaşma adına yapılmıyorsa devrimcilik, yoldaşlık, arkadaşlık adına yapılmıyorsa mücadele savaşım gerekçelerinden bilinciyle ve koşullarına gerçekçi bakış açısıyla yaklaşılmıyorsa= zarar zarar zarar

Evet, iki gündür karşılaştım yine böyle bir anlayışla. Öfkelendim öfkeliyim. Mücadele saflarına katıldıktan kısa bir süre sonra kendime karar kıldığım bir ilke; her ne olursa olsun insana önyargılarla yaklaşmama olmuştu. Çünkü en çirkince tabir edilen, dışlanmış yoldaşlarımın güzel yanlarını da görmüş, onların sürüklenmelerinin asıl nedenlerine tepki duymuştum. O nedenler daha çirkindi. Nasibini almamış yok denecek kadar azdır velhasıl.

Şervan ve Hebun arkadaş bu sabah bize ulaştılar. Beklediğimiz iki kişi henüz ortalarda yok.

Cotkar arkadaşın fünüye ve bomba hazırlama faaliyeti bittikten sonra dört-beş arkadaş Peri'ye balık yakalamak için indiler. Geri döndüklerinde beklediğimiz sonuç yoktu ama yine de idare etti. Anlatımlarına göre çoğunu kaçırmışlar. Patlamadan dolayı sersemleşen balıkları anlatımları hoştu. Balıklar da epey lezzetliydi hani. İki arkadaş köy görevine gittiler. Yarına erzakımız yok çünkü.

23.8.2001

Sabah kalk saatinde nokta değiştireceğimiz söylendi Cotkar arkadaş tarafından. Yeni noktamız 100 metre sağa kayıyor. O esnada karşı sırttan gelen bir sesle açığa çıktım ve sesin geldiği yere baktığımda dört arkadaş ve bizim beyaz at görüldü. Redar ve Şexmus arkadaşla köyde karşılaşıyorlar. Bu açıdan bugün güzel bir gün en azından iyi bir başlangıç. Artık harekete geçmemizin önünde hiçbir engel kalmadı.

104 11 muhaberesinde Roj ile yine görüşemedik. Dorşin arkadaşla mutfakçımız ama unu şutiklemediğimiz için yaptığımız bütün hamuru atmamak zorunda kaldık. Çok üzüldük ama gerçekten o derece haşerelerin içinde olduğunu fark edememiş, ancak hamur olunca farkına varabilmiştik. Yeniden bir hamur yaptık. Bu arada her zaman başıma musallat olan baş ağrısı dayanılmaz olmuştu. Bir süre yansıtmamaya çalıştım ama yenik düştüm. Uyandığımda Dorşin arkadaş ekmeği bitirmişti. Saat 3'te tekrar cihaz açıldı. Bu sefer Roj'u yakaladık. Verdiği not Hogır arkadaşı epey daralttı.

Bir ayı aşkındır beklememize rağmen şimdilik ciddi sorunlarımız yok. Var olan sorunlar da basitlik, düzeysizlik ve geriliklerden kaynaklı olduğu için sadece düşündürüyor ve mide bulandırıyor. Genele mal etmiyorum bu kadarını ama yine de belli boyutlarda yaşıyor içimizde. Kuşkusuz-peki fazla mesele etmemiz gerektiğine inanarak yaklaşıyorum ve bir yere kadar da böyle yaklaşacağım. Çünkü gideceğimiz yerde izin vermeyecekler hiçbirimizin çirkin dayatmalarına. Buralarda açık bütün kapılar. İzin verebiliyoruz her türlüşüne. En çok zorlayan da bu ya zaten.

24.8.2001

Evet, en zorlu anlarla boğuşmanın zamanı geldi. Düzenlemeler...

Birçoğumuza göre (özelde bayan ark.) fazla büyütülecek, sorun yapılacak noktalar olmamasına rağmen en çok sorun çıkartacak ve mesele yapacak ve de zorlayacak Aram arkadaş. Aram arkadaşın dize gelmez anlayışları. Ama onu da dize getirebileceğimize inanıyorum.

Dorşin, Kinem, Medya hesap çıkar vb. gibi zerresini taşıyorlar yüreklerinde. Tek tutkuları Güney'e ulaşmak. Biz bunun gerekleri için ne gerekiyorsa yapacağımıza dair söz verdik birbirimize akşamki dördü tartışmamızda. Kesinlikle hiçbir koşul altında alet olmayacağız. Özelde kendimizi malzeme konumuna düşürmeyecek, yürüyüşü engelleyecek, zorlayacak geri hesapların odağı olmaktan kaçınacağız. Bununla birlikte belirleyiciliğimiz de çok fazla. Tek tek değil dört ağız, dört yürek olarak grupla yürüyeceğiz. Gücümüz oranında da yürüteceğiz. Yanışlara 'dur' diyecek gücümüz var. Mevcut birliktenlik ve anlayış düzeyimizin böyle olması umut veriyor. Coşku veriyor. Bütün yaşadıklarımız ve bunun karşısındaki zorlu çırpınışlarımızın getirdiği düzeyin zorlayıcı yanları hiçbir boyutta yok. Bu yürüyüş süreci son çırpınışlarımız olacak. Kuzeyde son olması için mecburuz. Partinin ve doğru yoldaşlığın kollarına kendimizi atmaya kararlıyız. Tek derdimiz gerçekten bu. Üzerime düşeni yoldaşlarımın elinden tutarak yapacağım. Sonuna kadar.

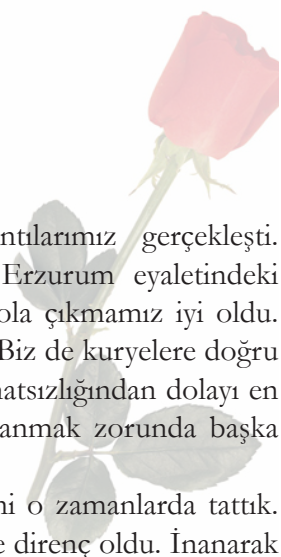
Saat 11'de cihazı açtık. Roj çıkınca hepimiz çok sevindik. Asıl sevincimiz ise kuryelerin geldiğini söyleyince başladı. Bugün hızla ayrılıyoruz buradan.

Saat 3–4 sularında Hogır arkadaşı yanına aldığı iki arkadaşla erkenden telefon bağlantısı için çıktı. Geride kalan bizler de yol hattımızın belli bir bölümü karakola görüntü verdiği için 6.30–7 arası harekete geçtik. Bu seferki yürüyüşümüz normal biçimiyle 8 saat imiş. Erzaklarımızı ata yükleyip yola koyulduk. Tabi yüksüz yürümemiz bizler için önemli bir avantaj. Bizler önde yüklü hayvan arkada ilerliyoruz. Hızımız fena sayılmaz. Hayvana ciddi fark attığımız için güzel bir düzlükte mola verdik. İlerledikçe havanın da soğuyacağı anlaşılıyordu. Atın yükü ağır olduğu için tam hareket edeceğimiz esnada kendini yere attı. Biz de mecburen çantalarımızı aldığımız malzemelerle yükünü hafifletmeye çalıştık. Çırılçıplak arazi ve genişliği, araziyi bilmediğimizden dolayı sanki bitmeyecekmiş gibi gelse de bu düşüncenin kafalarda yenilmesi de bir başka tat veriyor yol yürüyüşüne.

Dorşin arkadaşıta, Kinem arkadaşıta yaşanan zorlanma oldu ama yokuşlarda el ele tutuşup birbirimizi yürütünce çabucak geçiverdi. Varacağımız vadi öylesine heybetli ki kolay geçit vermiyor. Kendimizi istediğimiz yerden bırakamıyoruz içine. Geçit yerine ulaşmamız şart yani. Yedisu, Kiği kalesi, Baraj ve çevre karakolların bütün ışıkları ayaklarımızın altında kafamızı çevirip diğer yana baktığımızda asi Bandoz dağları. Ve nihayetinde Ş. Xebat vadisine giriş yaptık. Gece saat 3.30'da noktaya vardık.

27.8.2001

Bu arada düzenlemelerimiz, bağlantılarımız gerçekleşti. Düşünsel boyutta zorlu bir süreç oldu Erzurum eyaletindeki bekleyiş süreci. Neyse hır gür çıkmadan yola çıkmamız iyi oldu. Bugün Hogır arkadaşla yollarımız ayrılıyor. Biz de kuryelere doğru yol alacağız yavaş yavaş. Medya arkadaş rahatsızlığından dolayı en çok zorlanacaklardan biri. Artık o da zorlanmak zorunda başka seçeneğimiz yok çünkü.

Acıları en çok yitirirken en güzellerini o zamanlarda tattık. Zorluklar her zaman umut oldu, yol oldu ve direnç oldu. İnanarak geldik bu topraklara inanarak yaşadık. Kimi zaman yaşamaya çalıştık. Hata ve yetersizliklerimizle layık olamadık bu kutsal davaya ama her şeye rağmen kopmadık kopamadık. İşte adım adım geride bırakıyoruz ülke topraklarını. (Kuzey'i) Bir daha kucaklayabilmek arzusu yüreklerimizin içinde kırpışırken yine belli mi olur belki de ve sonra hele bir ulaşalım diyoruz hasretimize deyip geçiştiriyoruz. Yürüyüş başladı durmamak üzere. Artık istesek de beklemeyeceğiz. Tüm geride kalanlar bir kez daha hoşça kalın yoldaşlar... Bir kez daha Serkeftin size...

Gayet muazzam bir tempoyla noktaya ulaştık. Medya arkadaş ata binerek geldi. Dorşin ve Kinem arkadaşın temposu moral vericiydi. Daha önce görev için çıkan arkadaşlar gece yarısı bize ulaştılar. Erzak sorunumuz kalmadı. Köyden getirdikleri kuzuyu pişirme görevi benim. Zaten hepimizin son et yiyişi olacak. Cemal ve Şexmus arkadaşlar dört günlük ekmek çıkartma girişiminde. Bunlar son hazırlıklarımız oluyor. Kinem arkadaş şimdi rahatsız ama kararlılığı ve istemi rahatlatıyor. Yani zorlansak da yoldaşlık görevlerimizi yapacağımız noktada birbirimize güveniyoruz, inanıyoruz.

108 Hazırlıklarımız tamam. Alacağımız yüklerin bölüşümü yapıldı. Arkadaşların bu noktada bize gösterdikleri anlayış bir kez daha yoldaşlık sıcaklığını saldı yüreğimize. Ve bugün ilk hesaplama başladı. Bir aksilik olmazsa Eylül 20'de sınır civarlarındayız. Geride bıraktıklarımızın hüznü ve üzüntüsü ile değil ileride kavuşacaklarımızın azmi ve coşkusuyla yürüyeceğiz. Şiarımız bu.

31.8.2001

Karanlıkla birlikte yürüyüşümüze başladık. Ay ışığı dolunay ve yol hattımızda çobanların bulunmasından dolayı görüntü vermemek için çıkmamız gereken tepeleri çıkıp indik. Yürüdükçe karşımıza çıkan yüksek tepelerin ardı kesilmiyordu. İn-çıklarımız epey yordu bizi ve ilerledikçe arazi de yumuşamaya başladı. Yüksek zozanlık arazinin rüzgârı da bir başka zorlayıcı oluyor. Saatler ilerledikçe yorgun düşen arkadaşlara yardımcı olarak harekete geçmeden önce belirlediğimiz hedefe sabaha doğru varmayı başardık. Hepimizin yüzlerinde yorgunluk belirtileri had safhada ama işin ciddiyeti ve bundaki coşku da bir o kadar kendisini gösteriyor.

Şu anda arkadaşların birçoğu uyuyor.

Hareket zamanı geldiği zaman toparlanıp erkek arkadaşların yanına gittik. Sabahki yorgun yüzler kaybolmuştu. Saat 7 olunca harekete geçtik. Bundan böyle bizim gündüzümüz gecemiz, gecemiz ise gündüzümüz olacak. Gerillacılık yaşamım boyunca (Dersim’de) hiç böylesi uzun bir yürüyüşüm olmamıştı. Ay ışığının dolunaylığında uzun zozanlarda yürümek ister istemez bir sürü tatlı düşüncelerle baş başa bırakıyor insanı ya da düşünmek istiyorsun büyük bir istekle. Bir de arkada yürüdüğüm için önde tek sırada güzel bir uyumla yürüyen arkadaşları seyretmek öylesine güzel oluyor ki.

Yürüyüşte zorlanmalar mutlaka olur. Onun için bu noktaya değinme gereği duymuyorum. Bu yönlü değinebileceğim tek şey mevcut anlayışların hemen hemen tamamının yürüyüşe hizmet ettiğiidir.

İşte bu gece de yürüyüş hamlemiz sabaha doğru 3’te son buluyor.

Bu geceki yol hattımızda bol bol köylerden geçeceğimiz anlaşılıyor çevreye baktığımda.

Yüksek coşku ve moralle yeni bir gecenin serüvenine girdik. Yola çıkmadan önce Şexmus arkadaşın (öncümüz) ses, iz ve çobanlarla karşılaştığımızda oturmamız gerektiği vb. noktalarda uyarılarından sonra geniş düzlüklerden asfaltı geçmek üzere yürüyüşe geçtik. Önümüzde bulunan çobanlara görünmemek için gösterdiğimiz bütün çabalar, koşuşturmalar sonunda çoban köpeklerinin bizi kovalamaya başlamasıyla çobanların da bizi kurt sanıp peşimize takılması üzerine zorunluluktan Şexmus ve Munzur arkadaş fedaice çobanlara doğru giderek grubu deşifre etmemek için pompalı tüfeklerin olabilirliğine bile aldırış etmediler. Tabi biz de saklandık. Sonuçta çobanlara takıldık ama en azından hepimizi görmediler. Bu arada yürüyüş boyunca epey canlılık ve atıklık gösterileri de sergilemiş olduk. Asfalta geçmek için sudan karşıya geçerken kenarda biriken beyaz su köpüğünü taş zannedip basmamla suya girdim. Yolumuz daha uzun hemen çoraplarımı değiştirip yola çıktık. Diğer arkadaşlar ıslanmadılar. Asfaltı iki grup halinde geçtik. Geçişteki koşuda yenik düştüm. Geride kalmamla Şervan arkadaşın omzumdan iteklemesiyle kendimi epeyce zorladım. Başlangıçta Kinem arkadaşla el ele tutuşmuştuk ama tıkanmam üzerine onun elini bıraktım. Kinem gerçekten iyiydi. Dorşin ve Medya arkadaşların performansına zaten diyecek yok. Coşkuları onların en güzel yanı. İki saatlik bir yürüyüşten sonra noktaya vardık. Sabah tetikte olmamız gereken bir yermiş. Şexmus arkadaşın keşif sonrası *“Bugün bir şey olmazsa bundan sonra değil, düşman, Allah bile bizi yakalayamaz.”* biçimindeki sözleri daha da ciddiye almamızı sağladı bugünü.

Evet, günün geceye devrilmesine üç saatlik bir zaman kaldı. Bu akşam bir aksilik çıkmazsa buralarda faaliyet yürüten arkadaşlarla görüşeceğiz. Ha bugünün en güzel ve zevkli şeylerinden biri de gizlice çobanlık yapan küçük çocukları dürbünle seyretmek oldu.

Şexmus ve Şervan arkadaş erkenden çıkıp hem alan güçleriyle randevu hem de yarınki ihtiyaçlar için köye girdiler. Bizler de karanlık çöker çökmez hareket edip köye görüntü vermeyecek biçimde uygun bir yerde beklemeye başladık. Bekleme esnasında sırtın arkasında ağır ağır yükselen dolunayı dürbünle seyretme, kısık sesli sohbetler yaparken uykunun bastırmasıyla kefiyelerimizi çıkarıp uyumaya çalıştık. Uzayan bekleyişten sonra arkadaşlar nihayet geldiler. Dolunayın aydınlığında beş kişiyi sayıyoruz. Arkadaşlarla merhabalaştıktan sonra hazır yiyeceklerden bir şeyler atıştırıp harekete geçtik. Bugünkü yürüyüş kısıydı.

Yol için gerekli ihtiyaçların bir kısmını aldık. Eksik kalanlar da bugün elimize ulaşır ulaşmaz harekete devam edeceğiz.

Sabah kahvaltısından sonra ineklerin baskınına uğradık. İnekleri bir yandan kovalarken bir yandan da çobanın da her an çıkabileceği korkusuyla bayan arkadaşlar olarak sık ağaçların arasına girip çıka perişan olduk. Bize bu dünyada yer yok herhalde. Gerçi biz de alıştık artık gizlenmeye. Yola çıktığımızdan beri yaptığımız tek şey gizlenmek bir de yürümek.

Koskoca zozanların sahibi üç arkadaşı da tanımamız iyi oldu. Üçü de gencecik, sevgi dolu sıcaklıklarıyla bizleri karşıladılar. Tabi onları soyup soğana çevirdik. Onlar da yürüyüşe değer biçiyor hiçbir şeylerini esirgemiyorlar. Bugünkü yolumuz uzun. Anlaşılan epey terleyeceğiz.

3-4.9.2001

*Her sabahın güneşiyle
Güneşim
Yayla rüzgârlarının serinliğiyle
Hasretim
Suskun çığlığım
Ve içimden mırıldandığım türküler
En güzel yarım olur gelecek günlerin...*

112

Hogır, Yılmaz ve Çektar arkadaş ayrılacağımız akşam yanımızda götürmemiz için gerekli, hem de bizim için ağırlık teşkil edeceği için alınmaması gereken malzemeler getirdiler. Bir güzel de ziyafet çektirdi arkadaşlar. Gün içerisinde biraz bu arkadaşlarla tartışma imkânımız olmuştu. Sonuçta yaşadıkları birçok zorlanmalara rağmen özellikle Hogır arkadaşta sevda halini almış Güney'e yolculuk. Bulunduğu sahada o güne kadar sonuna kadar çalışmalarını doğru temelde yürüteceğini de vurguluyor. Azim, bağlılık ve de coşku düzeyleri moral vericiydi.

Arkadaşlarla vedalaşıp yola koyulduk. Yüklerimiz haddinden fazla ağırdı. Cihazda düşman hareketliliği çok fazlaydı. Operasyonda oldukları anlaşılıyordu bize doğru kayabileceği belirtilerek hızlanmamız gerektiği talimatı geldi. Yürüdükçe direnç düşüyor, ayaklar zorluyordu. İşin kötüsü kalmamız için uygun yer (hedef) daha çok uzakmış. Yürüyüş esnasında yanlış bulduğum yönlemsiz yaklaşımlar karşısında birtakım tatsızlıklar yaşansa da en sonunda artık herkesin ayaklarını neredeyse sürükleyerek vardığımız boğazda V ışıkları gözlerimizi kamaştırmıştı. Tam karşısında bir yere yerleştik. Şafak sökmek üzereydi. Biz bayan arkadaşlar oturduğumuz gibi baygın bir vaziyette uyumuşuz. Uyandıığımızda saat 12'ydi. Bir dahaki hareket saatine kadar dinlenmeye çalıştık. Karanlıkla aydınlık arası harekete geçtik.

Bir süre sonra yine çobanlarla karşılaşınca yönümüzü yine değiştirmek zorunda kaldık. Varto merkezin 20 dakikalık uzaklığından geçiyoruz. Önümüzde asfalt var. İkiye bölünüp asfaltı geçtikten sonra yokuş yukarı yürümemize devam ettik. Grubu ikide bir koparan Kinem arkadaşın çantasını uygun bir yerde hafiflettikten sonra elinden tutup devam ettik. 11 saat süren zorlu bir yürüyüştü. Bütün arkadaşların bacakları artık çapraz gidiyordu. Aslında hedefimiz arkadaşlara ulaşmaktı ama şafak sökmek üzereydi ve yolun üzerinde bir yere çekilip yine paldır küldür attık kendimizi. Yorgunluğun getirdiği ağrılar dinlenme esnasında açığa çıkıyor. İx-mix sesleri doğal olarak çıkıyordu. Bu geceki yolumuz kısa. Arkadaşlarla buluşacağız. Tabii önce Murat Suyu'nu geçmeliyiz. Karanlık çöker çökmez asfalta bıraktık kendimizi. Bir süre ilerledikten sonra araç farlarını fark eder etmez hızla yolun altına kendimizi bıraktık. Araç geçince tekrar yolumuza. Suyun kenarına vardığımızda iki grup şeklinde Murat suyunu geçtik. Yapılan barajdan dolayı suyu geçit veriyor. Arkadaşların anlatımına göre yoksa çok zormuş bu suyu geçmek. Suyun karşısına geçtiğimizde çoraplarımızı değiştirdik hareket ettik. Dünün yorgunluğu hala üzerimizde olduğu için yürüyüşte noktanın da yakın olmasının getirdiği rahatlıkla hantal hantal ikide bir koparak bir saatlik yolu habire uzattık. Kinem arkadaşın ayaklarındaki ağrı sorunu da epey etken olmuştu. Noktaya nihayetinde vardığımızda buluşacağımız arkadaşların olup olmadığını kontrol etmek amaçlı çaldığımız ıslık sesine yukarıdan karşılık gelince çok sevindik. Rezan ve Musa arkadaş bizi karşıladılar. Diğer üç arkadaş köy görevine gitmişler. Rezan arkadaş bulunduğumuz alanda çalışma yürüten birim gücünden. Musa arkadaş ise bundan sonraki yolculuğumuzda kuryelik yapacak arkadaşlardan biri. Musa arkadaştan yol güzergâhı hakkında yine bizden önceki grubun gidişi ve durumu hakkında bilgiler almaya başladık. Bir an önce sınıra ulaşmak istemi daha da bir sabırsızlık şeklini aldı. Daha sonra dinlenmeye çekildik.

Sabah görevden gelen arkadaşları da görüp hal hatır sorduktan sonra bu arkadaşları soyup soğana çevirdik. Onlar kalacağı için kimimiz gömleklerini, ayakkabılarını kimimiz saat, kalem, pil vs. onlar sonra da temin edebilirler bizim imkânımız yok. Bir de yol grubuyuz, arkadaşlar her şeylerini bahşediyorlar bizlere. Bol bol da resim çekildik. Tekmillerimizi alıp yaşamımızı değerlendirdikten sonra sonuçlarını değerlendirmek üzere yönetim olarak bir araya geldik. Sonra ayrılık zamanı geldi çattı. İçtimaya dizilip şiar attıktan sonra Akif arkadaşın yolculuğumuz üzerine önemli ve değerli belirlemeleri ve yine diğer kalan arkadaşların (Welat, Musa, Rezan) iyi dileklerinden sonra vedalaşıp ayrıldık. Bu akşam ki hedefimiz dört saat. Üç-dört günlük erzağımız yüklendikten sonra yürüyüşe geçtik. Kinem arkadaşın bileğinin ağrısı yüzünden hemen önümde topallayarak yürümesi topal karınca meselesini hatırlatıyordu. Zaten yürüyüş boyunca ona topal karınca diye hitap ettim. Bulduğumuz nokta derenin içi. Bugün dördümüz de temizlik yaptık. Bundan sonra sanırım bu imkânı bir daha yakalayamayacağız.

7-8.9.2001

Hareket öncesi kuryemiz olan Şivan arkadaşın keşiften dönüşünü bekliyoruz. Hava tam kararmak üzereyken geri döndü. Döner dönmez yürüyüşe geçtik. Bize doğru gelen traktörün geçmesini beklemek için oturduk. Şivan arkadaş bu arada bir espri yapıyor. *“Bu traktör bizden yavaş gidiyor.”* Kullandığımız köyler arası yol. Yola girmeden önce Şivan arkadaş *“Heval, bu geceki yolumuz sabaha kadar her arkadaş gerekli fedakârlığı göstermeli, bu köyler korucu köyleri, hepsi kleşli. Onun için sessiz ve mesafeyi açmadan yürümemiz gerekir.”* uyarılarında bulunduktan sonra hepimiz sıramıza geçip yürümeye başladık. Bu arada birkaç araç geldi hemen kendimizi hızla yolun altına atıyoruz. Araçlar geçtikten sonra tekrar yola koyuluyoruz. İki saat sonra asfalta yetiştik. 4-5 saat asfalttan yürüyeceğiz. Öncü ve artçılarımız araç farlarını görür görmez haber verecek biz de saklanacağız. Daha yeni yürümeye başlamıştık ki *“Araç geliyor!”* sesiyle hızla kendimizi yolun altına atmaya çalışırken ayağım kaydı iki takla attım. Kinem arkadaş beni tuttu. Ellerim diken dolmuştu. Mecburen sabaha kadar onlara katlanacağım.

Asfalt yürüyüşlerine alışık olmadığımız için bizim için en önemli organlarımız ayak ve bacaklarımız artık neredeyse bizi taşıyamayacak duruma gelmişti. Kinem arkadaş erken bıraktı kendisini. Redar arkadaş çantasını aldıktan sonra da epey zorlandı. Bütün arkadaşlarda yorgunluk, çarpık atılan adımlarda sallanmalarda beliriyordu. İşte buna irade deniliyor. PKK'lilerin irade savaşımı. Hava aydınlanmadan kendimizi hedefe ulaştırmamız bu gece ki zaferimizdi. Her şeye rağmen böylesi zorlu ve önemli anlarımızda iradenin yanında gülüş, moral, sevgi ve saygı güçleri de tabi ki bizlerle.

8-9.9.2001

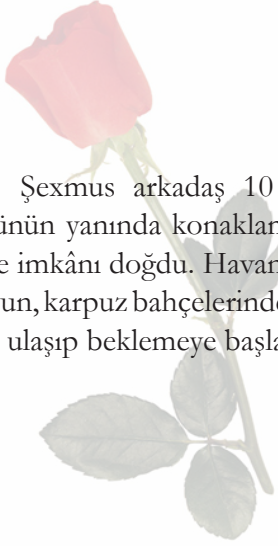
Yolun yarısını bitirdik sanırım. Diğer yarısını tamamlama gücümüz ve irademiz daha var. Özellikle fiziki boyutta zorlanma var ama bunu dert etmemek sürüklüyor bizleri inançlarımızın ardı sıra. Dün geceki yol yürüyüşümüz korucu çobanlardan dolayı yorucu oldu. Güzergâhımızı değiştirmek zorunda bırakıyorlar. Kinem arkadaş yine belli bir saatten sonra düştü. Tabi o düşünce tempo da düştü. Tempo da düşünce yürüyüş bir o kadar zorlayıcı oldu. *“Acılara alışmak”* sözü çok gerekli ve önemli oluyor bu süreçte. Kinem arkadaşın yürüyebilmesi ve zorlayıcı olmaması için alışması tek koşul, tek şart ve çözüm. Diğer arkadaşlarda yaşanan ciddi bir sorun yok. Her gece getiriyoruz yolun sonunu.

Serkeftin

Saat 7’de harekete geçtik. Kuryemiz Şivan arkadaş keşif için önden çıkmıştı. Bizi ileride bekliyordu. Boğazı çıktıktan sonra Şivan arkadaş görüldü ve ona doğru ilerlerken kocaman eşsiz güzellikte gözümüze beliren bir göl tam ovanın ortasında. Yavaş yavaş kararın günün ortaya çıkardığı ufuktaki kızılılıkta muhteşem bir manzara ortaya çıkarmıştı. Hemen Aram arkadaşına seslendim ve bu gölün fotoğrafını çekmesini söyledim. Başta “*Makineyi çantanın en altında nasıl çıkartacağım.*” gibi sözler söylese de ısrar edince çıkardı ve çekti. Şivan arkadaş ulaştığımızda gölün adının “*Gola Naşe*” olduğunu öğrendik. Gerçekten güzel bir göldü. Şivan arkadaş eliyle Malazgirt’i göstererek “*Arkadaşlar bu gece bu ovayı geçeceğiz.*” çok duyarlı olmamız ve kopmaların olmaması gerektiği aksi halde kopan arkadaşların korucuların eline geçeceğini belirterek bir de sabaha kadar yürüyeceğimiz de ekleyerek yürüyüşe geçtik. Dümdüz ovada toprak bile susuzluktan çatlamıştı. Yürüyüş boyunca bir damla su hayaldi. Malazgirt merkezi geçeceğiz ama yürüdükçe uzaklaşıyordu sanki. Alparslan ve Romen Diyojen’in karşılaştıkları savaş alanları. Gerçekten de savaş için güzel bir yer. Artık ayaklarımıza kara sular inmişti. Sipan dağı da sağımızda duruyordu. Hava aydınlanmak üzereyken ovanın ortasında kalakaldık. Tam demir atacaktık ki Şivan arkadaşın “*Heval oysa biraz daha gayret etseydik bakın karşımızda derecikler var orası daha iyiydi*” sözleri üzerine Şexmus arkadaşın koşarak yetişemez miyiz demesiyle arkadaşların birçoğunda yetişiriz deneyelim yaklaşımı belirince yeni yeni ağaran tanın altında koşmaya başladık. Müthiş bir şeydi. Bu son çabanın sonunda güzel bir yere geldik. Üstelik su da vardı.

—Biz ne insanlarız be!—

Güneşin Ala dağlardan doğuşunu izledik. Fotoğrafını çektik. Çobanlar yine etrafımızı sardı. Neyse ki yerimiz kamufleliydi. Şexmus ve Şivan arkadaş erzak ve birtakım ihtiyaçlar için köye gittiler. Bugün bir saatlik bir yere gidiyoruz. Şivan ve Şexmus arkadaşla gideceğimiz yerde buluşacağız.

Şexmus arkadaş 10 yıldır mücadele saflarında ve bugün köyünün yanında konaklamışız. On yıl sonra gidip ailesini ziyaret etme imkânı doğdu. Havanın kararmasıyla birlikte harekete geçtik. Kavun, karpuz bahçelerinden geçip diğer arkadaşları bekleyeceğimiz yere ulaşıp beklemeye başladık.

10–11.9.2001

118 Yürüyüş esnasında ve sonrasında yani gündüzlerimizde yaşadığımız güzel, renkli görüntüleri yine hoş olmayanla birlikte ayrıntılarıyla yazmak isterdim ama elimde bulunan defterime sığdıramayacağımdan dolayı kaçınıyorum. Ama tüm yazamadıklarım yaşamım boyunca belleğimden silinmeyecek.

Bugün dinlenme günümüzdü. Köylülerin, çobanların bizleri görmemeleri için boşuna çaba harcadık. Geçenlerin bazıları gördü. Zaten görmeyenler küçük çocuklardı. Velhasıl kimine koçeriz dedik, kimine çingeneyiz demeyi düşündük. Tedirginlik içerisinde geçen bir gündü.

Neyse ki akşama az kaldı. Başımıza kaza bela gelmeden son sürat kaçacağız ileriye doğru. Sınıra ulaşmamıza bir haftalık bir yolumuz kaldı. Bu geceyi saymazsak altı gün...

12.9.2001

Serkeftin

Aladağlara doğru harekete geçiyoruz. Bir süre yürüdükten sonra Şivan arkadaşın grubu durdurup molalarda susuz kalmamamız su almamız gerektiğini söylemesi üzerine Harun arkadaşla birlikte pet şişelerini alıp suya gittik. Akıntılı su olmadığı için suyu kirletmeden doldurmamız epey zaman aldı. Suları alıp arkadaşlara ulaştıktan sonra her arkadaş yarım pet su çantasına koyup harekete geçtik. Arazinin taşlıkları olması karanlıkta zorlayıcıydı. Taşlıklardan kurtulduk ama bu sefer de sürülmüş tarlalar önümüze çıkınca telef olduk. Ovanın ortasında ve ışıklardan çembere alınmışız gibi ilerliyoruz. Dağlar bambaşka diyorum içimden. Çemberi yarıp çıktığımız an yine dağlara uzanacağız. Uygun bir karanlık boşluktan asfaltı kesip geçtik dağ yakasına. Planlamada sözde asfaltı geçtikten sonra uygun yerde kalacaktık ama ilerledikçe karşımıza köy çıkıyordu. Doğalında köyü geçmemiz gerekiyor. Geçtikçe bir köy daha bir daha. Artık sallana sallana yürüyoruz. Bir köy daha karşımıza çıktı bir de üstünde karakol ışıkları gibi olan bir yer görünce onu karakol sandık. Saat sabaha doğru ilerliyor. Korkudan hızlanmaya başladık. Şansımıza bir düzlükte gidiyoruz bir derecik bulsak gizleneceğiz. Hadi heval, biraz daha gayret heval, diye diye hafif kayalıklı bir derecikte bekledik. Hava tam aydınlanmadan hem görüntü için hem de güneşten korunmak için mevzi yapıp yağmurluklarla üstünü kapatıp kuru çalılı otları üzerine kapattıktan sonra içine girdik. Bizim yerimiz çok ufaktı. Dördümüz iki büklüm zar zor yerleştik. Neyseki o yorgunlukta ıx-mıx inleme sesleriyle bir baktık saat 2 olmuş. Sonunda gün boyu gizlenmemiz boşa çıktı. Önce inekler sonra küçük, sevimli saçları darmadağın küçük bir kız çocuğu bizi gördü. Korkup kaçacağını beklerken sakinliği sayesinde korucu olmadıklarını öğrendik. Sonra zaten gizlilik falan kalmadı. Suyumuzu gidip o köyden aldık. Kurumuş kumkarlarla çayımızı yapıp yemeğimizi yedikten sonra harekete geçtik.

13.9.2001

Serhat eyalet güçlerine ulaşmamıza az kaldı. Bu geceki yürüyüş şimdiye kadarki en çok zorlandığım yürüyüştü. Elimden hiçbir şey gelmiyor sadece kilitlendiğim nokta kendimi taşımam. Silahımı, çantamı taşımam gerektiği idi. Bu yoğunlaşma ve duyduğum acıyla yürüyüş boyunca hiç konuşmadım hiç kimseyle. Yürüdükçe varmamız gereken boğaz sanki uzaklaşıyordu. Nihayetinde zirveye ulaştığımda gülümsedim bu benim bu geceki zaferimdi. Çok zorlandım ama grubu zorlamadım.

120 Ala dağlar öylesine heybetli ve görkemli ki aşılmaz gibi görünüşü sönüyor gözlerimde güzelliğiyle. Bir de partimize yakınlaşmanın verdiği his daha da zevkli kılıyor yürüyüşümüzü. Şivan ve Redar arkadaş eyalet güçleriyle bağlantı kurmak için zirveye çıktılar. Şexmus arkadaş da erzak temini için köye gitti. Karanlıkla beraber buluşup hareket edeceğiz.

14.9.2001

Telefon bağlantısı için giden arkadaşlar sonuçsuz geri geldiler. Kimse çıkmamış. Zaten arkadaşlar gelir gelmez harekete geçtik. Şivan arkadaş karşı düzlüğü göstererek oraya gidip beklememizi söyledikten sonra erzak için köye giden Şexmus arkadaş alıp oraya geleceğini söyleyip köye gitti. Biz yamaçtan gittiğimiz için düzlüğe vardığımızda Şivan ve Şexmus arkadaş bizi bekliyorlardı. Medya arkadaşın rahatsızlığı yüzünden yürüyüşümüzü ağır bir tempoyla sürdürmek zorunda kalıyoruz. Dağın eteğinde ışısız, yolsuz bir köye bıraktık kendimizi. Köpeklerin havlamasıyla köylünün bize doğru fener çakması ve kimsiniz diye bağırmasıyla Şivan arkadaş cevap verdi. Bu köyde nöbetçi çıkartıyorlar her akşam. Hırsızlar varmış bir de dediklerine göre düşmanları varmış onun için *“Siz cevap vermeseydiniz sizi vuracaktım.”* diyordu köylü. Tabi bunlar arkadaşların anlatımı biz bayan arkadaşlar olarak yine anlaşılmamamız gerektiğini esas alıp uzaktan kaçtık köyün ilerisine. Şivan arkadaşın gelmesini bekliyorduk. Şivan arkadaş geldiğinde hareket edeceğiz diye tam kalkıyorduk ki *“Arkadaşlar kefiyelerini çıkartsın, montlarını giysinler ileride düşman varmış, biz biraz erzak alıp geleceğiz.”* deyip geri gitti. Tabi fırsat bu fırsat hemen hepimiz yatma pozisyonu aldık. Şivan arkadaş bir süre sonra iki köylüyle geldi. Gelen erzakları çantalarımıza yerleştirdikten sonra yaşlı amcaların elini sıkarak uzaklaştık. Bir süre sonra Şivan arkadaş grubu durdurup bizi kenara çekip *“Heval, birkaç gün önce buralara kapsamlı operasyon yapılmış. Köylülerin anlatımına göre operasyon ileride kaymış. (ilerisi de gideceğimiz hat oluyor) Böyle keşifsiz oraya gidersek doğru olmaz. Buralarda uygun bir yerde kalıp gündüz ileri hatları keşif edip ilerlese de daha doğru olur.”* demesiyle uygun bir yere çekildik. Bir an önce arkadaşları bulup kalan yolumuza devam etmek en büyük dileğimiz. Umarım böyle olur.

Serkeftin

Saat 3.30–4.00 gibi Şivan ve Şexmus arkadaş ön hattımızı keşif için çıktılar. Bizler de karanlıkla aydınlık arası buradan çıkacağız. Hazırlıklarımızı tamamlayıp yola çıktık. Bir solukta keşifçi arkadaşların bizi beklediği boğazı çıktık. Tabi meraklı arkadaşlar “*Bu gece yolumuz kısa galiba*” deyince Şivan arkadaş; eğer patikayı karıştırmazsak kısa. İşte şu karşıdaki büyük dağı aşacağız. Tekrar vadiye ineceğiz bir tane dağ daha çıkacak onu da aşacağız ondan sonra noktaya doğru gideceğiz. Anlatım psikolojik etki bıraksa da hareketlenir hareketlenmez bir çırpıda aşiverdik önümüzdeki yükseltileri. Dağın zirvesinde bulunan buz gibi çeşmenin suyunu tattıktan sonra tekrar yolumuza devam ettik. Arazideki taşlar yüzünden ağır aksak yürüyebiliyoruz. Ayağı takılanların üflemleri, düşen arkadaşların pıtpıtları komik oluyordu. Birkaç sefer ben de takla atma pozisyonuna geldim ama zar zor frenleri sıkmayı başardım.

122 Birden bir ıslık sesi geldi arkadan durduk ve sayımıza baktık eksik yok sonra bağırma sesi takip etti. Hemen önden gelen talimatla oturduk. Şivan ve Şexmus arkadaş öndeydi hemen yukarı çıktılar. Şivan arkadaş “*Heval siz sessizce bekleyin, biz netleştirmeye gideceğiz, ya arkadaşlardır ya da düşman.*” Bekleme esnasında büyük ihtimal arkadaşlardır diyoruz ki öyle de oldu. Güzel bir tesadüftü. Üstelik bir grup Güney’den Dersim’e gitmek üzere gelmişler hepsiyle karşılaşp merhabalaştıktan sonra büyük bir sevinçle sohbetler başladı. Biz Dersim’den Güney’e, onlar Güney’den Dersim’e. Buraya kadarki kuryemiz Şivan arkadaş diğer grubu devralıp götürecektir. Biz de artık o grubun kuryelerine devredildik. Sayımız fazlaştığı için güvenlik açısından arazinin sayımızı kaldırmayışı vb. sebeplerle “*Arkadaşlar sıraya girip vedalaşın ayrılıyoruz.*” sesiyle Dersim grubu sıralandı. Başında da Şivan arkadaş duruyordu sıranın. Bütün arkadaşlarla el sıkışp “*Serkeftin heval*” dilekleriyle yollarımız ayrıldı. Şivan arkadaş iyi bir kurye arkadaştı. Yaptığı iş zorlu ve anlamlı. Ona da kolay gelsin.

Şimdi son ve önemli bir hamlemiz kaldı. Sınır hamlesi.

16.9.2001

Geleceğe Zilandan geçiyoruz bugün. O katliam vadisinden. Yüzlerce insanın cesetlerinin atıldığı Zilan deresine gireceğiz çıplak ayaklarımızla. Büyük bir sabırsızlıkla yürüyeceğim oraya. Aladağın uzantıları olan yüksek tepeleri çıkıp indikten sonra son çıkışın ardından Zilan vadisi görünüyordu artık. Yüksekten baktığımda asılığı ve heybeti karşısında tarihi de geçince kafamda tüylerim ürpermişti. Hemen aklıma Musa Anter'in şiirinde kan akan derelerini sayışı geldi Kürdistan'ın. Zilan, Munzur, 33 Kurşun ve Nevala Kasaba ve Zilan'la tanışma fırsatını yakalamak anlatılamayacak duyguları yüklemişti benliğime.

Zilan suyuna vurup karşıya geçtikten sonra yorgunluktan bitkin bir vaziyette noktaya şafak sökümüyle beraber ulaştık. Kinem ve Medya arkadaş hemen uyudular. Ben ve Dorşin arkadaş da çay yapmayı kararlaştırdık. İkimiz kahvaltı yaptık çünkü Kinem ve Medya arkadaş kendilerini uyandırmamamızı istemişti. Zaten daha sonra onlar da kalktılar. Bu geceki yolumuz uzun, Tendürek'e atacağız kendimizi onun için iyi dinlenmemiz gerekiyordu.

Yağmur damlacıklarının yüzüme vurmasıyla uyandım. O sırada çay yapmakla uğraşan Kinem arkadaşın yemeğe çağırmasıyla yemeğimizi yedik. Hava tam kapatmıştı. Yağmur devam ederse erkenden hareket edebileceğimiz söylenince toparlandık bir süre sonra harekete geçtik. Yüz metre ilerlemiştik ki hava açtı. Olduğumuz yerde beklemek zorunda kaldık. Normal hareket saatine bir saat kala yola koyulduk.

17.9.2001

Serkeftin

124

Serkeftin

Yürüdükçe zirveler yakınlaşıyor ve bütün yeryüzünün hâkimiyemişiz gibi bir hissin doğuşu hemen ardından ÖZGÜRLÜK sarmalıyordu bütün hücrelerimi. Tabii yükselme çıkma da öyle kolay olmuyor. Soluk soluğa ve doğalında ağırlaşan tempoyla yükselteleri aştığımız gibi düzlüklerin çıkmasıyla kimse bizi tutamıyor. İşte kuryelerimizin bahsettiği cadde uzun saatler alan bir tırmanıştan sonra karşımıza çıktı. Gecede parlayan beyazlıklar dikkatimizi çekiyor. Daha kışın karı erimemişti buralarda. Artık soğuşunu düşünün. Zaten soğuktan dolayı acayip hızlı yürüyoruz, başka türlü ısınmak imkânsız gibi bir şey. Bir süre yoldan yürüdükten sonra Tendürek görünmeye başladı. Kuryemiz Çetin arkadaş üç saatlik yolumuzun kaldığını belirtiyor Zom'un içindeki molamızda. (Serhat'ta bizim bildiğimiz Gomlara Zom deniliyor) Tendürek'in eteklerine yaklaştıkça dayanılmaz bir koku yayılıyordu etrafa. Daha sonra kokunun kükürtten kaynaklı olduğunu suyu geçince anladık. Havanın aydınlanmasına bir saatlik bir zaman kala yorgun ve bitkin bir vaziyette Kır'a doğru ilerlerken karşımızdan gelen sesler işitmeye başladık. Sonra dört tane karartıyı da görünce Serhat alan gücü olduklarını netleştirdik. Buna çok sevinmiştik. Arkadaşlarla merhabalaştıktan sonra noktaya gitmek üzere onları takip ettik. Kır'a girdiğimizde hava aydınlanmıştı. Burada kır dedikleri Tendürek'in meşhur kayalıkları oluyor. Hafif volkanik taşlar zamanında gerçekleşen volkan patlamasından oluşmuş. Daha önce arkadaşlardan duymuştum buraları. Taşların pütürlü ve keskin oluşundan dolayı arkadaşların haftalık ayakkabı değiştirdiklerini. Gerçekten de ayakkabılarımız darbe almaya başlamıştı bile. Yorgunluğumuzun etkisiyle ikide bir arkadaşlara noktaya çok var mı diye sorular soruyoruz. Onlar da cevapsız bırakıyorlar tabii. Bir de geçen gruptan Berfin arkadaş rahatsızlığından dolayı burada kalmak zorunda kalıyor. Onun durumunu da arkadaşlara soruyorum. 1999 geri çekilme sürecinde beraber olduğumuz bir arkadaştı. Hem zorlanmış hem de onu çok zorlamıştık. Ama her şeye rağmen güçlüydü o. Şimdi onunla aynı pratik için birleşiyor ve bir anlamda gerçekleştiremediğimiz Güney yolculuğunu birlikte tamamlıyor olacağız bu duygu çok güzel ve

Serkeftin

anlamalı. Bu düşüncelerle ilerlerken karşımızda bizi beklediğini görüyorum. Sıcak bir karşılamayla kucakladık birbirimizi. Yorgun argın halimizle bir yandan sohbet ederken bir yandan da yemek (kahvaltı) hazırlıklarımızı yapıyoruz. Buralarda odun ve su ender bulunuyor. Her yerde odun olmadığı gibi çok uzaklardan getiriliyor. Su ise taşların arasından çıkan sarnıç dedikleri çukurluklardan temin ediliyor. Suyun tadı muhteşem ve buz gibi ama en önemli özelliği ise sabun karıştığında hemen kuruyabiliyor. Kimyasal herhangi bir etki kurutuyor. Bir de “*Serbat da yaşam güneşle başlar*” sözü çok belirleyici. Çünkü dayanılmaz bir soğuğu var. Bir de bulunduğumuz yer sıcakmış. Zirvelere doğru Cehennem Deresi dedikleri yerde yaz, kış fark etmiyormuş. Buralarda en büyük düşman korucular oluyor. Düşman hareketliliği ise bilgiye dayalı geliyor. Arazi öyle ki nokta tespiti yapıldı mı adamlar sızmayla yanlarına kadar gelebiliyor ama çatışma için mükemmel. Arkadaşlar buralarda ilk mermide bir şey olmazsa gerisinin sorun olmadığını belirtiyorlar. Neyse birçok konuda bilgi aldıktan sonra birkaç gün burada bekleyeceğimiz açığa çıkıyor. Yanımıza gelecek arkadaşları beklememiz gerekiyor. Aynı zamanda bizi sınırdan geçirecek kuryelerimiz oluyor. Neyse bu arada biraz dinlenmiş oluruz biz de.

126

Akşam saatlerinde soğuk daha bir belirdi. Battaniyemiz olduğu için ilk gecemizde beşimiz iki büklüm iç içe girerek sabahladık. Sabah nöbetçileri bayan arkadaşlar ve ilk nöbetçi benim olduğum söylendi. Nöbete gittiğimde Bager arkadaş nöbetteydi. Kendisinin daha yeni geldiğini benim gitmemi daha sonra gelmemi söyleyince mangaya geri döndüm. Bir saat sonra Bager arkadaşı değiştirmek için tekrardan gittim nöbet yerine. Arkadaş çok duyarlı olmamı söyleyip gitti. Dürbünle etrafı seyrederken ona yakın atın ardı sıra kostuklarını yakaladım. Herhalde buralarda çok at var diye düşünüyorum. Nöbetimi Medya arkadaş devralınca atları ona da gösterip mangaya gittim. Arkadaşlar büyük cihazı açıyorlardı. Dinlemek için yanlarına gittim. O esnada nöbetimde ondan fazla atın gidiş yönünü arkadaşlara söyleyince arkadaşlar korucu olduklarını söylediler, bir de ciddi yaklaşım sergilenince söylemekte geciktığımı o zaman fark ettim. Cemal arkadaşın cihaz konuşmasını

Serkeftin

dinleyip epey moral aldıktan sonra mangaya döndüm. Berfin ve Dorşin arkadaşlar et yapıyorlardı. Akşama doğru köz yapmayı düşündük ama yerimiz müsait olmadığı için vazgeçtik. Anlaşılan yine birbirimize sokulup sabahlayacağız. Akşama doğru nöbetçi düşman fark edince arkadaşlar keşif için yayıldılar. Gözetleme de olabilir operasyon da ve çeşitli tahminler yürütülüyor. Ben ve Berfin arkadaş üşüdüğümüz için ekmek yapan Bager ve Savaş arkadaşın yanına gittik. Amacımız ekmek ateşinde ısınmaktı tabi bu arada ekmek de kızartıyoruz. Sonra ben dumandan rahatsız olup mangaya geri döndüm. Akşam çayını yapacaktım ki Botan arkadaş ateş yakmamamı, alt mangada yanan ateşten faydalanmamı söyledi. Ben de çaydanı doldurup aşağıya indim. Medya ve Dorşin arkadaş da zaten oradaydılar. Yemek ve çaylar sırayla yapıldıktan sonra mangamıza gidip yemeğimizi yedikten sonra uyuma pozisyonu almıştık ki Savaş arkadaş elinde malzemelerle geldi. *“Heval yarın olası bir durum karşısında bu malzemeleri çantalarınıza koyun.”* demesiyle *“Tamam”* deyip aldım. Sabah hava aydınlanmadan uyandırıldık. Sidar arkadaş telaşlı görünüyordu. Bir süre sonra cihazda düşmanın iki kişinin görüntüsünü aldığını söylemesi üzerine fark edildiğimizi anladık. Hemen toparlanmamızı söyledikten sonra hızla çantalarımızı hazır hale getirip manevraya başladık. Sidar arkadaş daha da telaşlı haldeydi. Kayalıkların arasında tek sıra ilerlerken noktadan epey uzaklaşmıştık ki arka sıralarda olan Aram arkadaşın arkadaşlar hemen geri dönsünler demesiyle önde giden arkadaşların talimatı olmadan hızla dönmeleriyle mermilerin patlaması bir oldu. Hepimiz pusuya düşmüştük. Neyse ki arkadaşların karşılık vermeleri ve hızla geri çekilip sağlama aldığımızda kendimizi çatışmanın korucularla olduğunu anladık. Saat sabahın 7’si ve büyük bir dezavantaj bizim için. Neyseki beklediğimizin tersi oldu. Korucular askerlere habire yanlış bilgi veriyorlar. Yaralılarımızın olduğunu hatta bir kişiyi düşürdüklerini söylüyorlar cihazla. Onlar birbirlerini inandırma uğraşı içerisindeyken biz çoktan uzaklaşmıştık. Gerçekten ucuz atlatmıştık korucuların acemilikleri ve korkaklıkları sayesinde. Geri çekilmiş kendimizi sağlama almıştık. Düşmanı hem dürbünle hem de cihazlarla denetlerken ilk defa karşılaştığımı bir şeyle şoke oldum.

Serkeftin

Düşman subayı ısrarla askerlerine riske girmemelerini söyleyip onları geri çekiyor. Tabi bir anlamda mantıklı yaklaşıyor. Tendürek'in bir uçtan bir uca kömür karası kayalıklarına dalış yapmak yürek işidir. Neyse bu da yolun sonunun görüldüğü günlerimizde bir anı olarak kalacak. Günün karanlığa devrilmesiyle daha da rahatlamıştık. Ağrı dağından gelen ancak operasyondan dolayı yanımıza ulaşamayan İsa arkadaşla kurulan telefon görüşmesinden sonra Kawa arkadaş yanına bir arkadaşı da alarak onları almaya gitti. Bizler de havanın kararmasıyla birlikte hareket edip onlarla görüştük. Daha sonra sağlam bir yere çekildik. Sabah keşfinde ortalık sakindi. Düşman geri çekilmişti. Hemen çay hazırlıklarını yaptık ve çok az miktarda kalan son ekmeklerimizle kahvaltımızı yaptıktan sonra dinlenmeye çekildik. Bu arada kuryelerimizin Kawa ve Botan arkadaş olacağı, iki gecede sınırı geçebileceğimiz bir hattan gideceğimiz ancak bunun oldukça zorlu ve fedakârlık gerektirdiğini öğreniyoruz. Bütün arkadaşlar da ne gerekiyorsa yaparız yeter ki bir an önce sınırı geçelim anlayışı hâkimdi. Akşama doğru suya yakın bir noktaya doğru hareket ettik. Bir grup arkadaş depoya gittiler. Yarın yola çıkacağımız için erzaklarımızı halletmemiz gerekiyor. Noktaya ulaşır ulaşmaz oduna gidileceği, bayan arkadaşlardan da iki kişinin gelmesini söyleyen Kawa arkadaş öncülüğünde ben ve Dorşin arkadaş da dâhil olarak toplam altı kişi oduna gittik. Bir saatlik yürüyüşten sonra ağaçların bulunduğu mıntıkaya vardığımızda üçer üçer ayrıldık. Zorlukla her birimiz bir yük odun hazırlayıp sırtımıza aldıktan sonra tekrar birleşip noktaya doğru hareket ettik. Karanlık olmuştu ama bir süre ay ışığının etkisiyle kayalardan rahat yürüyoruz ama o da gidince epey zorlandık. Bir de yarın yola çıkacağımız için bir tarafımızı sakatlama korkusundan oldukça duyarlı yürüyoruz. Noktaya yakınlaştığımızda Kawa arkadaş kurt sesi çıkartarak noktanın tam yerini tespit etmeye çalışıyordu ama işareti cevapsız kalıyordu. Neyse yürümeye devam ettik. Bir süre sonra Savaş arkadaşla karşılaştık. Bizi almak için gelmişti. Arkadaşlara ulaştığımızda saat 10 olmuştu. Güzel bir görevdi. Yarın için bolca odunumuz oldu. Tabi bu arada ayakkabılarımız biraz daha eskidi.

Yine de bizi atacak durumdalar sınır ötesine.

Sabah uyandıgımızda ilk işimiz ateş yakmak oldu. Uzun zamandır sabah ateşi yakamıyorduk. Kahvaltımızı yaptıktan sonra bir köşeye çekilmiş yazı yazıyordum. Aram arkadaşın yanıma gelmesiyle ve saat 3'te hareket edeceğimizi bildirip gittikten sonra bayan arkadaşlara hareket saatini söyleyip dinlemelerini ekledim. Ama hiçbirimiz uyuyamadık. Mutfakçı arkadaşlar işlerine başlamış ekmek çıkartıyorlar. Ekmekle beraber yiyecek katık olmadığı için Cotkar arkadaş yol için helva yapıyor. Evet, Tendürek'te son günümüz bugün. Sidar arkadaşın grubumuzla kalan iki gecelik yol üzerine yaptığı toplantıdan sonra fotoğraf çektik hep beraber. Tabi arkadaşlarda kamera olduğu için epey çekim yaptılar. Çetin arkadaş *"Giden arkadaşlar son çaylarını içmek için gelsinler."* çağrısından sonra ayakta çaylarımızı içtikten sonra ayrılık zamanı geldi çattı. Sıra ile arkadaşlarla vedalaştıktan sonra Kawa ve Botan arkadaşın öncülüğünde uzaklaşmaya başladık. Bir ara arkama dönüp baktığımda bir kayalığın üzerinde oturmuş Sidar arkadaşın kamerayla bizleri çektiğini gördüm ve biz kaybolana kadar çekime devam etti. Tendürek'te anlamlı günler yaşadık ve Serhat gücündeki arkadaşlar gerçekten sıcak, sevgi dolu yaklaşımlarıyla her zaman bizlerle olacaklar. Kendinize iyi bakın yoldaşlar!

SERKEFTİN!

Ş.Tekoşin'e

İlk doğduğu dönemde çok uslu bir bebektir. Onu evde yatırıp tarlaya gidiyordum. Döndüğümde evde mışıl mışıl uyuyordu. İlkokula Şomi'de başladı. (Gelin pınar İlkokulu) Ortaokulu Peri-Akpazar ortaokulunda (1.sınıfı) okudu. Sonra İzmir'e taşındık.

Okuluna gider eve gelirdi. Fazla dışarı çıkmayı sevmezdi. Liseye başladıktan sonra okula gider ve partiye giderdi. Partinin tüm etkinliklerine katılmaya çalışırdı. Newroz, 1 Mayıs ve 8 Mart Dünya Kadınlar günü düzenlenen yürüyüşleri hiç kaçırmazdı. Bir gün Sivas şehitlerini anmak için İzmir'de protesto mitingine gitmişti. Akşam eve gelince bende kendisine kızdım. Yavaş bir tokat attım. Bana döndü dedi ki; *"Bana vurma zaten ben yaralıyım."* Bende tepki olsun diye *"Of, of iyi olmuş."* dedim. Bu lafıma çok sinirlendi. *"Düşman bana vurmuş sende diyorsun of, of."* Sonra evden çıktı, küstü gitti. Deniz kenarında sahilde yalnız başına dolaşıyordu. Gidip alıp getirdik. Kafasına beş dikiş atılmıştı. Bizim en yakın komşumuz bir polis ailesiydi. Eşi bazen gelir bir şeyler isterdi. Bende komşuluk hatırına verirdim. Ruhhal bana çok kızardı. *"Bunlara bir şey vermeyin. İlişki geliştirmeyin."* derdi. Ben de; *"Komşuluktur kızım. Bunlar polis olsa da iyi insanlar."* derdim. *"Hayır, anne onlar bilinçli size yaklaşıp sizden bir şey öğrenmek için ilişki geliştiriyorlar."* derdi.

Fakirleri çok severdi. Gidip elbise, ayakkabı, yiyecek toplayıp eve getirirdi. Sonra götürüp ihtiyacı olanlara verirdi. Gittiği zaman bile evde iki torba dolusu elbise vardı. Sonra onları biz götürüp dağıttık.

Etkinliklere gidip çok geç geldiğinde, bende kızıyordum. Bana verdiği cevap; *"Senin yedi tane çocuğun var. Niye bir tanede olmasın."* Bunu her zaman söylerdi.

Bizim evin büyük bir salonu vardı. Akşamları oraya girer, kapıyı kapatır, kitap, dergi gibi şeyler okurdu. Bize de *"Ders çalışıyorum."* derdi. Salonu kışın kullanmadığımız için soba falan yakmıyorduk.

Onun için çok soğuktu. “Üstüne kalın şeyler giy.” derdim. O bilinçli bir şekilde giymezdi. Kendini soğuk havaya alıştırtıyordu. Bana “Anne, ben liseyi bitirip dağa gideceğim.” derdi. Bende “Sen gidersen elime kına yakarım.” derdim. Aslında benim söylediğim ona tepki sözcüğüydü.

Yanılmıyorsa 1996’daki cezaevlerindeki açlık ve ölüm oruçları dönemiydi. İzmir HADEP il binasında destek amaçlı açlık grevleri yapılıyordu. Ruhhal orada bir hafta açlık grevinde kalmıştı. Eve gelmişti. Bende dışarıdaydım. Geldim ki mutfakta kendine çorba hazırlamış içiyordu. Ben kapıdan girdim masada oturuyordu. Hafif bana döndü, baktım gözlerinden yaşlar akıyor. “Ne oldu kızım, niye ağlıyorsun?” dedim. Bana “Anne bak ben burada çorba içiyorum, ya içerdekiler ne yapıyor. Günlerdir bedenlerini ölüme yatırmışlar.” dedi. Hem çorba içiyor, hem de ağlıyordu.

Bir öğretmen akrabamız köyden yanımıza gelmişti. Kızıyla beraber sonra köye döneceklerdi. Ruhhal “Bende köye geleceğim.” dedi. Öğretmen Ruhhal’a “Sen gelme, sonra köyden dağa gidersin seni köye götürmem.” dedi. Ruhhal; “Yok ben o anda hazır değilim, kendime güvenmiyorum, gitmem.” dedi. Sonra köye gitti. Orada enesiyle bir ay köy işlerinde çalıştı. Bir ay sonra bana telefon açtı. “Anne köye hevaler geldi.” Biz o gece sabaha kadar sohbet ettik. Silahı aldım elime anne artık silahı kaldırıabiliyorum. Böyle bir telefon konuşmamız oldu. Bir ay sonra Pazar günü tekrar İzmir’e geldi. Gelir gelmez termosu doldurdu çay. “Anne ben arkadaşların yanına gidiyorum.” Köyden toprak ve taş alıp getirmişti. Getirdiği taşlar halen evimizde duruyor. İzmir Aliğa’dan şehit Aynur Gülmez’le köyden geldikten sonra bir Pazar günü, -yani tam bir hafta sonra- “Anne bugün İzmir’de partinin gençlik toplantısı var. Ben oraya gidiyorum. Belki bugün gelmem beni merak etme.” dedi. O gün evden çıktığı son gündü. İki sene sonra bir telefon görüşmesi yaptık. Çok güzel bir sohbetimiz oldu. Hiç ağlamadı onu hiç üzmedim. O da benim bu duruşum karşısında çok sevinmişti. Güneye gittikleri sene Dersim’de dört arkadaşıyla birlikte gelmişlerdi, görüştük. Onları ilk gördüğümde önce arkadaşlarına sarıldım. Ruhhal’da arkamda bekliyordu. Anneme bak demek ki

beni özlememiş. Önce arkadaşlarıma sarılıyor dedi. Bende bayağı duygulanmışım. Ağlamamak için önce arkadaşlarına sarılmışım. Onların yanında hiç duygularımı dışarı vurmadım. Morallerini bozmayayım diye. Onların arasına girdim iki saat boyunca hep şakalaştık. Onları çok güldürdüm. Bir şeyler götürmüştüm, birde başımdaki yazmayı aldı. Televizyonda ki görüntülerde yazma başına takılıdır. O benden aldığı yazmaydı. Bana çantasından bir tane ekmek çıkarttı. *“Anne bu ekmeği ben yapmışım. Kahvaltıda yersin.”* dedi. Bende alıp öpüp başıma koydum. Bakın, bana gerilla ekmeği de nasip oldu.

132 Üç yıl sonra Dersim’e geldi. Beni aradığında ne var, ne yok diye sordu. Bende üç tane yeğenin olduğunu söyledim. İsimlerini sordu. Birinin adı Ruhat, biri Rubar, biride Rozerin dedim. Güldü. *“Artık birine de ismini Rubal koyarsınız.”* dedi.

Onun gibi bir kızım olduğu için kızımın her zaman gurur duydum.

En son ben kızımı kendi ellerimle morgdan aldım. Sarı, kırmızı, yeşil bayrakları onun tabutuna sardım. Her şey onun istediği gibi oldu.

Sizden istediğim onun ve yoldaşlarının yarattığı değer ve anılarına sahip çıkmanızdır. Birde senede bir onu anmanızı ve yaşatmanızı istiyorum. Hepinizi öpüyorum.

Ş.Tekoşin'e

Merhaba. Ben Tekoşin'in en büyük abisiyim. Adım Ali. Onu anlatmaya çalışacağım. Savaşın ne kadar yakıcı ve ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Yine bu toprağa ne kadar kahramanlar verdiğimizi... Ben bu yirmi yıllık savaş sürecini yakından takip etmeme rağmen Ruhâl'ı böyle anlatmayı ve bir gün şehitler kervanına katılacağını hiç düşünmemiştim. Ta ki Ağustos sıcağında aldığımız şahadet haberine dek. Seyit Rıza, Koçer ve Tekoşin. O an yüreğimde üç parça kopmuştu. Hem de barışın, kardeşliğin demokratik cumhuriyet ekseninde yeşertmeye çalıştığımız döneme denk gelmişti düşüşleri. Ve bir kez daha pratikte anladık ki 'Barış savaştan daha zordur.' Biz de onları barış ve demokrasi şehitleri olarak yüreğimize gömdük.

Ruhâl, ilkokulu Şomi'de okudu. Öğretmeni bir gün babama; *"Hasan, Ruhâl gibi güzel bir kızım olsaydı da dünyada hiçbir şeyim olmasaydı."* demişti. Çünkü yüreğinin güzelliği yüzüne yansır ve hep gülerdi. Güldüğü zaman yüzünde çiçekler açardı. Sakin bir yapısı vardı Ruhâl'ın. Çocukluğu bile olgun insan profili gibiydi.

Yıl 1992 savaşın en dorukta olduğu yıl ve o yıl okuldan 18 arkadaşı saflara katılmıştı. Bana yaşının küçük olmasının özgürlük savaşçısı olmanın önünde engel olduğunu söylüyordu.

Aynı yıl ben ve babam İzmir'de çalışıyorduk. Evi istemeden de olsa İzmir'in Aliğa ilçesine taşındık. Ruhâl ortaokulu ve liseyi Aliğa'da bitirdi. Lise döneminde HADEP'e giderdi. Orada gençlik komisyonunda görev aldı. Bir dönem de komisyon başkanlığı yaptı. Bir gün gitmeden bir yıl önceydi (1996). Ben odamdaydım, yalnızdım ve yanıma geldi. Bana bir şeyler söyleyeceğini anladım. *"Hayırdır bir şey mi oldu?" "Abi!"* dedi, *"Ben mücadeleye katılacağım."* Bende; *"E, buradaki mücadele değil mi?"* dedim. *"Ben kararımı verdim."* dedi. Ona; *"Bu halinle gidersen halkın başına bela olursun. Mücadele sadece kitap ve dergilerde okuduğun gibi değildir. Dünyanın en zor savaş koşullarının ortasına gittiğini bil."* demiştim. Kardeşlikten öte yoldaşlık sohbetiydi bizimki. Bana kendimi hazırlayıp öyle gideceğini, çok düşündüğünü

ve kararının kesin olduğunu söylemişti. Sonraki günlerde her akşam kitap okur, birde çok güzel şiirler yazardı. 1996'nın sonlarında ben işçi olarak yurt dışına çıkmıştım. 1997'nin Ağustos'unda saflara katıldığını annem telefonda söylemişti bana hüzünlü bir sesle. Şaşırmadım. Çünkü onun yüreğinde ki fırtınayı, sevgiyi ve özgürlüğe olan tutkusunu biliyordum.

134 Anneme onun onurlu bir kavgaya gittiğini söylemişim. Yine ne ilginçtir ki Ağustos'ta tohum olup düşmüştü toprağa. Hem de kendini bitpazarında dahi alıcısı olmayan, kirli, ihanet ve işbirlikçi çetesine karşı Beritan çizgisini esas alarak. (Onların şehit oldukları yere gidip bakan yayladaki halkın anlatımlarına göre Tekoşin ve Koçer intihar eylemi yapmış. Olay yerinde iki adet pim bulmuşlar.)

Onlar ölmedi, onları daima mücadelemizde yaşatacağız. Vermiş oldukları insanlık mücadelesi karşısında tüm demokrasi mücadelesi için düşenlerin önünde saygı ile eğiliyoruz.

Özgür yaşamda buluşmak dileğiyle...

Merhaba

Ben ablası olarak çocukluk günlerimizi anlatmak istiyorum. Bilirsiniz köyde işten, güçten çocuklara pek zaman ayıramıyorlar. Evin büyük kızı ben olduğum için benden sonraki çocuklara bakmak zorundaydım ve bunlardan biri de benim Ruhalımdı. Onunla çok eğleniyorduk. Tabii ki aramızda 8 yaş var. Yinede çocukluk anılarımı hiç unutmuyorum. İşte bunlardan biri köyümüzde kirvemizin kızının da Cevahir diye kardeşi vardı Ruhalle yaşitti. Kardeşlerimizi beraber dolaştırırdık. Bir gün ikisini alıp bizim oradaki bahçelere götürdük. Oynadık, eylendik. Ağacın kavuğunda yavru bir kuş gördük. Elime aldım kardeşime gösterdim. Ruhâl korkudan titremeye başladı ve titremesi bir türlü durmadı. Ben korkmaya başladım. Ruhâl'a bacı diyordum. "Bacı ne oldu sana diyorum ama çocuk zangır zangır titriyordu. Hemen sırtıma aldım köye götürdüm. Annem yoktu. Tarlada köyde çok yakın bir komşumuz vardı. Ona daye diyorduk. Hemen ona koştum. "Daye bacıma bir şey oldu çabuk bir şey yap." diyorum. Tabi daye bana kızdı "Ne yaptın bu çocuğa" diye. Bende "Bir şey yapmadım, kendiliğinden oldu." diyorum. Sonunda daye Ruhâl'ı emzirdikten sonra kendine gelmeye başladı. Aradan iki ay falan geçti. Annem bana yumurta vermişti. "Kardeşinle beraber bakkala gidip kendine bisküvi al." diye. Bende Ruhâl'ı kucağıma aldım, komşumuzun evinin önüne gittim. Onların evinin önü 2mt falan yüksek, aşağısı hep taşlıktı. Kardeşimi almaya çalışırken yumurta elimden yuvarlanıp aşağıya düştü. Bende Ruhâl'ı bırakıp yumurtanın peşinde aşağıya inmemle Ruhâl emekleyip aşağıya düştü. Hemen koştum, yerden aldım. Çok kötü ağlıyor, susturmaya çalışıyordum. Hemen sustu tabi. Yinede aralıklı ağlıyordu. Eve götürdüm. Annemde çeşmeden geliyordu. Annemi görünce ağlamaya başladı. Annem "Ne yaptın çocuğa!" bende "Söylersen beni döversin." dedim. Annem Ruhâl'ı kucağımdan aldı. Kolunu kaldırdığında bağırmaya başladı. "Bu çocuğun kolu çıkmış." dedi. Bende "Düştü." dedim. Şeyh Mustafaların damında hemen babamı çağırdılar. Babam Basi (Güneş dere) köyüne kırıkçıya götürdü. Akşam eve geldiklerinde bana kızarlar diye kendimi komşumuzun evinin arkasına saklanmışım.

Serkeftin

Babam “*Gel kızım sana bir şey yapmam.*” dedi. “*Ne yapalım sende çocuksun.*” dedi.

Bir gün de annem banyomuzu yaptırmış bana “*Çocuğu al, komşuya götür. Bende işimi yapayım.*” dedi. Bende aldım gittim. Kıştı sobalar yanıyordu. Komşumuzun kızıyla oyuna daldık. Ruhâl’da kızgın sobanın kenarına kalçasını yapıştırmıştı. Çocuk bir bağırdı. Baktım ki çocuk yanmış eve götürdüm. Annem yanmış, yerine bez falan koydu. Tabi ki yine bana kızılıyordu. Yandığı yerin halen izi duruyordu. Ruhâl’a onun başında geçirdiğim kazaları anlattığımda “*İyi abla neyse ki öldürmeden beni büyütmüşsün.*” diyordu.

O günleri hiç unutamıyorum. Onu çok seviyordum. Aradan 2 yıl geçti. Kardeşim hayat doğdu. İş yine başa düştü. Hayat doğduktan sonra hayatı kucaklayıp gezdiriyordum. Ruhâl’de kıskanıyordu ama pek belli etmiyordu. Ama arada bir dövüyordu onu. Dövünce bende Ruhâl’ı dövüyordum. Ruhâl’den çok Hayat’ı seviyordum. Bir yere gittiğimde Hayat’ı götürüyordum. Ruhâl’de gelmek istiyordu ama onu bırakmıyordum. Oda niye “*Hakoşu götürüyorsun. Bende geliyorum.*” diyordu. İnat ediyordu. Bende saçını çekip yerinde oturtuyordum.

136

Liseye gidiyordu. Okul bize yakın olduğu için bazen dersleri boş geçtiğı için sabahları bize geliyordu. Hava buz gibi üstünde ince beyaz bir gömlek, dize kadar çekmiş çorap, incecik bir etek vardı. Ona kızılıyordum “*Sen nasıl üşümiyorsun.*” diye. Zatüre olacaksın diyordum. Ruhâl’de hiç aldırış etmiyordu. Hâlbuki üşüyordu. Okulun boş zamanlarında boncuk bileklikler yapardı kırmızı, sarı ve yeşil renklerle. “*Abla bunları yapıp satsam, okul harçlığımlı çıkarırım.*” derdi. Bende ona “*Tabi sen yaparsın. HADEP’e gitmekten fırsat bulursan.*” Oda bana kızılıyordu. “*Sen ne biçim kadınsın. Gece kondudaki kadınlar dört, beş çocuğunu bırakıp partiye geliyor. Sen bir taneyle gelemiyorsun. Bende “Sen gidiyorsun.”*” yeter diyordum. Bir gün okul dönüşü bir torba yapay çiçek boncuk almış hepside kırmızı, sarı, yeşil renkler. Başladı Melike’ye bileklik yapmaya. Bitirip koluna taktı. O zamanlar bu renkler gözetim altındaydı. “*Ya polis görürse.*” diyordum. Ruhâl’de “*Görürse görsün boş ver.*” diyordu. Melikeyi çok seviyordu. Onu görmese deli oluyordu. Melike’ye hep zafer

işaretiyle Bijî Serok Apo

söyletirip, Kürtçe türküler öğretiyordu. Tabii ki çocukta hepsini seve seve öğreniyordu. Polisleri görünce Bijî Serok Apo diyordu. Bende korkudan ağzını kapatıyordum. Ruhâl'e kızılıyordum. "Çocuğa öğretiyorsun ama çocuk polis görünce söylüyor. Başımızı belaya sokacak." diyordum. Teyzesini çok seviyordu. Ona Ruhâl diyemiyordu. Adını "Ovi" diye çağırıyordu. Bizde ona "Ovi" diyorduk.

Son dönemde Aynur arkadaşıyla bize geldiler. Bende alışverişe çıkıyordum. Melike'yi de uyutmuştum. Bana "Abla Melike nerde? Bende uyutmuşum." dedim. Bende "Meloşu görmek için geldim. Niye uyuttun, sonra gel gör." Dedim. Oda "Tamam" dedi ve arkadaşıyla gitti ve o son görüşmem oldu.

En son telefonda görüşmüştük. Bana "Abla sen yaşlandı mı?" dedi. Bende "Hayır" dedim. Belli ki "Sen hep aynısın." dedi. "Ne yapıyorsun, neyle uğraşıyorsun." diye sordu. "Bende çocukla uğraşıyorum. Bir yeğenin daba oldu." dedim. Oda "Hani doğurmayacaktın. Ne yapıyorsun çocuğu." demişti. Bende "Belki erkek olur." dedim. Ama kız oldu. Ruhâl'de "Neyse onu da benim yanıma gönder." dedi. Hayat "Nerde" diye sordu. "Denize gitmiş." dedim. Oda "Bende burada büyük büyük derelerde yürüyorum." demişti. Sonra şaka yapmaya başladık. Ona "Gel seni evlendireyim. Bir tane buldum sana." Ruhâl'de "Abla sen Apo'nun çocuklarına nasıl öyle söylersin." demişti. Onun şehit düştüğünü hiç kabul edemiyorum. Tabi ki o ölmedi. O her zaman yüreğimizde, ruhumuzda yaşayacak.

Sizleri Ruhâl'in sevgisiyle kucaklayıp öpüyorum.

Kendinize iyi bakın.

ÇOCUKTUM...ÇOCUKTUK

Bir gün salona girdim, salon buz gibiydi. Hiç salondan çıkmaz, ayaklarına çorap giymez, uzun kollu ince bir tişörtle sanki bir şeyleri sınıyordu. “Niye saatler boyu buradasın, neden ayaklarına çorap giymiyorsun.” diye sorduğumda. “Alışmaya çalışıyorum bir şeylere.” demişti. Ama ben hiçbir şey anlayamamıştım. Ve bir gün yine bana şu cümleleri kullanmıştı. Hayat “Ben bir gün olurda gidersem. Sakın ağlama. Ablan bu mücadeleyi seçti.” diye. Bir an bir sessizlikten sonra gülmüştüm. Tahmin edememiştim. Çünkü bir şeylerin farkında değildim henüz.

138 Ruhâl devamlı salonda kitap, dergi, gazete okur; bir de güzel şiirler yazardı. Hiç çıkmazdı. Yine bir gün salona girdiğimde bana çıkmamı söyledi. Bende “Çıkıyorum.” dedim ve o yüzden kavga başladı. Benim her zamanki sinirliliğim her şeyi berbat ederdi ve onu dövmeye başladım. Ruhâl’da bana kıyamazdı, sesini çıkarmaz annemi çağırırdı. Ama yinede küsmezdi, küsmezdik birbirimize.

Yine İzmir’e 1995 veya 1996 Sivas olaylarını protesto amacıyla gitmişti. Orada olaylar çıkmış, herkesi coplamışlar ve o coptan Ruhâl’da nasibini almıştı.

Kafası kırılmış kanlar içinde eve geldi. Ve ben Ruhâl’a olayların nasıl olduğunu sordum.

Ruhâl’da ağlayarak “Hayat görecektin. Kadınlar coplanıyor, çocuklar bir taraftan ağlıyor, her bir ayakkağı bir yere dağılmış. Nasıldı görmeliydin. İnsan buna nasıl dayanabilir.” demişti.

1997 Ağustos ve o gün mücadeleye katılma kararı aldığı günmüş meğer. Saat sabah 7 sıralarında gardolabından elbiselerini alıp giyinirken biraz gürültü olacak ki uyandım. Arkası dönüktü bana. O beni görmemişti ve tekrar dalmışım uykuya. Aynur Gülmez (Hemşire) arkadaşıyla beraber Dersim’e doğru yola çıkmışlar. Daha sonra Aynur arkadaşın 2 yıl sonra şehit düştüğünü öğrenmiştik.

Bir telefon görüşmemizde bana “Nasıl beni döverdün. Hatırlıyor musun.” diyordu. “Sesin hep o küçük hayat gibi kalmış hiç değişmemiş.

Sen

kaç yaşına girdin.”Bende “22” deyince “*Vay beeee!*” diye yanıtladı ve gülmüştük.

Ve benim ilkokul dönemimde bir hatıra defterim vardı. Ruhal’a “*Sendе deftere bir şeyler yazar mısın?*” dedim. Ruhal’da “*Tamam*” dedi yazarım. Ve bu satırları yazmıştı anı defterime.

Merhaba kardeşim

Ruhun kadar temiz bu sayfaya çok şeyler sığdırmak isterdim. Yaşadığın süreç içerisinde mutlu ve özgür yaşamak için bir takım dikenli ve sarp patikalardan emin adımlarla, yüreğinin sesiyle, yılmadan yorulmadan geçmek ve bu dikenleri kendine batırmadan aşmak zorundasın. Hayat ne kadar acımasız olsa bile senin hayata acımanı ve başın dik, şarkılar söyleyerek mutluluklarda boğulmanı dilerim.

Sevgilerimle Hoşçakal.

Şubat 1996

Serkeftin

Merhaba heval. Merhaba yüreği Munzur suyu kadar temiz Zel dağı kadar görkemli arkadaşlar. Merhaba güneşin yoldaşları, merhaba yüreği özgürlük tutkusuyla dolu arkadaşlar merhaba.

Kürt halkı yiğit bir kızını daha kaybetti. Acımız çok büyük olduğu kadar gururumuzda o denli büyük. Özgür bir ülkeye kavuşma sevdamızda biz bize yol gösteren öncülerimiz, şehitlerimiz arttıkça zafere ulaşacağımız günün yakınlığı bizim için son derece sevindiricidir. Yaşamı uğruna ölecek kadar çok seven birini anlatmak elbette zor. Hele mücadele arkadaşları açısından anlatmak daha da zor. Tekoşin'nin gülen gözleri hiçbir zaman ışıltısını kaybetmedi. Halkı onu hak ettiği gibi sahiplendi. Yoldaşları onu yalnız bırakmadı. Ailem adına tüm arkadaşlara şahsınızda teşekkür ederim. Evden ayrıldığında 16 yaşındaydı. Dersim'i çok özliyordu. Dağları çok soruyordu. Bir gidebilsem otobüsten iner inmez toprağa bir uzansam toprağımın kokusunu hücrelerimin en sonsuz derinliklerine çeksem diyordu. Nasıl ki düşmana atılan ilk kurşun Kürt halkını parçalayıp yeniden yarattıysa Tekoşin'nin gidişi de ailemizi yeniden yarattı. 1992'de partinin Dersim'de daha aktif çalışmasıyla siyasal sistemin baskıları da arttı. Bizde iş bulma umudu ve daha rahat bir yaşam peşinde topraklarımızdan 1400 km uzakta bulunan Ali ağaya yerleştik. Köydeki en kötü günümüz şehirdeki en iyi günümüzden daha iyiydi. Ülke hasreti, toprağımız bizim en kutsal değerlerimizdi. Köyümüz Dersim'e 40 km uzaklıkta Akpazar (Peri)ye bağlı Somi (Gelinpınar)dır. Elazığ-Dersim karayolundan 6 km uzaklıktadır. 80'li yıllarda nüfusu 450 civarındaydı. Cıvıl cıvıldı. Gelişen mücadele ile birlikte sayı azalmaya başladı. Bir sabah köyün tamamının askerler tarafından kuşatıldığını gördük. Yaşlı dedelerimizin sakalından, bıyığından çekilip tartaklandığını gördük. Bu durumlar dışa göçü artırdı. Köyümüzdeki evler kerpiç yapılarıdır. Bizde kerpiç, eski bir evde kalyorduk. Babamın traktörü vardı onunla geçimimizi yapardık. 80'lerin sonuna doğru traktörü sattık. Bu parayla köyün bir km uzağında bağ bahçelerin içinde bize ev yaptık. Görsen cennet gibi bir yerd. Hepimiz orada büyüdük. Bir ineğimiz vardı. Buğday ekerdik. Orada çok mutluyduk. Tekoşin orada büyüdü. İlkokulu köyde bitirdi. Ortaokulu Akpazar'da

Serkeftin

okudu. Akpazar köyümüze 10 km uzaktaydı. Sabah erkenden kalkar okula yetişmeye çalışırdık. Çantaya 20 ekmeğe, bir taş çökeleğe ve 20 yumurta koyardı. Annem bir hafta onunla idare ederdik. Ruhâl'da Peri'de arkadaşlarıyla kalırdı. Ev tutmuşlardı. Ufak tefekti arkadaşları arasında ama evde söz sahibiydi. Çok sevimliydi. Eksilmeyen gülücükleri vardı. Dersleri matematik hariç çok iyiydi. Okulda bir grup (yaklaşık 30) arkadaşının saflara katılması onu çok etkilemişti. Sürekli anlatırdı. Bazı arkadaşlarının fotoğrafını daima yanında taşırdı. Biz İzmir'e taşındıktan sonra liseye Aliğa lisesinde devam etti.

Ruhâl 1996 yazında köye geldi. Benim bütünleme sınavlarım vardı. Son ayını benimle birlikte köyde geçirdi. Neneme yardım ettik birlikte, tarladan eşeklerle fig, ot çektik. Bir hafta sürekli tarlada çalıştık. Daha 15 yaşındaydı. Fiziği yeni yeni şekillenmişti. Fikirleri, fiziği çok zayıftı ama kızgın güneşin altında hiç of dediğini duymadım. Çok neşeliydi. Hayatımda geçirdiğim en güzel günlerimi onunla geçirdiğim o Temmuz ayı. Köydeyken ben sınavlarım için Elazığ'a gitmiştim. Bir akşam arkadaşlar gelmişler eve. Çok heyecanlanmıştı. SERGER (XALİT Demirkapı) arkadaşın silahını eline almış, çok hafif bende taşıyabiliyorum demişti. O akşam nenemin biriktirdiği tereyağından, çökeleğinden epeyce arkadaşlara vermiş. Nenem sabah tereyağının eksildiğini görünce *"Bu yağa ve çökeleğe ne oldu? Cinler mi götürdü?"* demiş. Ruhâl'da *"Valla ben bilmiyorum, görmedim."* demiş. Nenem bu olayı daha sonra anlatmıştı. Nenem (Pembe) kızlara karşı son derece acımasızdı. Dünyaya gelmiş fazlalık olarak görürdü. Ruhâl çok çalışmasına rağmen ona sürekli kızardı. Ruhâl'da bir gün neneme *"Ben dağa gideceğim sonra gelip senden hesap soracağım."* demişti. Ağustos ayında beraber İzmir'e gittik. HADEP'ten çıkmıyordu. Annem bir ara bana *"Oğlum Ruhâl'la biraz konuş, doğru dürüst eve gelmiyor. O seni dinler."* dedi. Aldım karşıma (Her zaman kapalı olduğu salonda) epeyce nutuk çektim. Hiç sesini çıkarmadı. Sadece şu cümleyi söyledi. *"Bana kızma sonra çok üzülürsün."* Bu cümle kafama çok takıldı. Beni ne şekilde üzebilir

diye. 4 gün sonra anladım.

142

Çiğliye halamlara gitmiştim. Eve geldiğimde o gitmişti. Dersim’de bir arkadaş görüp evi aramıştı. O çok sevdiği hayalini kurduğu dağlarına kavuşmuştu. Ben Şoreş’i yalnız bırakmışım ama o benim 24 yaşında bir üniversiteliyken cesaret edemeyip yapamadığım şeyi 15 yaşında yapmıştı. Ondan ayrılmak, üzüntüden çok farklı bir şeydir. 6 yıl onunla hiç görüşemedim. Sesini duymadım. Sadece hayalini kurdum. Ta ki 2004 Temmuz’u gelip çatana dek. Telefon çaldı. Eşim “*Tekoşin*” dedi. Heyecandan doğru dürüst konuşamadım bile. Elim ayağım birbirine dolandı. Sesi hiç değişmemişti. “*Sana sürpriz yapacağım.*” dedi içim ürperdi. Nedense bir korku sardı bedenimi. Annemlerde yanımızdaydı ona belli ettirmedim ama eşime korkumu anlattım. Bana “*Bunca yılın hasretidir a.*” dedi. 15 gün sonra Zel’den Munzur’a bakıyordum. Gelmedi gelemedi. Komutanıyla birlikte vurulmuştu. Güzel gözlerin görüp simsiyah saçlarını okşayayım derken Pülümür morgunda görüştük. Yıkıldım, sanki biliyordu öleceğini. Morgda gözleri kapalı sanki gülümseyerek yatıyordu. Çok güzeldi, asil duruyordu. Sanki gelemediğim için üzgünüm abi diyordu. Sağnak yağmur damlalarından biri olmuş sele karışmıştı. Onu çok özleyeceğiz. O amacına kısmen de olsa ulaşmıştı. Mektubunda onurlu bir yaşam uğruna ölürüm demişti. Ve amacına ulaştı. Üzüldüğüm tek şey sürekli uzaklarda olduğum için Ruhâl’la fazla zaman geçiremediğimdir. Onunla bir gün görüşeceğiz heval. Selamlar saygılar

Serkeftin

Merhaba. Ben Ruhâl'ın yengesiyim. Bizden onun hakkında bir şeyler öğrenmek istediğinizi duydum. Bende size onunla beraber yaşadığımız ve duyduğum anıları aktarayım.

Ruhâl 13 yaşında, okul forması sırtında bir arkadaşıyla beni görmeye gelmişti. Ben o zaman abisiyle (Ali) nişanlıydım. İlk gördüğüm zaman sanki bana hiç yabancı gelmeyen bir simayla karşılaştım. Ona öyle kanım kaynamıştı ki sanki yanımda büyümüştü. Hiç unutmuyorum, o zaman saçları kısa kesilmişti. Beyaz keten ayakkabı giymişti. Daha sonraki dönemlerde artık beraber yaşıyorduk. Yaşından olgun ve konuşmaları her haliyle mükemmel bir insandı.

Beraber partiye ve toplantılara giderdik. Partide ondan yaşça büyük insan ve arkadaş çevresi vardı. Fakat onların bazılarının hataları olmuştur ama onun hiç olmamıştır.

Sık sık partiye gider, bu yüzden babası ve annesiyle sorunlar yaşardı.

Bir keresinde hiç unutmuyorum. Gündüz saat kaç hatırlamıyorum Ruhâl hazırlanmış partiye gidecekti. Annesi kızdı. *"Birazda evde dur. Başına bir şey gelir. Hiç evde durmuyorsun."* dedi. Ruhâl'da *"Ne diyorsun. Başıma ne gelirse gelsin onlarda senin gibi ana değil mi?"* derdi.

Bizim oturduğumuz ev iki katlı. Daha önce Ruhâl gitmeden tek katlıydı. Tek katlı olduğu dönemde beraber yaşıyorduk, ben alt katta yaşıyorum. Ruhâl'la yaşadığımız anılarıyla dolu evde. Bir günde hiç unutmuyorum kendinden iki yaş küçük kız kardeşi var. Adı Hayat. Ona kendine rasgele her yerine yumruk atmasını söyledi. Hayat'ta Ruhâl ısrar edince yumruklamaya başladı. Karşısında hareketsiz durdu. Hayat'a karşılık vermedi.

Ruhâl yardıma ihtiyacı olan kişilere yardım toplardı.

Bir gün partiden çok sevinçli gelmişti. Sordum ne oldu diye. Oda *"Yenge, partide gördüğüm bazı kişiler beni Ali abime benzettiler."* dedi. Abisini örnek alır, görüşlerine saygı duyardı. Ruhâl liseyi bitirdikten sonra o yazın köye gitti. Hep doğduğu toprakların özlemiyle doluydu. Fotoğraf çekildiği veya çektiğimiz zaman yüzünü sanki bir hüznün kaplar. Gözlerini uzaklara diker daldı. Hep *"Bu topraklar*

Serkeftin

bizim değil, kendi memleketimiz, topraklarımız var. Burada ne işimiz var.” diyordu sürekli. Dersim’e olan özlemiyle yanıp tutuşurdu. O yazın buradan köye gittiğinde sanki bir daha gelmeyecekmiş gibi geldi bana. Bir ay gibi bir süre kaldıktan sonra köyden geldi. Sanki bir ay değil de bir yıl geçmişti. Ben onu çok özlemiştim. Boyu uzamış, kilo almış daha da güzelleşmişti. Mutfakta oturmuştum onunda arkası dönük bulaşık yıkıyordu. Ruhâl “*Senin bir süre sonra yanlarına gittim. Boyun uzamış.*” dedim. Dememle kalmadan bana “*Yenge ayağa kalk.*” dedi. Kalktım yanıma geldi. “*Bak senin boyuna yetmişim.*” dedi. “*Biliyor musun? Keleş kaldırabildim.*” dedi. Sonra anlatmaya başladı. Köydeyken bir arkadaşıyla uyumamışlar. “*Hevalleri bekledik, ışığı kapatmadık gelsinler diye.*” diyordu. Gelmişler onlara bir şeyler hazırlamışlar yemişler. “*Orada bayağı konuşma imkânı gördük. Keleş orada kaldırdım.*” dedi. O an gözlerindeki parıltıyı ve heyecanı dün gibi hatırlıyorum.

144

Ben ilk bebeğime hamileydim. Adını Ruhâl’la ben bazı bulduğumuz isimleri yazarak katlayıp karıştırdık. Sonra içinden bir tanesini çektim. Ruhâl’ın yazdığı isimlerden biri olan Dicle çıkmıştı.

Bir günde balkonda oturmuştuk. Ben patik örüyordum, bir tanesini bitirmiştim. Alıp burnuna götürüp kokladı. “*Yenge sanki bebek kokusu geliyor.*” dedi. Elimden şişleri alıp bir, iki sırada o ördü. Nereden bilirdim ki göremeyeceği yeğenine veda öpücüğü olduğunu. Köyden geleli tam bir hafta olmuştu. Bir Pazar günü gelmişti. Bir Pazar gününde bizden ayrılmıştı.

Köye gitmeden bir hemşire arkadaşıyla tanışmıştı. Adı Aynur’du. Beraber partiye gidiyorlardı. Bazen bize gelir, bizde kalırdı. Oda Dersimliydi. Daha önce öğrenciyken gerillaya katılmak üzereyken ailesinin haberi olmuş, onu eve kilitlemişler. Bu girişimi başarısız olmuş. Oda çok değerli ve dürüst bir kızdı. Onu da tanıdığım için çok gururluyum.

Bir gün Aynur’la ikisi eve geldiler. Akşamdı. Ruhâl yanıma gelip “*Yenge senin odana gidebilir miyiz? Aynur’la biraz konuşacaklarımız var.*” dedi. “*Tamam*” dedim fakat meraklı bir tavırla gizli gizli “*Ne konuşacaksınız.*” dedim. “*Bende geleyim mi?*” dedim, güldüler ve

Serkeftin

odaya gittiler. Bir süre sonra yanlarına gittim. *"Hadi parkta biraz dolaşalım."* dedim. O akşam Ruhâl'la geçirdiğimiz akşamdan bir önceki akşamdı. Parkta fotoğraflar çekildik. Yürürken sık sık bana sarılıyordu. Aynur'un ailesi köyde olduğu için bazen amcasında bazen de bizde kalırdı. O gece bizdeydi. Parktan geldik, yorgunduk. *"Uyuyalım."* dedim. Eşim 4 ay önce Kuveyt'e gitmişti ve evde yoktu. Evde annesi, babası ve öğretmen olan abisi o dönemde öğrenciydi. Bir ağabeyi de markette çalışıyordu. Birde bir kız kardeşi vardı. Bir ağabeyide askerdi.

Asker abisine alaylı bir mektup yazmıştı. *"İşte seninle gurur duyuyoruz Türk askeri. Seninle ne kadar övünsek azdır."* diye daha devam ediyordu. Abisi de kızmış sitemli bir mektup yazmıştı.

Neyse o gece Ruhâl yanımda yatmadı. Abisi olmadığından karyolada yanımda yatardı. O gece Aynur'la Ruhâl odamda yatak serip yattılar. Ben hamileliğin verdiği yorgunlukla hemen uyumuşum. Bir ara uyandım Ruhâl'la Aynur'un yatmayıp sessizce konuştuklarını duydum. Onlara *"Niye yatmadınız, saat kaç oldu."* diye bağırdım. Ruhâl birden telaşla *"Yenge sen uyumadın mı? Bizim konuştuklarımızı duydun mu yoksa?"* dedi. *"Hayır, ama gizli ne konuşuyordunuz da böyle telaşlandın?"* dedim. *"Yok, önemli değil."* dedi ve yattık. Meğer o gece kararlaştırmışlar gerillaya katılmayı. Ruhâl ertesi gün *"İzmir'de toplantım var."* diye not bırakıp gitmişti. O gece orada kalacağını söylemişti. Bizim haberimiz gittiğinin ikinci günü olmuştu. Dersim'de görmüşlerdi. Haberi aldığımızda hepimiz üzülmüştük. Çünkü savaşın kötü yüzünü biliyor ve her gün televizyondan izliyorduk. Onun saçının bir teline bile zarar gelmesini istemezdik. Tam tamına 8. yılını doldurmuş 9. yılına girdiği zaman şehit düşmüştü. O ve iki arkadaşı daha televizyon izlerken gözlerimizi diker pür dikkat izlerdik acaba onu görür müyüz diye. Hatta bir keresinde PJA kongresinde Ruhâl'ı gördük, hepimiz çok sevinmiştik. Hep barış olur, bütün gerillalar evlerine döner ve bu kirli savaş sona erer diye umuyorduk. Ve üstüne, üstelik **'TEKOŞİN'** hevali kaybettik. Onu çok özleyeceğiz. Yokluğuna

kolay kolay alışamayacağız. Ama hala bazen onun ölümünü kabul edemiyorum. Sanki hala Dersim dağlarında ve bizi arayacakmış gibi geliyor. Onu tanıdığım, onunla yaşadığım ve onun ailesine katıldığım için çok onurluyum. Seni çok seviyorum TEKOŞİN. Seni yaşadığım sürece unutmam ve unutturmayacağım. Eğer bir yerlerde görüyor ve duyuyorsan seninle gurur duyuyoruz. Senin bize verdiğin bu onuru öpüp başımıza koyuyoruz.

Serkeftin SICAKLIĞINDA BULUŞALIM!”

Tekoşin gibi bir arkadaşı anlatmak zor. Tekoşin arkadaşıyla, 1997 yılında, Dersim’de yaptığımız bir kadın konferansı esnasında tanışmıştık. Başlangıcından itibaren farklı duruşuyla kendisini hissettiren bir arkadaşı. İlk tanışmada bile yıllardır tanıyormuş hissini uyandıran ve o sıcaklığı yansıtan bir yaklaşımın sahibiydi. Zamanla tanıdıkça Tekoşin arka-daşın gerçekten farklı bir kişiliğe sahip olduğunu daha iyi anladım. Özgürlük mücadelesinin saflarında Tekoşin gibi arkadaşların boşluğu her zaman hissedilecektir. Her arkadaşın şahadetinin farklı özellik ve anlamları vardır. Ancak Tekoşin arkadaş, öz ve biçim uyumunun bütünselliğini, dışarıya yansıyan özelliklerinin altında sahip olduğu cevherini, yaşamdaki duruşuyla olduğu kadar şahadetindeki tavrıyla da bir kez daha ispatlamıştır.

Şahadeti büyük bir kahramanlığa ve fedakârlığa dayalı bir şahadettir. Düşmanın eline geçmemek için bombayı kendisinde patlatması, onun gerçek özünü ifade eden fedai ruhun görkemli bir gerçekleşmesidir.

Tekoşin arkadaş, ilk katıldığı günden itibaren, yaşamdaki duruşuyla, fedakâr, samimi yaklaşımlarıyla dikkat çeken ve bu noktada bütün arkadaşların sevgisini ve takdirini kazanmış bir arkadaşı. İnsan bazen sütte hile olduğunu düşünebilir ama Tekoşin arkadaşın kişiliğinde hileye, yalana ve yoldaşlarına karşı politika yapmaya kesinlikle yer olmamıştır. Her kesimden arkadaşına dönük samimi, dürüst yaklaşımı ve fedakârlığa dayalı ilişki tarzını esas almıştır. İlk gördüğüm zaman Tekoşin arkadaşın taşıdığı gelişme potansiyelini fark etmiş ve büyük sorumluluk yüklenebilecek bir devrimci olabileceğine kanaat getirmiştım.

Onda öyle bir öz vardı ki, tertemiz yazılmamış bir sayfa gibi. Adeta yüksek dağların enginliklerinde açan, nadide bir çiçek misali. Çok sık rastlanmayan bir çiçek gibiydi Heval Tekoşin.

Gelişim seyriyle beni hiçbir zaman yanıltmadı.

O’nunla en son Dersim’e gideceği süreçte birlikte olduk.

Serkeftin

Tekoşin arkadaş bir Dersim’li olarak, katıldığı bu coğrafyaya tek kelimeyle sevdalıydı. Giderken gözleri, yeniden Dersim dağlarıyla buluşacak olmanın coşkusuyla ışıldıyordu. Bir de düşmanın her yönüyle üzerimize imha temelinde geldiği bir süreçte yeniden kuzeye gitmek, en ön saflarda yer almak, yeniden Dersim’le buluşmanın anlamı farklıydı. Önderliğe yönelik komploya karşı en keskin duruş demektir. Hiç birimizin yapamadığını Tekoşin arkadaş gerçekleştirdi. Duruşuyla bir bütünen kadın yüreğinin Önderliğe verdiği samimi ve gerçek cevabı sergiledi. Şahadeti ve yaşamda temsil ettiği gerçeklikle Önderliğe bağlılığın en özlü ifadesi oldu.

Tekoşin arkadaş kadın özünü temsil eden ve bunun pratiğini sergileyen seçkin arkadaşlardan biriydi. Kadının özgürlüğüne sevdalıydı. Duruşuyla, yöneticilik tarzıyla ve mücadeleliliği ile hiçbir zaman kadınla buluşmama, kadın tarzından uzaklaşma gibi bir zayıflığı yaşamadı. Adeta doğal toplumda yaşayan kadının çağdaş bir pratikçisiydi. Eşitlik yaklaşımıyla, insanlara olan sevgisiyle, yoldaşlar topluluğu içerisinde adaletli paylaşım düzeyi ve herkesi anlama çabası ile temsil ettiği gerçeklikle aranan ve sevilen bir insan oldu. Özgürlükçü karakterini, bir kadın olarak hem yöneticilik yaptığı dönemlerde hem de savaşıklık yaparken pratikleştirmekteydi. Kadına bağlılığı ve sevgisiyle hem erkek hem de kadın yapısı içerisinde saygı içinde yer etmiş bir arkadaştı. Son kuzeydeki katılımı ve duruşuyla da gerçek bir YJA STAR militanı olduğunu, yeni dönem kadın komutasına öncülük ettiğini, şahadet gerçekliği ile çarpıcı bir şekilde ortaya koydu.

98 sonbaharında, biz Önderlik sahasına gidecek olan grup ile Dersim’den ayrılacaktık. O zaman bir moral yapmıştık. Bu moralde en fazla şarkı söyleyen arkadaş Tekoşin arkadaştı. İnsanı oldukça etkileyen billur gibi bir sesi vardı. Biz ayrılmadan önce yaptığı konuşmasında ‘kadın yüreğinin sıcaklığı ile Dersim topraklarında bir kez daha buluşma’ dileği vardı. Bu dileği hepimiz gerçekleştiremedik. Ama 98 sonrası ve geri çekilme süreci de

dahil olmak üzere, Dersim’den gelen bayan arkadaşların içerisinde her birimizin istemi ve arzusu olan bu dileği, Heval

Serkeftin

Tekoşin'nin kendisi gerçekleştirdi. Eminim kendisi de Dersim'den ayrılırken tekrar dönme sözünü vermiştir. Bu sözünü bütün bayan arkadaşlar içerisinde gerçekleştiren ve bağlı kalan tek arkadaş oldu.

Merhaba Güzel Kız!

Senin sevdiğin kaseti dinliyorum. Dün akşam haberini aldığımdan beri yerli yersiz ıslanıyor kirpiklerim. Tertemiz sıcacık gülüşün, bir çocuk saflığıyla gülen gözlerinin içi, incitmekten korkan ürkek sesin...

Sana dair her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Çok da zorlanmıyorum. Her şey çok taze belleğimde. Beraber söylediğimiz türküler geliyor aklıma. Saçlarına sinmiş Dersim kokusunu, uçmadan yetiştirdin ya Dersim'e. Yine içimden bir ses, gidişinin erken olduğunu söylüyordu ama duyan olmadı ki!...

Sevecenlik, içtenlik, mütevazilik.... Eğitimde konuşmak için önce sıkı bir ter dökerdin, sonra pembe yanakların domates kırmızısı bir hal alırdı. Bunlar senin gelişmen için gereken en küçük bedellerdi, güzelleşmek kolay değildi ki...

Bugün birçok yoldaşının tıpkı benim gibi içi daralıyor, kirpikleri ıslanıyor, seni anlatıyor, seni yazıyor can. Her akşam yeli estiğinde saçlarınla savur Munzur'un yelini bize de. Roza'ya özlemlerimi ve sevgilerimi ilet, benim yerime sarıp sarmala onu. Seni ben sanmalı.

"İnsan yazgısına ihanet etmek için doğar" diyor bir bilge. Sen yazgını değiştirdin. Keşke senin kadar ben de bu yazgıya ihanet edebilsem, ülkemi diyar diyar gezebilsem ve Dersim'e ulaşabilsem!... Sana imreniyorum Tekoşin. Her akşam yıldızlarla sana göz kırpaçım...

Hoşçakal güzel kız!..

SİLAH ARKADAŞLARI

Tekoşin'e...

Serkeftin

Tekoşinim... Güler yüzlüm, yoldaşım, yol arkadaşım. Ne zor seni anlatabilmek. Biliyorum beni duyuyorsun. Şimdi bu satırları yazarken ne kadar zorlandığımı da görüyorsun. Sen düşünüyorsun ya aklıma hep kaleme kâğıda sarılıyorum başlıyorum anlatmaya ama tıkanıyorum. Orhan Veli'nin "*Bilmezdim kelimelerin bu kadar kıfayetsiz olduğunu...*" diye başlayan şiirini ilk okuduğumda bu kocaman dünyada her şeyin kendi etrafında döndüğünü sanan bir çocuktum. "*İşte bu*" dediğimi hatırlıyorum. Hani her insan kendi yaşadığı sorunları en büyük sorunlarmış gibi düşünür ya. Ne zavallıdır oysaki böyle düşünürken. Ama şimdi gerçekten seni anlatamıyorum Tekoşinim, güzel yoldaşım. Onun için sana bütün duygularımı çocuk saflığıyla yazmak istiyorum. Sana, tüm yoldaşlarıma seni anlatmak istiyorum. Bunun için gül yoldaşım, yıkandım tüm kirlerimden, arıttım kendimi. Seni ancak böyle anlatabilirim çünkü. Ancak böyle yazabilirim sana. Tıpkı bir dergâha giderken temizlenip aklanan Müslümanlar kadar inançlı ve bağlıyım bugün. Seninleyim çünkü yoldaşım...

150 Seninle yürüdüğümüz sokaklar, kurduğumuz hayaller, gül yüzün geçiyor gözlerimin önünden. Sana ulaşmayı düşünüyorum. Yıldızla ulaşmak gibi tıpkı. Küçüktür insan yüreği ama neler sığdırır ona... Hele sen! Sevgilerin en kutsalını, aşkı, özlemleri, binlerce yoldaş, dostluğu, yoldaşlığı neleri sığdırmadın ki...

Tam bir yıl oldu aramızdan ayrılışın. Yüreğini tıpkı senin gibi elinde taşıyan diğer güllerimizin yanındasın bir yıldır. Sen hep onlarlaydın ya özlemin son buldu işte. Şahadetin de yaşamın gibi kahramanca oldu, olmuş. Arkadaşlardan dinledim nasıl şehit düşüğünü. Ne kadar isterdim senin yanında olmayı o zaman ve şimdi...

Seninle yaşıyorum Tekoşinim... Sen ve senin gibi gül yüzlü yoldaşlarımdan varlığı güç veriyor bana. Onun için anlatmayacağım sana yüreği kararmışları, pas tutanları, küçücük şeyler için kocaman yüreklere sırt çevirenleri.

Annenle konuştum bugün. Yine içimden bir şeyler koptu. Senden bir parçaydı çünkü senin bir parçan. Ne kadar benziyorsunuz onunla. Sımsıkı sarıldım ilk gördüğümde ona. Senin gibi olmadı

Serkeftin

tabi ama senin gibi sana ulaşmaya çalışan binlerce kızı olduğunu bilsin istedim sadece. Ana emeğine en büyük karşılık özgür ülkeyi yaratmaktır diyor özlemlerimizin, sevgilerimizin bileşkesi... Sen ödedin annenin, annelerimizin emeklerinin bedelini. Şimdi sıra bizde değil mi?

Çocukluğumuzda hepimiz en büyük acının, hasretin annemizden, kardeşlerimizden kopmak olduğunu, onları kaybetmenin en büyük acı olduğunu düşünürdük. Zamanla, hayatı tanımaya başladıkça, başını omzuna koyup saatlerce ağladığın, hiçbir karşılık beklemeden seni dinleyen, seninle yaşayan, seninle sevinen, üzülen, heyecanlanan yoldaşları tanıdıkça her şey değişiyor. Sevgilerinin ölçütü, hayata bakış açın, amaçların ama her şeyin... Ve şimdi hiçbir acı senin yokluğun kadar zor gelmiyor. Her giden yoldaşım yüreğimden bir parçayı da götürüyor kendisiyle... En büyük hasret buymuş diyorum şimdi. En zor anlarımda yanımda olan, acılarımı, özlemlerimi, sevinçlerimi, hayal kırıklıklarımı paylaştığım senin yokluğun kadar acı değil hiçbir şey... Eskiden hep ağlardım ardınızdaki ama şimdi senin mutlu olduğunu düşündükçe ben de mutlu oluyorum. Olmak istediğin yerdesin biliyorum ve o bana yetiyor.

Çok mu bencilim diye düşünüyorum bazen de. Kaç defa düşündüm kendi kendime kim bilir keşke senin yerinde ben olsaydım diye... Geride kalan olmak her zaman zor... Acıya dayanmak, senin yokluğuna dayanmak çok zor... Belki de gülüyorsun şimdi yazdıklarım o güzel yüzünle... Ama güçlüyüz yoldaşım, senin gibi olmayı, sana ulaşmayı hedefleyen, hayatında bundan başka bir şeye yer vermeyen tüm eksikliklerine rağmen seninle, sizinle yaşayan binlerce yoldaşın var.

Ve O var Tekoşinim... Denizlerin ortasında yalnızlığa terk edilen o büyük yürek, kutsal aşkımız. Onun varlığı anlamlı kılıyor, dayanılır kılıyor sizin yokluğunuzu. Günlüklerinde okudum senin yapmak istediklerini tüm yalınlığıyla. Onunla ilgili kurduğun

hayalleri. Söz sana bir gün mutlaka o hayallerin gerçekleşecek. Daha da mutlu olacaksın o zaman biliyorum.

Daha ne anlatmalıyım sana ne söylemeliyim bilmiyorum. Aslında biliyorum da yazamıyorum. Günlüğünde yazmışsın. Diyorsun sevgi emek ister. Emekle yoğrulan sevgi gerçek sevgidir. Ve şimdi sana sevgimi göstermenin zamanı. Senin, sizin yarım bıraktığınız hayallerinizi gücüm yettiğince tamamlamanın, başarmanın ve size layık olmanın zamanı. Klasik hiçbir sözcük karşılamıyor seni anlatmayı. Başaramıyorum o yüzden. Çünkü sana yoldaş olabilmek senin gibi olabilmekten geçiyor. Her şeye rağmen, hayatın tüm zorluğuna, yürekleri kirlenmiş insan kılıklılara rağmen senin için yaşamak gerekiyor Tekoşinim... Sen mutlusun ya mutluyum ben de...

**Seni çok seviyorum
Gül yüreğinden öpüyorum
Senin, Seyit Rıza'nın, Koçer'in ve yanındaki tüm
yoldaşlarımın
Nesrin Yüce**

**ŞEHİT TEKÖŞİN, SEYİT RIZA VE KOÇER
ARKADAŞLAR ANISINA;**

Onlar gökkuşağına özgürlüğü nakşettiler. Farklılıklarda yaşanan en büyük buluşmadır bizimkisi. Özgürlük tutkusu çemberi içinde fetheden bir buluşma. Bu buluşmada herkes bir renk bütünlüğünde buluşmuş. Ve bu renkler cümbüşünde gökyüzünde çizilir bir gök kuşağı. Gökkuşağı sınırsız olarak kendini yeryüzüne bırakır. Gökkuşağı, bakanların yüreğine umut bırakır, özlemleri canlandırır, geçmişi sürekli canlı kılar anılarda. Aslında o tarihin sorgu mahkemesindeki tanıkları barındırır içinde. Güneş bereketini toprağın altına gömülü bırakılan tarihin unutulmak istenen ölü bedenlerine vurduğunda, bedenler kahramanlıklarının hesabıyla toprağa ekili tohumlar misali filizlenirken, güneşte vücut bulan bedenler gökkuşağında ruh kazanırlar. Ve gökkuşağı yeryüzüne fırtına sonrası sessizlikte çıkar. Tanrıların insanlarla olan savaşımında kılıçlarını kuşanıp şimşeklerini yeryüzüne vurduklarında yaşanan savaşın ardından yağın yağmurun damlalarında yaşam bulan renkler cümbüşü, insanlara yaşam tutkusu kazandırır.

Gökkuşağının renklerle örülü köprüsü, gökyüzünden yeryüzüne anlamlı birlikteliğin taşıricılığını yapar. Güneşin özgürlük türküsünün notaları yeryüzüne bu köprüden taşınır. Özgürlük tutkusunun gelecek ve anla buluşmasına taşıyıcılık eden geçmiştir bu köprü. İnsanlar hep merak etmiştir. Bu buluşmanın kaynağı nedir? Bu kudretin yaratıcısı kimdir diye? Bu merakın ve özlemlerin gölgesinde güneşin elinden, kahramanların kan mürekkebiyle tarih destanını yazar. Destan gökkuşağına kendini atfeder hep. Onların destanıdır bu. Özgürlük kahramanlarının destanıdır. Efsane yaşamların destanıyla her rengi güzellik katar. Yaşamlarıyla efsaneleşenler, kahramanca direnerek destanlaşırlar. Ve gökkuşağında en güzel rengi oluştururlar. Gökkuşağı, şehitler gerçeğinde onların kimliğinde anlamını kazanırken, dökülen kanlarından yeniden ruh kattı yaratılan canlara. İnsanlar bu kudretin ardından umut taşıyıcısı kervancıyı arar oldular. Kimler taşıymıştı öğrenilmek istendi. Kervancı yeryüzünden gökyüzüne taşırken yüklerini, hep öfkeli yüzüyle tanınır. Şehitlerin ruhunu taşırken altında kamburlaşan bedeniyle, öfkesini yüzündeki hatlarla

Serkeftin

gösterirdi. Taşınan bedenler, yapılamayanlar, yarım kalan özgürlük tutkularını geriye borç olarak bırakılırken, kahramanlıklar taşınır gökyüzüne.

Ve kervancı yine öfkeli yüzünü gösterdi bize. O hep öfke dolu simasında mutluluğu yaşayamadan yolculuğunu yaparken, öfkesi düşmanına olan nefretiyle kendini tanımlar. Kervancı sert adımlarıyla kendini Munzurlara bırakmıştı. 2 Ağustos'un arifesinde. Gül bayramının arifesinde gül kokulu bedenleriyle üç yiğit daha kervancının yolcusu olmuştu. Toprağına hasret Kürt'ün özgürlük tutkusuyla girdiği savaşın ardından, insanlık tarihinin canlı tanığı olan kervancı, umutsuz bırakılmış masum halkın yabancısı değildi. İnsanlık ilk özgürlük savaşında tanımıştı onları ve hâla da onlarla beraberdi. Alışkın olduğu bir durumu karşısında gördükleri. Üç yiğit özge can, kana bulanmış toprağın üzerinde yatarken, sonuna kadar direnmeleri, etrafı saran barut kokusunda, bedenlerde patlatılan bombaların etrafa saçılan parçalarında anlatmıştı. Yine bu kahramanca direnişler karşısında öfkeyle ölü bedenlere saldıran düşmanın vahşetine tanık olmuştu. Ardından ölü bedenler üzerinde dolaştırılan ihanet. Direnenlerin eski yoldaşı bugünkü düşmanının bedenleri teşhis ederkenki halini görmüştü kervancı. Direnişle gelen kahramanlık ardından dayatılan ihanet. Bunlar Kürdün hiç bitmeyen savaş sahneleriydi.

154

Bu üç özge can bu sahnenin yolcularındandı. Tekoşin, Seyit Rıza ve Koçer yoldaşlar. Her biri bir efsane oldular. Tekoşin'in sevgisi mavinin sınırsızlığında buluştu. Seyit Rıza'nın gülüşü yeşilin tonlarındaki canlılıkta kendini buldu. Koçer'in saflığı beyazın saflığında buluştu gökyüzünde. Gökyüzü bu buluşmanın ardından önce gözyaşlarını akıttı kan kokan toprağa ve ardından güneş geleceğin umudunu serpti acı dolu kalplere, zaferin sırtında umutlar serpildi. Gökkuşluğu daha bir canlı belirdi gökyüzünde. Tekoşin'in saçlarından örülmüş, Seyit Rıza'nın gülüşüyle renk kazanmış, Koçer'in heybet uyandıran endamında sakladığı çocukluğunda hayallerini dağıtmıştı gökkuşluğu.

Değişen bir günün ardından gaffetin kucığında yaşanan şahadetlerle kervancı uğrak olmuştu Munzurlara. Munzurlar da 2

Serkeftin

Ağustosun gül bayramında akan kanların düştüğü toprağı aynı renkle (kızılla) yarararak akıyordu. Bu topraklar yeni dirilişlere, direnişlerde tanıklığını devam ettirmişti. Dersim'in gül biten toprağında canlar kahramanca direnirken, ihanete kurşun sıkarak özgürlük isyanını haykırmışlardı gökyüzüne doğru.

Tekoşin yoldaş, bu buluşmada kervancının omuzlarında yeşil sarı kırmızılı bayrağında taşınmıştı. O da bir destanın oyuncusu olmuştu. Tekoşin yoldaşın gözü hep semalara bakakalırdı. Şehitleri arardı gökyüzünde. O hep şehitlerle yaşar, onların takipçisi olma andını öfkesine ve savaşımına yansıtırdı. O, sevginin, umudun, bağlılığın adı olmuştu. Yaşamın yitirilmişliklerine sevgisiyle can katarken, bitmişlikleri umudunda diriltir ve bağlılığında ihanete karşı savaşım verirdi. Sevgi emekçisiydi, umuduyla sevgisini besliyor, bağlılığı ile büyütüyor ve yaşamın her bir karesine en güzel renkleri çiziyordu

Kocaman gözleriyle bir dünyayı sığdırmıştı yüreğine. Yüreğindekiyle şaşırtırdı insanı. Adeta gözleriyle unutulmuşlukları, yaşamın kuytu köşesinde bırakılan ayrıntıları yüreğine toplamıştı. En anlamsız dediğimiz, boş verip geçtiğimiz her olguda bir şey bulur, onlara anlam kazandırırdı. Bir yaprağın dalından düşüşüne dair anlam verecek düzeyde yaşama bakıyordu. Bundan ötürüdür ki yaşamı hep hissederek yaşamaya çalışıyor, soluduğu havada dahi yüreğine yaşam umutlarını dolduruyordu. Ve yoldaşlıkları da hep anlamlı olmuştu onun. Herkesi sevecek gücü vardı. Hep olumlulukları ele alan ve en doruklarda yakaladığı sevgi ve bağlılıkla severdi yoldaşını. Bir gün uçup gideceklerdi diye yoldaşlarına çok sıkı sarılıyor, onları hiçbir şekilde incitmek istemiyordu. Yaşamında yoldaşına kıyamazdı. Ve ondan hep yoldaşıyla her şeyi paylaşması, hep fedakâr olması. Sevgisinde bireyciliğe yer yoktu. Ondandı ki herkesçe sevilen, sevginin bittiği yerde aranan olması. Tekoşin söylediği şarkılara hep özlemlerini yansıtıyordu. Kelimelerin yetmediği yerde şarkılarıyla anlatırdı kendini. Şarkılarını hep kendine söylerdi O. Şarkılarının her nakaratında umudu, özlemleri, öfkeleri saklıydı. Tekoşin yoldaş, yitip gidenlerin ardından bırakılanları toplayan bir artçı olmuştu her zaman. Tekoşin yoldaşın

mücadele saflarındaki yürüyüşü bu bağlıklara dayanmış, onlarla da büyümüşü. Yine mücadeledeki yürüyüşü kadar katılımı da bu bağlıklarla olmuştu. Önderliği tanımış, O'nu tanıdıkça bağlanmıştı özgürlüğe. Ve sade dünyasına cesaret, özgürlük, ihanet, savaş öfke gibi kavramlar girer olmuştu. En büyük özlemi Önderliği görmektir. Onunla geçireceği bir saniyenin özlemi bile onda büyük tutkuları geliştirmişti. Önderliği anlama ve tanıma çabası çok yoğundu. Tüm mektuplarını Önderliğe yazıyordu. İçindeki gizli dünyasını sadece Önderliğe açmıştı. Hep Önderlikle konuşuyordu. Gizli diyaloglarıyla Önderlikten özgürlüğü öğreniyordu. Ve dağlardaki yürüyüşünde kendisini Şehit Beritan yoldaşın yoldaşı yapmıştı. Dersim'de Zilanların mekânına, Beritan yoldaştan aldığı ruhu taşımak istiyordu. Beritan şarkısıyla yürüyüşüne tempo katıyordu hep. Onun gibi bir asker, onun gibi bir yoldaş, onun gibi bir kahraman, onun gibi özgür bir kadın olup, onun direniş ruhuyla Önderliğe yoldaş olmak istiyordu. Tekoşin yoldaş, taşıdığı moral gücü, yarattığı iddialarla ve hayallerindeki devrimciliğiyle çocuk kalbine bir asrın sorunlarını sığdırmıştı. Hayallerinde yaşadıklarıyla çizdiği dünyasında geçmişin yıkıntıları üzerinde yürümeye çalışırken yorgun düşmüştü. Özgürlük tutkusunda, kurulu hayallerini taşıdığı kişiliğiyle, sergilediği direnişle efsaneleşen Tekoşin yoldaş, mavinin sınırsızlığına özgürlük anlamını katmıştır.

Ardından yitip gidenlerin ismi sorulur kervancıya. Kervancı öfke dolu yüzüyle Seyit Rıza'nın parçalanmış beyni ile tanınmaz bedenini gösterir bizlere. Bu tablo bile onu tanımaya yetmiştir. Teslimiyete karşı direniş ruhuyla düşmanda bu zevki yaşatmamak için bombasını kafasında patlatmıştı. Seyit Rıza yoldaş, kahramanca, fedakârca onuru ve vicdanıyla namus borcuyla, korkmadan direnişi seçmişti. O, Başkan APO'nun yaşam felsefesinde yaşamaya çalışan onurlu bir devrimci olarak yitip gitti. Başkan APO'dan bir çok şey öğrenmişti. Onun sadık bir öğrencisi olmak istiyordu. Bunun ağırlığını bildiğinden ki kendisini o düzeyde görmediğinden, hiçbir zaman Önderlik sahasına gittiğini söylememişti. Seyit Rıza yoldaşın yaşamdaki duruşuydu onu kahramanca bir eylem sahibi yapan ve şahadete götüren. Bir komutandı ve bir PKK komutanı

gibi onun APOCU ruhuyla şehit düşmüştür. Şahadete giderken de arkasındaki yoldaşlarını düşünmüş, vicdanı el vermemişti bırakıp yoldaşını gitmeye. Çatışma yerinden uzaklaşıp kurtulmasına rağmen arkadaşları geri gelmeyince geri dönerek çatışmış ve şahadete ulaşmıştır. Ve Seyit Rıza yoldaşın şahadete giderken gösterdiği direniş, onun kişiliğinin yansıması olmuştur. O vicdanının sesiyle konuşur ve vicdanının adaletiyle sorgular, böyle bir yaklaşım sahibi olurdu. Hep doğrunun arayışçısı olmuştur. Kişiliğinde taşıdığı mütevazılığıyla, sadeliğiyle, taşıdığı sorumluluk duygusuyla yapısına komutanlıktan önce yoldaşlık yapıyordu. Şahadete giderken de öyleydi. Yaşamında ilkelerine sadık olma çabasını verirdi. İlkeleriyle onurunu koruyordu. Kendisini aşan bir kişiliğiyle partiye adamıştı bütün yaşamını. İsminde taşıdığı Seyitliği kişiliğinde de taşıyordu. Düşürülmüş kişiliklerin sahte yaşamlarındaki bireyciliğine, maneviyatsızlığına inat O, APOCU hareketin onuruna, namusuna, o ruhu yaratan değerlere sarılarak yürüyordu devrim yolunda. Sade kişiliğinde taşıdığı büyük ruhunu mütevazı duruşunda sergilediği davranışlarına serpiştirirdi. Herkesle mücadelenin gerekliliklerine göre ilişkiliniyordu. Onu heybetli kılanda buydu. Bu sadelikte taşınan heybet, kişiliğindeki özün yansıması olurken bunun gücüyle de heybetli bir şahadete erişmiştir. Seyit Rıza'nın memleketinde, ondan devraldığı mirası, PKK ruhunun direnişiyile yücelten Seyit Rıza (Serdar Morsümbül), Munzur dağlarından cevap oldu ihanetin kahpeliğine. Kulaklarımızda hala çınlayan gülüşün ve hoş sohbetli yoldaşlığını arar olduk. Seyit yoldaş, anılardaki unutulmazlıklarda aratırken kendini, gökyüzüne devrimin kızıl gülü olarak rengini vurmuştu. Ve akıttığı kanın anlam derinliğinde adını yazdırdı direniş destanına.

Seyit Rıza'nın ayrılmaz kafası ve kolları bedeninden koparılmış, Koçer'in cesedine takılmıştı kervancının gözleri. Koçer yoldaş da ismi gibi gezginci olmuştur bu devrimin zorlu yollarında. O Kürdistan'ın her bir parçasından aldıklarıyla Dersim'e gelmiş ve orada yüreğinde birleştirmişti Kürdistan'ın parçalı toprağını. Ondandır ki düşmanın karşısında öfke uyandırmıştı. Birleştirdiği

Serkeftin

her bir parçayı düşman öfkeyle parçalamıştı cesedinde. Onda var olan büyük ve cüsseli bedenine saklı saflığı ve utangaçlığı ile korumuştü yüreğindeki Kürdistan'ını. Kürdistan gibi kocaman ve heybetliydi, Kürdistan gibi vurula vurula yıpranan vücudundan saflığı ve utangaçlığı kalmıştı geriye.

Hepsi de 15 Ağustos'un ruhuyla teslimiyete karşı direnişini seçerek onurlu yaşamın tercihini yapmışlardır. Onlar dönemin öncü ve fedakâr komutanıydı. Mütevazı ve sade duruşlarındaki samimiyetleriyle, militan yoldaşlıklarıyla kahramanca şahadetleriyle efsaneleşirken, yaşamdaki duruşlarıyla ve bıraktıkları mirasla yolumuza öncü oldular. Tekoşinleri, Seyit Rızaları, Koçerleri bombalarıyla kucaklaştıran ve özgürlüğe götüren ruh, APOCU ruhtur. Yaşamlarındaki güzel yoldaşlıkları ve anlamlı bağlılıklarının ürünüyle, anlamlı ve kahramanca direniş gitmişlerdir.

Dersimden Mücadele Arkadaşları

*Onlar çağlayan
irmakları kıskandırırdı
Gözleri sevdaya,
gülüşleri aşka çağırırdı
Kor gibi sıcak,
bahar kadar taze
Onlar türkülerinde
sevgiler dağıtırlardı
Kavgada mevzi taşıydı onlar
Namluda yağlı kurşun
Eylemde sancılanan
intikamdı
Onlar militanıydı
yaşamının...*

